Έτος ΣΤ'

Τεῦχος 126ον

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΔΟΣΙΣ: ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Σελίς

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Θεοτόκος, ἡ ἐλπὶς πάντων τῶν χριστιανῶν, ὑπὸ Ἀρχιφύλακος Σπύρου Πηλοῦ.. 6103

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ

Ὁ κόκκινος Δεκέμβρης, ὑπὸ κ. Ν. Ἀρχιμανδρίτου, Ἀστυν. Δ/ντοῦ Α' (συνέχεια). 6106

ΠΟΙΝΙΚΟΝ ΔΙΚΑΙΟΝ

Τοπικὰ ὅρια ἰσχύος τῶν ποινικῶν νόμων—κατὰ τὸν νέον ποινικὸν κώδικα—, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Δ. Ντζιώρα..... 6112

ΑΤΟΜΙΚΗ ΚΑΤΑΣΚΟΠΙΑ

Οἱ Ρόζεμπεργκ—Ἡ πολύκροτος ὑπόθεσις ἀτομικῆς κατασκοπίας ποὺ ὡδήγησε τοὺς πρωταγωνιστὰς στὴν ἠλεκτρικὴ καρέκλα. Ὑπὸ τοῦ Ἄγγλου δημοσιογράφου κ. Στάνλεϋ Μπέρτς. Ἀναδημοσίευσις ἐκ τῆς ἐφημερίδος «ΒΗΜΑ», φύλλα 24 - 30 Μαΐου 1953..... 6117

ΘΕΜΑΤΑ ΤΡΟΧΑΙΑΣ ΚΙΝΗΣΕΩΣ

Τὸ πρόβλημα τῆς κυκλοφορίας εἰς τὴν Πρωτεύουσαν, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Γ. Κανελλοπούλου 6126

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ

Ἡ ἑβδομὰς τῆς Τροχαίας, ὑπὸ Ἀρχιφύλακος κ. Σπ. Πηλοῦ..... 6129

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΑΙ ΕΚΔΡΟΜΑΙ

Στὴν Πελοπόννησο μὲ τὴ Σχολὴ Ἀρχιφυλάκων, ὑπὸ δοκίμου Ἀρχιφύλακος κ. Σπ. Ἀντύπα..... 6135

ΛΑΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

Ἑλληνικὸ Μηνολόγιο, ὑπὸ κ. Χ. Σταμάτη, Ἀρχιφύλακος (συνέχεια)..... 6139

ΔΙΕΘΝΗΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Χαμένα σκυλιά, χωρὶς περιλαίμιο, ὑπὸ Qil. Cesbron, κατὰ μετάφρασιν «Ἀστυνομικῶν Χρονικῶν» (συνέχεια) 6145

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ..... 6148

Σημείωσις: Λόγῳ πληθώρας ὕλης ἡ συνέχεια τῆς μελέτης «Στὶς γραμμὲς τοῦ τραίνου» θὰ δημοσιευθῇ στὸ ἑπόμενον τεῦχος.

ΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΜΕΝΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ ΑΠΗΧΟΥΝ ΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΝ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΚΑΙ ΤΑΣ ΓΝΩΜΑΣ ΑΥΤΩΝ

Τὸ περιοδικὸν ἐκτυποῦται εἰς τὰ Τυπογραφικὰ Καταστήματα Ἀδελφῶν Γ. ΡΟΔΗ Κεραμεικοῦ 40 —Ἀθῆναι (τηλ. 522-512)

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

15ΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΜΕΡΙΜΝΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ — ΤΜΗΜΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΟΘ. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΣΧΟΛΗ, ΟΔΟΣ Ι. ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗ 11 (ΤΕΩΣ ΝΕΪΓΥ 17), ΤΕΡΜΑ ΠΑΤΗΣΙΩΝ, ΤΗΛ. 881-262

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ { ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμαὶ 72.—Ἑξάμηνος δραχμαὶ 36.—Τιμὴ τεύχους δραχμαὶ 3.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δολλάρια 3. — Ἑξάμηνος δολλάρια 1,5.

ΕΤΟΣ ΣΤ'. | ΑΘΗΝΑΙ, 15 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1958 | ΤΕΥΧΟΣ 126ΟΝ

ΘΕΟΤΟΚΟΣ
ΗΕΛΠΙΣ ΠΑΝΤΩΝ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

«...Πάντων προστατεύεις, ἀγαθή, τῶν καταφευγόντων ἐν πίστει τῇ κραταιᾷ Σου χειρί· ἄλλην γὰρ οὐκ ἔχομεν ἀμαρτωλοὶ πρὸς Θεὸν ἐν κινδύνοις καὶ θλίψεσιν ἀεὶ μεσιτείαν, οἱ κατακαμπτόμενοι ὑπὸ πταισμάτων πολλῶν...»

Τὴν ἐποχὴ αὐτή, μέσα στὴν αὐτοκρατορικὴ καρδιὰ τοῦ Αὔγουστου, ποὖναι γεμᾶτος ποίηση, χρώματα, καρποὺς καὶ ὁμορφιὰ ἔχει τοποθετήσει ἡ χριστιανικὴ εὐλάβεια τὴν πιὸ λαμπρὴ καὶ ἱερή της γιορτή... τὴ γιορτὴ τῆς Παναγιᾶς τῆς Μεγαλόχαρης, τῆς χιλιοτραγουδισμένης ἐτούτης καὶ πάναγνης μορφῆς τῆς Ἐκκλησίας μας...

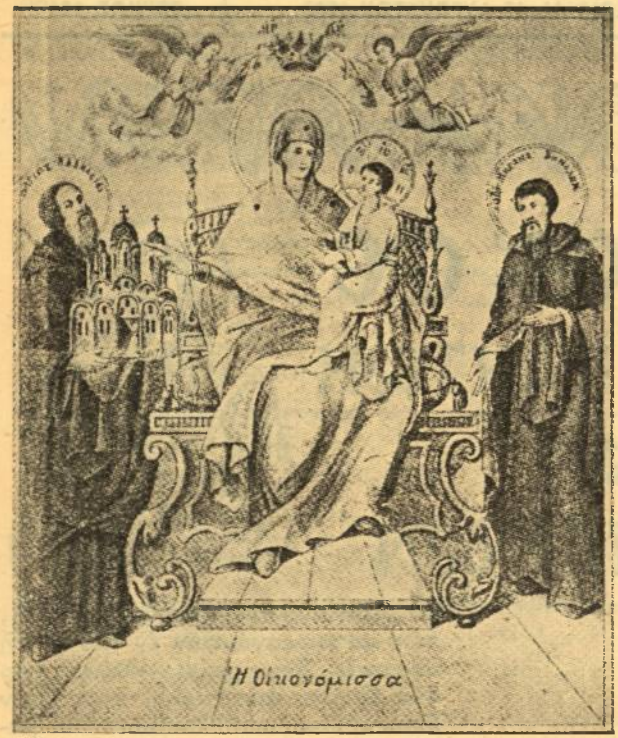
Ἔτσι κάθε χρόνο αὐτὴ τὴ μέρα συνάζονται χιλιάδες ἄνθρωποι ἀπὸ τὰ πέρατα τῆς Γῆς στὴ χάρη της, γιὰ ν' ἀποδώσουν τιμὲς καὶ νὰ προσκυνήσουν τὴν Μάννα τοῦ Χριστοῦ τους... τὸν γλυκασμὸ τῶν ἀγγέλων, τῶν θλιβομένων τὴν χαρά, τῶν Χριστιανῶν τὴν προστάτιδα, τὸ λιμάνι τῶν πονεμένων...

Ἔχει κάτι τὸ θεῖο, τὸ ἀπόκοσμο, τὸ ἀσύλληπτο ἐτοῦτο τὸ εὐλαβικὸ προσκύνημα... Ἔχει μιὰ συναρπαστικὴ ἔκσταση ποὺ σὲ κάνει νὰ γονατίζῃς, νὰ καρδιοχτυπᾷς, νὰ δακρύζῃς... Ἔχει τὴ φριχτὴ ταπείνωση ἑνὸς θρύλου, καθὼς μπερδεύονται μέσα

στὸ νοῦ σου ἕνα σωρὸ θαύματα, ποὺ συνθέτουν τὴν ἀκαταμάχητη δύναμη τῆς Παρθένας Δέσποινας...

Ὁ σάλος τῆς ζωῆς κοπάζει μονομιᾶς, χάνονται καὶ σβήνουν οἱ βιωτικὲς μέριμνες, ξεμακραίνει καὶ ἐξαφανίζεται ὁ ὑλικὸς κόσμος, καὶ ζῇ μονάχη καὶ κυριαρχεῖ ἄδολη, ἁγνή, ἀνυπόκριτη ἡ πίστη... ἐτούτη ἡ πλανεύτρα Βασίλισσα ποὺ ἔχει τὴ δύναμη νὰ μετακινήσῃ βουνά...

Τ' ἁγιοκέρια ποὺ συνοδεύουν τὶς προσευχές, οἱ ὕμνοι ποὺ τὶς ὑπογραμμίζουν, τὸ θυμίαμα ποὺ τὶς πλαισιώνει, κι' ὁ πόνος ποὺ τὶς ἀποζητᾷ φτειάχνουν ὅλα μαζὶ τὸ ἀκριβὸ σκηνικό, μέσα στὸ ὁποῖο ἁπλώνεται σ' ὅλη του τὴ μεγαλοπρέπεια τὸ ἀπόκοσμο μεγαλεῖο τοῦ Χριστιανισμοῦ...

Εἰκὼν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου τῆς Οἰκονόμισσας, στὴν Ἱερὰ Μονὴ Μεγίστης Λαύρας Ἁγίου Ὄρους.

«Δεῦτε πρὸς με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι, κἀγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς...».

Κι' οἱ κοπιῶντες κι' οἱ πεφορτισμένοι λυγίζουν, γονατίζουν, σταυροκοπιοῦνται, δέονται. Ἀνακατεύονται οἱ θρῆνοι, οἱ κοπετοί, οἱ ἀλλαλαγμοί, κι' οἱ προσευχὲς σ' ἕναν ὕμνο... Ἡ ἀνθρώπινη ἀδυναμία γίνεται ἡ μεγαλειώδης δύναμη μιᾶς θρησκείας... μιᾶς θρησκείας παλῃᾶς ποὺ ἄλλαξε τὴν ὄψη τῆς ἀνθρωπότητος, ποὺ ἐλευθέρωσε τοὺς δούλους, ποὺ κατήργησε τὸν θάνατο, ποὺ κήρυξε τὴν Ἰσότητα κι' ἔφερε τὴ Λύτρωση καὶ τὴν Ἐλπίδα.

Καὶ μ' ὅλα ἐτοῦτα τὰ ἀνείπωτα καὶ θαυμαστὰ ἐπιτεύγματα συνδέθηκε ἀναπόσπαστα καὶ συνταυτίστηκε ἡ γλυκειὰ μορφὴ μιᾶς γυναίκας... Δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ ὑπάρξῃ καλύτερος οὐράνιος πρεσβευτὴς γιὰ τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων ἀπ' Αὐτήν... ἀπ' Αὐτὴν ποὺ ὑπῆρξε Μάννα, ποὺ πόνεσε, ποὺ ἔκλαψε, ποὺ ἀκολούθησε μ' ἐγκαρτέρηση τὴν μαρτυρικὴ πορεία τοῦ θεϊκοῦ γιοῦ της... Εἶναι ἡ μορφὴ της ἡ πιὸ ἀγαπημένη μέσα στὸ πάνθεον τῶν ἁγίων τῆς Πίστης μας... Εἶναι ἡ σκέπη της τὸ πιὸ ἀσφαλισμένο λιμάνι καὶ ἡ σκιά της τὸ πιὸ δροσερὸ λιμάνι γιὰ τὶς ὧρες τῆς θλίψεως... Στὸ ὄνομά της ἀνατράφηκαν καὶ μεγάλωσαν οἱ ἀνθρώπινες γεννεὲς καὶ σ' Αὐτὴν ἀπέβλεψαν σὲ κάθε μεγάλη στιγμή, ὅταν ὁ πόνος θέλησε νὰ ρημάξῃ τὴν πίστη τους...

«Παναγιά μου!!!..». Δυὸ ἁπλὲς λέξεις ποὺ κρύβουν μέσα τους τὴν ἀκαταμάχητη δύναμη τῆς θρησκείας μας καὶ ποὺ μποροῦν νὰ στάξουν βάλσαμο παρηγοριᾶς μέσα σὲ κάθε πονεμένη καρδιά...

Βρέθηκε πάντα κοντὰ σὲ κάθε πόνο... Στάθηκε στήριγμα σὲ κάθε συμφορά... Ἔγινε ἡ Ὑπέρμαχος Στρατηγὸς τῶν μεγάλων ἀγώνων... Εἶναι ἡ Μάννα κάθε ἀνθρώπου, εἶναι ἡ ἐλπίδα τῶν λαῶν...

Γεμάτη εἶναι ἡ χριστιανικὴ ἱστορία ἀπ' τὴ μορφή της... Καὶ ἄπειρα εἶναι τὰ ὀνόματα ποὺ τῆς ἀπέδωσαν... ὅπως ἄπειρες εἶναι καὶ οἱ εἰκόνες της σ' ὅλα τὰ μέρη τῆς Γῆς...

Ἔτσι κάθε Δεκαπενταύγουστο σ' ὅλα τὰ σημεῖα τοῦ κόσμου, παντοῦ ὅπου ὑπάρχουν πιστοί, γεμίζουν ἀσφυκτικὰ οἱ Ναοὶ καὶ οἱ καρδιὲς πλημμυρίζουν κατάνυξη...

Δεκαπενταύγουστος!!! Ὁμορφοστολισμένο τὸ γραφικὸ νησάκι τῆς Τήνου μᾶς δίνει τὴν εὐλαβικὴ νότα τῆς μεγάλης γιορτῆς... Εἶναι τὸ νησάκι τῆς Μεγαλόχαρης, εἶναι τὸ ἀγαπημένο νησάκι της, ὅπου, χρόνια καὶ χρόνια τώρα, ἀναπαύεται ἡ Μάννα τοῦ Θεοῦ... Γιατὶ ἡ Παναγιὰ εἶναι ἡ δική μας προστάτις, ἡ δική μας Ὑπέρμαχος Στρατηγός...

Εἰκὼν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου τῆς Κτιτόρισσας, στὴν Ἱερὰ Μονὴ Βατοπεδίου Ἁγίου Ὄρους.

Αὐτὴ διευθύνει καὶ προασπίζει τὶς τύχες μας... Εἶναι τὸ καύχημα καὶ ἡ δύναμή μας...

Δὲν πᾶνε πολλὰ χρόνια ἀπὸ τότες ποὺ στὸ ἥσυχο λιμάνι τῆς Τήνου μας συντελέστηκε τὸ ἀποτρόπαιο ἔγκλημα... Μέσα στὰ γαλανὰ νερὰ του κάποιοι αἱμοσταγεῖς δολοφόνοι προσπάθησαν νὰ τὴν δολοφονήσουν, τὴν ὥρα ἀκριβῶς ποὺ ἕνας ὁλόκληρος λαὸς τὴν κήδευε γονατιστὸς καὶ ἔκλαιγε στὴ χάρη της...

Ἐκεῖνο τὸ Δεκαπενταύγουστο ἡ Παναγιὰ ἔγινε ἀκόμα πιὸ δική μας... Ρίζωσε στὰ χώματά μας γιὰ πάντα, σκορπῶντας τὸν ὄλεθρο στοὺς ἐχθρούς μας καὶ τὴ Νίκη στὰ ὅπλα μας... Ἡ τραυματισμένη Παναγιὰ τῆς Τήνου ζώστηκε τὴν στρατιωτικὴ πανοπλία μας καὶ μᾶς ἀκολούθησε στοὺς ἱεροὺς πολέμους μας, γιὰ τὴν σωτηρία τοῦ τόπου μας ποὺναι καὶ δικός της ἀγαπημένος τόπος...

Ἂς κτυπήσουν λοιπὸν καὶ φέτος οἱ καμπάνες τῶν Ναῶν, ὄχι πένθιμα, μὰ χαρμόσυνα... Ἡ Παναγιὰ ἡ Δέσποινα εἶναι κοντά μας... Ἂς γονατίσουμε γιὰ νὰ τὴν προσκυνήσουμε μὲ πίστη.

Κι' ἂν ὁλόγυρα σύννεφα συμφορᾶς σκεπάζουν τὸν Οὐρανὸ τῆς Εἰρήνης, κι' ἂν κάποιοι νέοι δολοφόνοι ζητοῦν νὰ κάνουν σταύλους τοὺς Ναοὺς τῆς πίστης μας, κι' ἂν ἡ κόκκινη ἀπειλὴ τῆς μαφίας μᾶς περικυκλώνῃ... Ὤ! δὲν φοβόμαστε... Δὲν τρομάζουμε... Δὲν πρόκειται νὰ λυγίσουμε... Στὸ νησὶ τῆς Τήνου ἀγρυπνεῖ ἡ Παναγιά μας... Καὶ δὲν θὰ ἐπιτρέψῃ ποτὲ σὲ κανένα νὰ μᾶς σκλαβώσῃ...

Καί, καθὼς μᾶς κυκλώνει ἡ καταιγίδα, ἂς πέσουμε μὲ δακρυσμένα μάτια μπροστὰ στὸ ἅγιο εἰκόνισμά της κι' ἂς δεηθοῦμε μ' ἐμπιστοσύνη:

«Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μας εἰς Σὲ ἀναθέτομεν. Μῆτερ τοῦ Θεοῦ φύλαξον ἡμᾶς ὑπὸ τὴν σκέπην Σου».

Σ. ΠΗΛΟΣ

Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΠΟΛΕΩΝ ΑΠΟ ΤΗΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ ΤΗΣ ΜΕΧΡΙ ΣΗΜΕΡΟΝ (1921-1958)

Ὑπὸ κ. **Ν. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ**, Ἀστυν. Δ/ντοῦ Α'

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

ΙΕ'. Ο ΚΟΚΚΙΝΟΣ ΔΕΚΕΜΒΡΗΣ

VI. ΔΡΑΣΙΣ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΔΕΚΕΜΒΡΙΟ ΤΟΥ 1944

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

196.—Ἀναζήτησις ἀπὸ τὴν Ἀστυνομία τῶν πτωμάτων τῶν δολοφονηθέντων ἐθνικοφρόνων πολιτῶν.

***

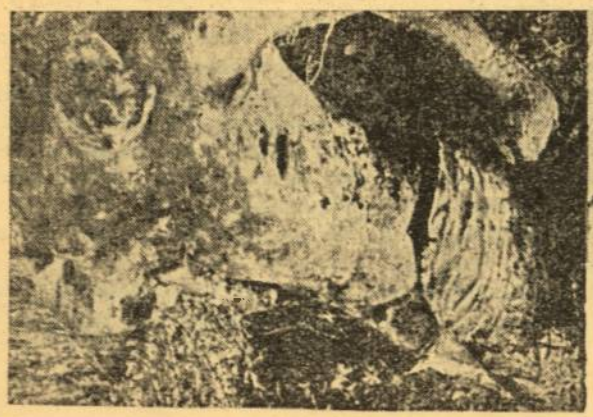
196. Ἀναζήτησις ἀπὸ τὴν Ἀστυνομία τῶν πτωμάτων τῶν δολοφονηθέντων ἐθνικοφρόνων πολιτῶν.

Ἡ ἀναζήτησις τῶν πτωμάτων τῶν ἐθνικοφρόνων πολιτῶν, ποὺ ἐδολοφονήθηκαν ἀπὸ τοὺς κομμουνιστάς, ἦταν ἀξίωσις ὅλων τῶν συγγενῶν αὐτῶν. Καὶ ἡ Ἀστυνομία, σὲ συνεργασία μὲ τὴν Ἰατροδικαστικὴ Ὑπηρεσία, ἀνέλαβε τὸ θλιβερὸ ἀλλὰ ἱερὸ αὐτὸ ἔργο. Οἱ τάφροι τοῦ Περιστερίου καὶ τοῦ χώρου τῆς περιοχῆς τῶν διϋλιστηρίων τῆς Οὔλεν ἀνοίχτηκαν καὶ ἑκατοντάδες πτωμάτων παρετάχθησαν σὲ ἀτέλειωτες σειρές.

Οἱ φρικαλεότητες καὶ οἱ θηριωδίες τῶν ἀναμορφωτῶν τῆς κοινωνίας, ἦσαν ἀπεικονισμένες στὰ παραμορφωμένα πρόσωπα καὶ στὰ κομματιασμένα μέλη τῶν μαρτύρων αὐτῶν τῆς κοινωνικῆς ἐλευθερίας.

Νέοι, γέροντες, παιδάκια, γυναῖκες, βρέφη καὶ ἔμβρυα ἀκόμη προκαλοῦσαν τὸ σπαραγμὸ ὁλόκληρης τῆς κοινωνίας καὶ οἱ σκιὲς τῶν μαυροφορεμένων συγγενῶν ποὺ ἐπλανῶντο ἀνάμεσα στὸ πέλαγος αὐτὸ τῶν πτωμάτων, παρουσίαζαν μιὰ ἀφάνταστα τραγικὴ εἰκόνα.

Καὶ οἱ ἀστυνομικοί, πιστοὶ στὸ καθῆκον τους, ἔπαιρναν τὰ πτώματα ποὺ ἀνε-

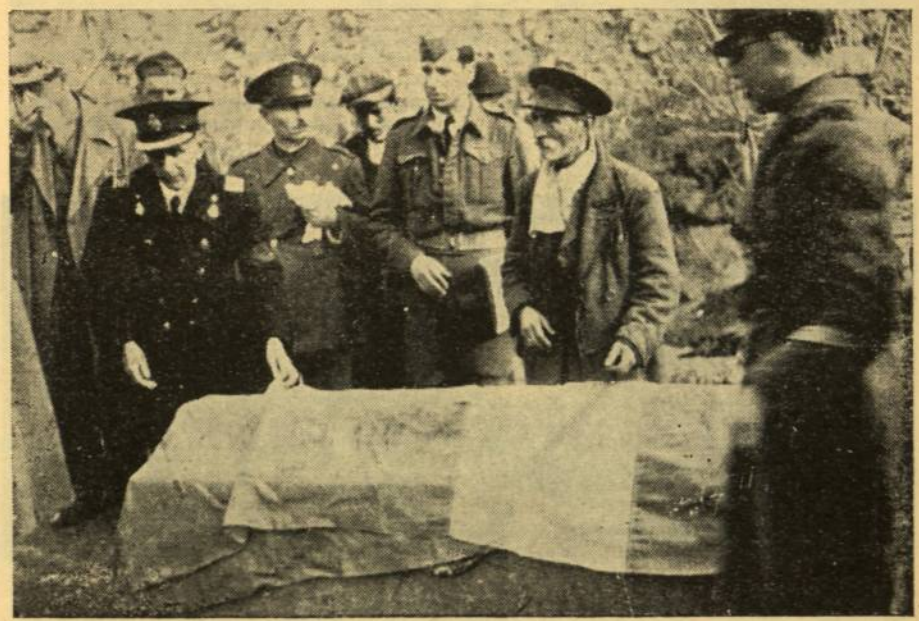
Μάτια ἐξορυγμένα. Τράχηλοι κομμένοι. Αὐτοὶ εἶναι οἱ ἡρωϊσμοὶ τῶν κομμουνιστῶν.

γνωρίζοντο καὶ ἄρχιζαν τὸ ἔργο τους γιὰ τὴν ἀνακάλυψι τῶν συγκεκριμένων δολοφόνων, τῶν φυσικῶν αὐτουργῶν δηλαδή, σφαγέων, βασανιστῶν, ὀφθαλμορύχων κλπ., γιατὶ δυστυχῶς οἱ ἠθικοὶ αὐτουργοί, οἱ πραγματικοὶ αὐτοὶ

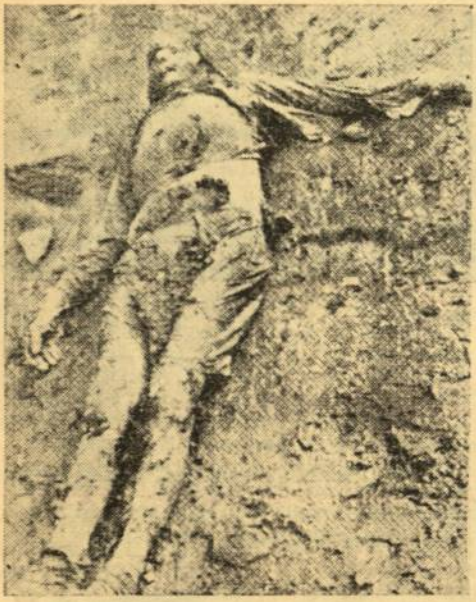
Η ΕΛΕΝΗ ΠΑΠΑΔΑΚΗ

Ἡ Μεγάλη Ἑλληνίδα τραγωδός, ἡ πρωταγωνίστρια τοῦ «Βασιλικοῦ Θεάτρου», ἡ ἀσύγκριτη ἑρμηνεύτρια τῶν ἡρωΐδων τοῦ κλασσικοῦ καὶ νεωτέρου θεάτρου, ποὺ ἡ πολυσύνθετος τέχνη της ἐθαυμάσθη ἐπανειλημμένως καὶ εἰς τὸ ἐξωτερικόν. Ἡ φωτογραφία δείχνει τὴν Ἑλένη ὅπως παρουσιάζετο εἰς τὴν σκηνὴν καὶ παραπλεύρως τὸ πτῶμα της μὲ ἀποτυπωμένην τὴν φρίκην καὶ τὴν ἀγωνίαν εἰς τὸ πρόσωπον.

Ὁ Ταγματάρχης τῆς Χωροφυλακῆς Κασσόλας κατακρεουργήθηκε. Νὰ τὸ λείψανό του. Τὸ ἀνεγνώρισε ὁ ἀδελφός του Ἀστυνομικὸς Δ/ντὴς Κασσόλας, τὸ σκέπασε μὲ τὴν κυανόλευκη καὶ τὸ ἐνεταφίασε στὸν οἰκογενειακὸ τάφο, μὲ τὶς τιμὲς ποὺ ἀνήκουν σὲ ἕνα μάρτυρα τῆς Πατρίδος.

ἀρχηγοὶ τῶν ἐγκληματιῶν, εἶχαν πλέον τύχει συγγνώμης καὶ εἶχαν κιόλας ἐγκατασταθῆ στὴν ὁδὸ Σταδίου σὲ εὐρύχωρα γραφεῖα, τὰ γραφεῖα ποὺ ἐπλαισίωνε μιὰ τεράστια φωτεινὴ κόκκινη ἐπιγραφὴ μὲ τὰ ψηφία Κ.Κ.Ε.

Τὸ πτῶμα μάρτυρος ἱερέως ποὺ ἐδολοφονήθη στὸ Δουργούτι. 'Ο ἀτυχὴς πρὸ τοῦ θανάτου του ὑπέστη ἀφάνταστα μαρτύρια ὑπὸ τῶν ἀγρίων ἐκτελεστῶν τοῦ ΕΛΑΣ.

Μητέρες καὶ ἀδελφὲς ποὺ μὲ τὸ κλάμα των σπαράζουν τὶς καρδιὲς στὸ ἀντικρυσμα τῶν φρικτῶν πτωμάτων τῶν δολοφονημένων παιδιῶν καὶ ἀδελφιῶν τους.

'Εδῶ οἱ συγγενεῖς θυμάτων τῆς θηριωδίας τῶν κομμουνιστῶν τοῦ Δεκεμβρίου ἀναγνωρίζουν τὰ πτώματα τῶν δικῶν τους, ὅταν οἱ ἀνδρεῖοι ἐλασῖτες ἔφυγαν ἀπὸ τὴν Πρωτεύουσα.

'Η κόρη Βελούση ἀναγνωρίζει τὸ πτῶμα τοῦ ἀδελφοῦ της, ὑπαλλήλου τῆς Τηλ. 'Εταιρείας, στὸ Περιστέρι καὶ κλαίει σπαρακτικά. Τὸν δολοφόνησαν γιατὶ ἦταν ἐθνικόφρων καὶ ὄχι δοῦλος τῶν Ξένων.

Μήτε τὰ ἄγρια θηρία δὲν ἔφτασαν στὸ σημεῖο νὰ βγάλουν τὰ μάτια, νὰ κόψουν τὴ μύτη καὶ τὰ χείλη καὶ νὰ ἐκτελέσουν μὲ τσεκούρι κόβοντας τὰ χέρια αὐτῆς τῆς κοπέλλας, τῆς Ἑλένης Γυφτάκη ἐτῶν 26.

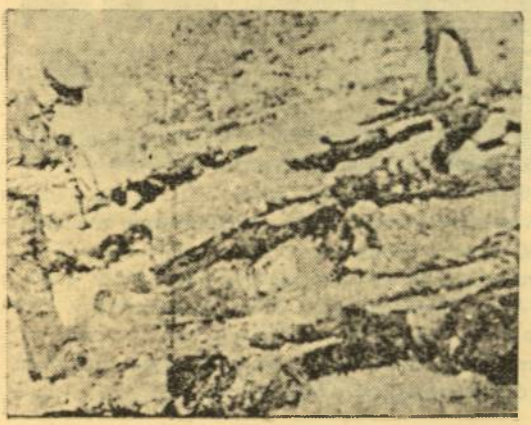
Αὐτὴ εἶναι ἡ φοιτήτρια Ξανθάκου. Τὴν ἐσκότωσαν, διότι ὁ ἀδελφός της ἦτο Ἀξιωματικὸς εἰς Μέσην Ἀνατολήν

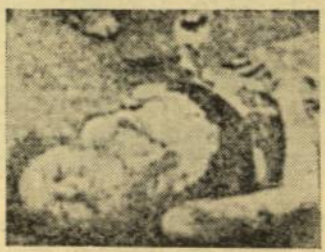
Νὰ καὶ δύο ἀθῶες γυναῖκες τοῦ λαοῦ, ἐργάτριες, μητέρα καὶ κόρη, ποὺ δολοφονήθηκαν ἀπὸ τοὺς ἥρωες τοῦ ΕΛΑΣ. Γιατί ; Γιατὶ ἦσαν Ἑλληνίδες.

Οὔτε τοὺς ἥρωας ἀναπήρους τοῦ Ἀλβανικοῦ Μετώπου ἐσεβάσθησαν. Ἰδοὺ καὶ ὁ ἀνάπηρος αὐτὸς μὲ τὸ ἕνα πόδι, ποὺ τοῦ τὸ ἔκοψαν μὲ τὸ τσεκούρι καὶ ὕστερα τὸν ἀπετελείωσαν.

Νὰ καὶ ἕνας ξένος ἀνταποκριτὴς ἐφημερίδος ποὺ παίρνει φωτογραφίες τῶν πτωμάτων.

Εἶπαν ὅτι ἔκαμαν ταξικὸν ἀγώνα! Καὶ αὐτὸ τὸ ἄμοιρο 14χρονο κοριτσάκι ποὺ ἔσφαξαν οἱ ἐλασῖτες ἦταν μέσα στὸν ταξικὸν ἀγώνα; Ὄχι! τὸ θῦμα αὐτὸ ἐσφάγη γιὰ ἐκδίκηση τοῦ πατέρα του, ποὺ ἔμενε πιστὸς στὴν Πατρίδα καὶ στὴν Θρησκεία.

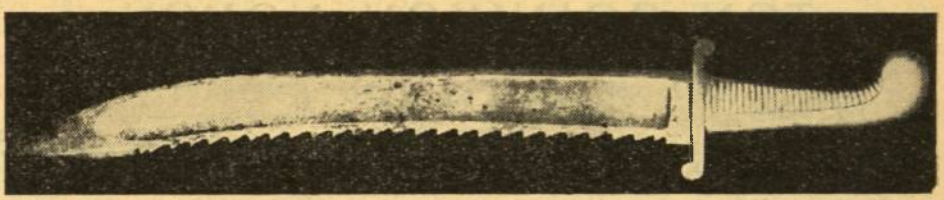
Βέβαια, οἱ ἀναμνήσεις αὐτὲς προκαλοῦν φρίκη κι' οἱ σημερινοὶ ἐκπρόσωποι ἢ μᾶλλον κεῖνοι, ποὺ ὑποκαθιστοῦν στὴν Ἑλλάδα τοὺς κομμουνιστάς, θὰ στενοχωροῦνται, γιατὶ ἀπὸ σκοποῦ μιλοῦν συχνὰ περὶ... λήθης τοῦ παρελθόντος κλπ.

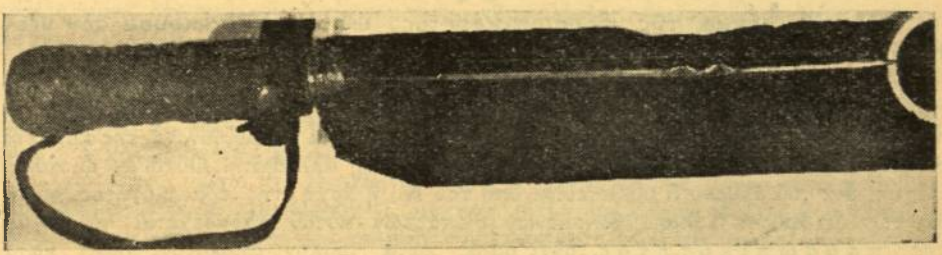
Ἐμεῖς ὅμως, πιστεύουμε ὅτι ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς καὶ κατὰ περισσότερο λόγο οἱ ἀστυνομικοί, πρέπει διαρκῶς νὰ ἔχουν μπροστά τους τὶς εἰκόνες αὐτὲς τῆς κομμουνιστικῆς θηριωδίας, γιὰ νὰ μὴ παραπλανηθοῦν ποτὲ ἀπὸ τὰ κηρύγματα τῆς κομμουνιστικῆς προπαγάνδας περὶ «ε ἰ ρ η ν ι κ ῆ ς σ υ ν υ π ά ρ ξ ε ω ς» κλπ., γιατὶ ὅλα αὐτὰ ἀποτελοῦν τεχνάσματα, μέχρις ὅτου ἐπιτύχουν μὲ οἱονδήποτε τρόπο νὰ καταλάβουν τὴν ἀρχή, ὁπότε καὶ πάλι θὰ ἐπαναληφθῇ τὸ ἐγκληματικὸ ὄργιο καὶ μάλιστα κατὰ τρόπο ἀφάνταστα φρικιαστικὸ καὶ τρομερό.

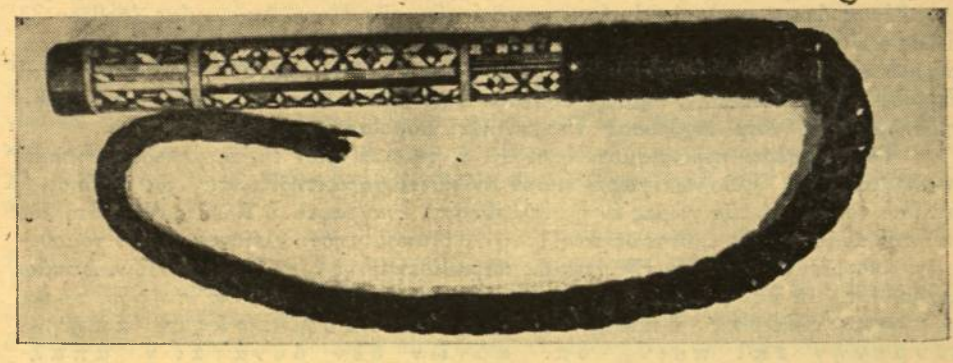
Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς δημοσιεύουμε καὶ πάλι πιὸ κάτω μερικές, ἐλάχιστες, ἀπὸ τὶς φωτογραφίες τῶν πτωμάτων ἐθνικοφρόνων πολιτῶν τοῦ Δεκεμβρίου τοῦ 1944, ποὺ οἱ κομμουνισταὶ ὄχι ἁπλῶς ἐξετέλεσαν, ἀλλὰ πραγματικὰ ἐβασάνισαν ἢ κατεκρεούργησαν.

Αὐτὲς εἶναι μερικὲς ἀπὸ τὶς ἀτέλειωτες σειρὲς τῶν πτωμάτων, ποὺ βρέθηκαν σὲ ὁμαδικοὺς τάφους στὸ Περιστέρι, στὴν Κυψέλη, στὸ σκοπευτήριο τῆς Σχολῆς Εὐελπίδων, παντοῦ, παντοῦ! Εἶναι ἐθνικόφρονες πολῖται, θύματα τῶν κομμουνιστῶν. Ἄλλοι ἐσφάγησαν κατὰ τὸν ἀγριώτερο τρόπο. Ἄλλοι ἐβασανίσθησαν, ἄλλοι ἐτυφεκίσθησαν. Τὰ πτώματα ἐξετάφησαν καὶ ἐξετέθησαν πρὸς ἀναγνώρισιν. Οἱ δικοί τους ψάχνουν νὰ τοὺς βροῦν ἀπὸ κάποιο γνώρισμα, ἀπὸ κάτι τὸ ἰδιαίτερο, ποὺ αὐτοὶ ἔχουν ὑπ' ὄψει τους γιὰ τοὺς ἀγαπημένους των νεκρούς.

Μερικὰ εἰδικὰ ἐργαλεῖα γιὰ τὸ βασανισμὸ τῶν ἐθνικοφρόνων πολιτῶν καὶ γιὰ τὸ πριόνισμα ἀκόμη τοῦ σώματός των. Τὸ σπαθὶ (πριόνι) βουλγαρικῆς κατασκευῆς, μὲ τὸ ὁποῖον ἀπεκεφάλιζαν τοὺς ἐθνικόφρονας, κατεσχέθη μετὰ τὸ Δεκέμβρη βουτηγμένο στὸ αἷμα. Τὸ στιλέττο ἐχρησίμευε γιὰ εὔκολες δολοφονίες μέσα στὰ κέντρα καὶ τὸ μαστίγιο ἀποτελοῦσε ὄργανο δαρμοῦ μέχρι θανατώσεως.

(Συνεχίζεται)

ΤΟΠΙΚΑ ΟΡΙΑ ΙΣΧΥΟΣ ΤΩΝ ΠΟΙΝΙΚΩΝ ΝΟΜΩΝ

—ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΝΕΟΝ ΠΟΙΝΙΚΟΝ ΚΩΔΙΚΑ—

(ΑΡΘΡΑ 5-11 Π. Κ.)

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. **ΔΗΜ. Κ. ΝΤΖΙΩΡΑ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

V. Τὸ δόγμα τῆς προσωπικότητος, ὡς ἀρχὴ διέπουσα τὸν νέον Κώδικα.
VI. Ἐγκλήματα ἀλλοδαπῶν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ (Π. Κ. ἄρθρον 7).

***

V. Τὸ δόγμα τῆς προσωπικότητος, ὡς ἀρχὴ διέπουσα τὸν νέον Κώδικα.

Μετὰ τὴν ἀναγραφὴν τῆς βασικῆς ἀρχῆς ἐν ἄρθρῳ 5 τοῦ νέου Κώδικος, ὅτι ἐπὶ πράξεων τελεσθεισῶν ἐν τῇ ἡμεδαπῇ ἐφαρμογὴν ἔχουν πάντοτε οἱ ἑλληνικοὶ ποινικοὶ νόμοι, ἀκολουθοῦν τὰ ἄρθρα 6–11 αὐτοῦ, ἅτινα ρυθμίζουν τὰ τῆς ποινικῆς εὐθύνης ἐπὶ ἀξιοποίνων πράξεων τελεσθεισῶν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ. Οὕτω ἐν' ᾧ, καθ' ἃ ἐλέχθη, διὰ τοῦ ἄρθρου 5 υἱοθετεῖται ὑπὸ τοῦ Κ. ἡ ἀρχὴ τῆς ἐδαφικότητος, οὗτος διὰ τῶν εἰς ἄρθρον 6 διαλαμβανομένων διατάξεων αὐτοῦ παραδέχεται τὸ δόγμα τῆς προσωπικότητος, οὐχὶ ὅμως κατὰ τρόπον ἀπόλυτον, διότι κατὰ τὴν 1 § τοῦ ἐν λόγῳ ἄρθρου τὸ παρ' ἡμεδαποῦ τελεσθὲν κακούργημα ἢ πλημμέλημα ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ τότε τιμωρεῖται, ὅταν ἡ πρᾶξις εἶναι ἀξιόποινος καὶ κατὰ τοὺς νόμους τῆς χώρας ἐν ᾗ ἐτελέσθη, ἐκτὸς ἂν διεπράχθη ἐν πολιτειακῶς ἀσυντάκτῳ χώρᾳ. Ἀντιθέτως ὅμως κατὰ τὴν ἀντίστοιχον διάταξιν τῆς Ποιν. Δικονομίας (ἄρθρον 3) οὐδεὶς περιορισμὸς ἐτίθετο, καθ' ὅσον κατ' αὐτὴν εἰς πᾶσαν περίπτωσιν (οὐχὶ ὅμως καὶ διὰ πταίσματα) οἱ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ἐγκληματοῦντες Ἕλληνες ἔδει νὰ ὑποβάλλωνται εἰς τοὺς Ἑλληνικοὺς ποιν. νόμους. Ἡ Ποιν. Δικονομία ἐπὶ τοῦ ζητήματος ἀπεμιμήθη προδήλως τὰς τότε ἰσχυούσας Γερμανικὰς Νομοθεσίας.

Τὸν ἀνωτέρω περιορισμόν, ἤτοι ὅτι ἡ τιμωρία τῶν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ κ.λ.π. ἐγκληματούντων Ἑλλήνων χωρεῖ μόνον ἂν αὗται χαρακτηρίζωνται ὡς ἀξιόποινοι καὶ ὑπὸ τοῦ νόμου τῆς χώρας ἐν ᾗ ἐτελέσθησαν, ἀναγράφει ὁ Κῶδιξ, ὡς τοῦτο καὶ ὑπὸ τῆς αἰτιολογικῆς ἐκθέσεως τονίζεται, κατ' ἀπομίμησιν πλείστων ξένων νομοθεσιῶν, ἀπορρέει δὲ οὗτος ἐκ τῆς γενικῶς παραδεδεγμένης ἐν τῷ Διεθνεῖ Ποιν. Δικαίῳ ἀρχῆς, ὅτι πᾶς βιῶν ἔν τινι χώρᾳ ὀφείλει νὰ τηρῇ τοὺς νόμους ταύτης ὅπως δέ, ὅταν τελέσῃ πρᾶξιν ἀπηγορευμένην ἐπὶ ποινῇ ὑπ' αὐτῶν δὲν δύναται ν' ἀπαλλαγῇ αὐτῆς καὶ ἂν ἀκόμη ὁ νόμος τῆς χώρας εἰς τὴν ὁποίαν ἀνήκει δὲν ἀπαγορεύει τὴν τελεσθεῖσαν πρᾶξιν, καθ' ὅμοιον τρόπον καὶ ἀντιθέτως ἂν τελέσῃ πρᾶξιν μὴ τιμωρουμένην ὑπὸ τῶν νόμων τῆς χώρας ἐν ᾗ ἐτελέσθη δέον ν'ἀπαλλάσσηται τῆς ὑπὸ τοῦ νόμου τῆς χώρας ἐπιβαλλομένης ὑπ' αὐτῆς ποινῆς.

Τὴν αὐτὴν λύσιν δίδουν καὶ ὁ Πρωσσικὸς Κῶδιξ τοῦ 1852 (ἄρθρον 4), ὁ Γερμανικὸς Ποιν. Νόμος τοῦ 1870 (§4 No2), Ὁλλανδικὸς Κῶδιξ (ἄρθρον 8) καὶ Νορβηγικὸς (§12 No 3) ἰσχύοντες ἤδη. (1)

Ὅπως σχετικῶς ἐτονίσθη, μία ἀντίθετος ρύθμισις τοῦ θέματος θὰ εἶχεν ὡς ἀποτέλεσμα διὰ τὸν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ζῶντα ὑπὸ ἐντελῶς διαφορετικὰς συνθήκας

(1) Ἴδε λεπτομερείας εἰς Σταΐκου «Ἑρμηνεία Ποινικοῦ Κώδικος», τόμος Α'. σελ. 47 ἐπ.

καὶ προϋποθέσεις ζωῆς, νὰ αἰσθάνεται τὸν νόμον τῆς πατρίδος του, ὡς λίαν δεσμευτικὸν καὶ περιβάλλοντα τὸν τράχηλον αὐτοῦ ὡς εἷς ἀφόρητος κλοιός. Ἡ λύσις αὕτη εὗρεν εὐμενῆ ἀπήχησιν μεταξὺ τῆς πλειονότητος τῶν συγγραφέων ἡμῶν, ἐν οἷς καὶ ὁ Τσουκαλᾶς (Τόμ. Γ σελ. 347 ἑπ.), Ἠλιόπουλος (Τόμος Α σελ. 75 ἑπ.) φαίνεται δὲ ὅτι συντάσσεται μὲ αὐτὴν καὶ ὁ Γάφος (τόμ. Α σελ. 67 ἑπ.).

Ἀντιθέτως συγγραφεῖς τινὲς παρ' ἡμῖν κατακρίνουν αὐτήν. Ὑπὸ τὸ κράτος τῆς καταργηθείσης Ποιν. Δικονομίας, ἥτις δὲν περιεῖχεν ἀνάλογον διάταξιν δεσμευτικήν, ὡς καὶ ἀνωτέρω ἐλέχθη, ἡ Νομολογία τοῦ Α.Π. ἐδέχετο ὅτι εἰς πᾶσαν περίπτωσιν ἔδει νὰ ἐφαρμόζωνται οἱ Ἑλληνικοὶ ποινικοὶ νόμοι. Καθ' ὅμοιον τρόπον ὁ Κωνσταντόπουλος δέχεται ὅτι ὁ ἡμεδαπὸς, ὅστις τελεῖ ἔγκλημα ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ προβλεπόμενον ὑπὸ τῶν Ἑλληνικῶν νόμων πρέπει νὰ τιμωρῆται, ἔστω καὶ ἂν ἡ πρᾶξις αὐτοῦ δὲν τιμωρεῖται εἰς τὸν τόπον τῆς τελέσεως, θεωρεῖ δὲ τὴν λύσιν ταύτην ὡς τὴν δικαιοτέραν καὶ πλέον ἐνδεδειγμένην (Τόμ. Α σελ. 87§121).

Τὴν ἄποψιν ταύτην δέχεται καὶ ὁ Τζωρτζόπουλος. Ὁ εἰρημένος ὅμως ψέγει δριμύτατα τοὺς συντάκτας τῶν Ἑλληνικῶν σχεδίων, διὰ τὴν θέσιν, ἣν ἐπὶ τοῦ ζητήματος ἔλαβον. Κατ' αὐτὸν ὁ εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν ζῶν Ἕλλην ἐντὸς κοινωνικῆς καὶ ἠθικῆς ἀτμοσφαίρας θὰ ἠδύνατο κάλλιστα ν' ἀποβάλῃ τὴν Ἑλληνικὴν Ἰθαγένειαν, ἀπαλλασσόμενος οὕτω τοῦ ἐνοχλητικοῦ κατ' αὐτὸν νόμου τῆς μέχρι τότε πατρίδος του. Ἐφ' ὅσον ὅμως ἐξακολουθῇ νὰ διατηρῇ μετ' αὐτῆς ὅλους τοὺς λοιποὺς δεσμούς του θὰ πρέπει νὰ συμμορφοῦται καὶ πρὸς τὰς ἐπιταγὰς αὐτῶν, αἵτινες καὶ ὑπαγορεύονται πάντοτε ἀπὸ ἠθικὰς καὶ μόνον ἀρχάς, ἀπὸ αἰωνίας καὶ ἀναλλοιώτους ἀξίας καὶ ἀρχὰς Ἑλληνικὰς, αἵτινες καὶ πρέπει ν' ἀποτελοῦν ἀντικείμενον σεβασμοῦ ἀπὸ μέρους ὅλων τῶν Ἑλλήνων, οἵτινες θέλουν νὰ συσδέωνται στενῶς πρὸς τὰς ὑγιᾶς παραδόσεις τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ.

Φρονοῦμεν ὅτι αἱ βάσεις τῶν ἀνωτέρω ἀντιλήψεων παρ' οὐδενὸς δύνανται ν' ἀμφισβητηθῶσι. Πλήν, ὡς καὶ ἐν τῇ αἰτιολογικῇ ἐκθέσει διαλαμβάνεται, αἱ προκαταλήψεις αὗται θεωρητικὴν μόνον ἔχουν ἀξίαν, διότι ἀπὸ πρακτικῆς ἀπόψεως ἡ διαφωνία δὲν ἔχει παρὰ μικρὰν ἀξίαν, λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν ὅτι τὰ σχετικῶς βαρέα ἐγκλήματα πανταχοῦ τοῦ πεπολιτσμένου κόσμου τιμωροῦνται καὶ συνεπῶς δὲν ὑπάρχει ὁ κίνδυνος νὰ μείνωσιν ἀτιμώρητα ἕνεκεν ἐλλείψεως τοῦ νόμου τῆς τελέσεως αὐτῶν.

Ἀκριβῶς, ἕνεκα τούτου, ὁ περιορισμὸς δὲν ἔχει ἐφαρμογὴν ἐν αἷς περιπτώσεσιν ἡ πρᾶξις τελεσθῇ «ἐν πολιτειακῶς ἀσυντάκτῳ χώρᾳ».

Διὰ τῆς τελευταίας αὐτῆς φράσεως τοῦ νόμου, λύεται, τὸ ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ἰσχύος τῆς Ποιν. Δικονομίας δημιουργηθὲν ζήτημα, περὶ τοῦ ἐὰν ἔπρεπε νὰ τιμωρηθῇ ὁ ἡμεδαπὸς ὁ διαπράξας ἀδίκημα εἰς χώραν μὴ ἀνήκουσαν ὑπὸ τὴν κυραρχίαν οὐδενὸς Κράτους (ὡς λ.χ. εἰς τὸν Βόρειον Πόλον, ἢ τὰ βάθη τῆς Ἀφρικῆς κ.λ.π), εἰς τὸ ὁποῖον ἐδίδετο ὑπὸ τῆς παρ' ἡμῶν κρατούσης γνώμης καὶ νομολογίας ἡ καταφατικὴ ἀπάντησις.

Ἀνεξαρτήτως τούτων, ἐν κατακλεῖδι τονίζομεν, ὅτι ὡς εἶναι διατετυπωμένη ἡ ἐξεταζομένη διάταξις, οὐδεμίαν ἀμφιβολίαν δύναται νὰ δημιουργήσῃ ὅτι εἶναι δυνατὸν νὰ τιμωρηθῇ ὁ ἐν Ἑλλάδι δικαζόμενος δράστης, δι' ἣν περίπτωσιν ἡ πρᾶξις του χαρακτηρίζεται ὑπὸ τῶν Ἑλληνικῶν ποινικῶν νόμων ὡς κακούργημα πλημ/μα ἢ καὶ πταῖσμα, ἐφ ὅσον αὕτη δὲν θεωρεῖται ὡς κολάσιμος ἐν ᾗ χώρᾳ ἐτελέσθη. Ἀντιθέτως ὅμως ἂν πρᾶξις τις κατὰ τὸν ἀλλοδαπὸν νόμον χαρακτηρίζεται ὡς πταῖσμα, ἢ ἄλλως παρ' ὅ,τι ὑπὸ τῶν ἡμεδαπῶν τοιούτων τότε θὰ ἐφαρμοσθοῦν οἱ Ἑλληνικοὶ ποιν. νόμοι, διότι εἰς τούτους καὶ μόνον θ' ἀποβλέψωμεν κατὰ τὴν ἑρμηνευομένην διάταξιν, ὅσον ἀφορᾷ τὸν χαρακτηρισμὸν τῆς πράξεως. Ἐρωτᾶται ὅμως ἤδη· τὶ ρητέον ἂν μετὰ τὴν τέλεσιν τῆς πράξεως ὁ δράστης ἀποβάλῃ τὴν Ἑλληνικὴν Ἰθαγένειαν ἢ καὶ ἀντιθέτως καταστῇ οὗτος Ἕλλην ὑπήκοος ;

Τὴν ἀπάντησιν εἰς τὸ ἐρώτημα τοῦτο δίδει αὐτὸς οὗτος ὁ Κῶδιξ διὰ τῆς 2ας παραγράφου τοῦ ἐξεταζομένου ἄρθρου, ὁρίζων ὅτι ἡ ποινικὴ δίωξις χωρεῖ καὶ κατ' ἀλλοδαποῦ ὅστις κατὰ τὸν χρόνον τῆς τελέσεως τῆς πράξεως ἦτο ἡμεδαπὸς ὡς καὶ κατὰ τοῦ ἀποκτήσαντος τὴν Ἑλληνικὴν Ἰθαγένειαν μετὰ τὴν τέλεσιν αὐτῆς.

Καὶ ὅσον ἀφορᾷ μὲν τὴν ὀρθότητα τοῦ α' μέρους τῆς ἐξεταζομένης διατάξεως πάντες οἱ συγγραφεῖς εἶναι σύμφωνοι. Δικαιολογεῖται δὲ αὕτη ἐκ τῆς σκέψεως ὅτι ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ, ὁ τελέσας ἀξιόποινον πρᾶξιν ἡμεδαπός, θὰ ἠδύνατο νὰ διαφύγῃ τὴν ἐπὶ ταύτην τιμωρίαν διὰ τῆς μεταλλαγῆς τῆς ὑπηκοότητός του, ἐμπαίζων οὕτω τοὺς Ἑλληνικοὺς νόμους καὶ παραβιάζων τὴν πίστιν τὴν ὑφισταμένην κατὰ τὸν χρόνον τῆς πράξεως μεταξὺ αὐτοῦ ὡς ὑπηκόου καὶ τῆς Ἑλληνικῆς Πολιτείας.

Ὅσον ἀφορᾷ ὅμως τὸ β' μέρος αὐτῆς αἱ γνῶμαι διχάζονται. Κατὰ τὴν πρώτην τούτων, ἡ διάταξις εἶναι ὀρθὴ καὶ σύμφωνος πρὸς τὸ λαϊκὸν περὶ δικαίου συναίσθημα δικαιολογουμένη ἐπὶ τῇ σκέψει, ὅτι ὁ μέχρι πρό τινος ἀλλοδαπός, ἀφοῦ κατὰ γενικὴν ἀρχὴν ἡ ἔκδοσίς του εἶναι ἀπηγορευμένη, πρέπει νὰ τιμωρηθῇ κατ' ἀνάγκην ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Πολιτείας, ἵνα μὴ ἄλλως διαφύγῃ τὴν τιμωρίαν. Ἀντιθέτως, κατὰ τοὺς ἀσπαζομένους τὴν ἀντίθετον δόξαν, ἡ Ἑλληνικὴ Πολιτεία δὲν δύναται ν' ἀξιώσῃ ἀπὸ τὸν μέχρι τῆς ἐκδικάσεως τῆς πράξεως ἀλλοδαπὸν σεβασμὸν τῶν Ἑλληνικῶν ποινικῶν νόμων, ἀφοῦ ἄλλως τε οὐδὲν πρὸς τοῦτο συμφέρον ἔχει, δεδομένου ὅτι οὐδόλως ἐθίγη. Εὐλόγως ὅμως κατ' αὐτῶν ἀντιτάσσεται ὅτι διὰ τῆς κτήσεως τῆς νέας Ἰθαγενείας ὁ ἐγκληματίας ἐπιδιώκει τὴν ἀποφυγὴν τῶν συνεπειῶν τῆς πράξεώς του, τεκμαιρομένης οὕτω τῆς δολίας αὐτοῦ μεταβολῆς τῆς ἰθαγενείας του.

Ἡ προκειμένη ἀμφισβήτησις ἐγεννήθη, καθ' ὃν χρόνον συνεζητεῖτο ὑπὸ τῶν νομοπαρασκευαστικῶν ἐπιτροπῶν τῶν σχεδίων ἡ διάταξις αὕτη, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ὑποχρεωθῇ ὁ συντάκτης τῶν τελευταίων σχεδίων νὰ προσθέσῃ ὡς τρίτην παράγραφον εἰς τὸ ὑπὸ ἐξέτασιν ἄρθρον καὶ τὴν διάταξιν καθ' ἣν «ἐπὶ πλημμελημάτων, πρὸς ἐφαρμογὴν τῶν ἐν τοῖς §§ 1 καὶ 2 διατάξεων, ἀπαιτεῖται ἔγκλησις τοῦ παθόντος ἢ αἴτησις τῆς Κυβερνήσεως τῆς χώρας ἐν ᾗ ἐτελέσθη τὸ πλημμέλημα».

Κατὰ τὴν αἰτιολογικὴν ἔκθεσιν, ἥτις δὲν ἀφίσταται μᾶλλον τῶν ἐπιχειρημάτων τῶν β' τῶν ἀνωτέρω γνωμῶν, ἡ διάταξις προσετέθη, διότι τὸ συμφέρον τῆς ἐγχωρίου νομίμου τάξεως δὲν εἶναι τοσοῦτον προφανὲς καὶ ἐπιτακτικὸν ὥστε νὰ δικαιολογῇ τὴν τιμωρίαν, ἂν μὴ ὁ παθὼν ἢ ἡ ξένη Κυβέρνησις αἰτήσηται ταύτην. Διὰ τῆς διατάξεώς του αὐτῆς ὁ νέος Κῶδιξ ἀκολουθῶν ἐν προκειμένῳ ξένας νομοθεσίας αἵτινες καὶ ὑιοθετοῦν αὐτήν, μὲ διαφόρους παραλλαγὰς περιοριζούσας ἢ εὐρυνούσας τὴν ἐφαρμογήν της, δέχεται τὴν εἰς τὸ Δ.Π.Δ. κρατήσασαν ἀντίληψιν, ὅτι τὸ Κράτος ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ἐνεργεῖ ὡς διοικητὴς ἀλλοτρίων, ὡς οἱωνεὶ ἀντιπρόσωπος δηλ. τῆς ξένης πολιτείας, τιμωρῶν τὸν ἤδη ἡμεδαπὸν ἀδικοπραγήσαντα δέ, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, πρὸ τῆς κτήσεως τῆς Ἑλληνικῆς Ἰθαγενείας. (Οὕτω Γάφος σελ. 67 ἐπ. Α' τόμ.)

Σημειωτέον ὅμως ὅτι ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου ἄλλαι νομοθεσίαι δέχονται ὅτι ὁ τοιοῦτος ἐγκληματίας ἐκδίδεται τεκμαιρομένης καθ' ἃ ἀνωτέρω ὡς δολίας τῆς μετὰ τὴν πρᾶξιν μεταβολῆς τῆς Ἰθαγενείας.

Εἰς τὴν τετάρτην καὶ τελευταίαν τοῦ ἄρθρου αὐτοῦ παράγραφον ὁ Κῶδιξ ἡμῶν διαλαμβάνει, ὅτι «τὰ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ πραττόμενα ταῖσματα τιμωροῦνται μόνον ἐν ταῖς ὑπὸ τοῦ Νόμου εἰδικῶς ὁριζομέναις περιπτώσεσιν».

Ἡ ἐξαίρεσις εἶναι ἀναμφιβόλως δεδικαιολογημένη. Διότι τὰ πταίσματα γενικῶς δὲν προσβάλλουν σοβαρῶς τὴν ἔννομον τάξιν τῆς ἀλλοδαπῆς πολιτείας, οὐδὲ θίγουν τὴν τάξιν τῆς Ἑλληνικῆς τοιαύτης, εἶναι δὲ ἀσημάντου ἀξίας.

ΥΙ. Ἐγκλήματα ἀλλοδαπῶν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ (Π.Κ. ἄρθρον 7).

Τὸ ἄρθρον 7 τοῦ Κώδικος ὁμιλεῖ περὶ τῶν περιπτώσεων ἐκείνων, καθ' ἃς ἔχουν ἐφαρμογὴν οἱ Ἑλληνικοὶ ποιν. νόμοι δι' ἐγκλήματα ἀλλοδαπῶν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ. Οὕτω, οἱ Ἑλληνικοὶ ποιν. νόμοι, ἐφαρμόζονται καὶ ἐπὶ ἐκλημάτων τὰ ὁποῖα ἐτελέσθησαν ὑπὸ ἀλλοδαπῶν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, ἐφ' ὅσον ὅμως συντρέχουν αἱ κάτωθι τρεῖς προϋποθέσεις: α) ἡ τελεσθεῖσα ἐγκληματικὴ πρᾶξις δέον νὰ χαρακτηρίζεται ὡς κακούργημα ἢ πλημμέλημα, ἀπὸ τοὺς Ἑλληνικοὺς ποιν. νόμους, β) αὕτη δέον νὰ χαρακτηρίζηται ὡς ἀξιόποινος, ἔστω καὶ εἰς βαθμὸν πταίσματος, ἀπὸ τὸν νόμον τῆς χώρας ἐν ᾗ ἐτελέσθη, ἐκτὸς ἐὰν διεπράχθη ἐν πολιτειακῶς ἀσυντάκτῳ χώρᾳ, ὁπότε θὰ ἐφαρμοσθοῦν οἱ Ἑλληνικοὶ νόμοι καὶ γ) αὕτη δέον ν' ἀπευθύνηται κατὰ πολίτου Ἕλληνος.

Καὶ ἐν προκειμένῳ ἀπαιτεῖται ἔγκλησις τοῦ παθόντος ἢ αἴτησις τῆς Κυβερνήσεως τῆς χώρας ἐν ᾗ ἐτελέσθη ἡ πρᾶξις, ὡς συμβαίνει καὶ μὲ τὰς περιπτώσεις ἐγκλημάτων τελεσθέντων παρ' ἡμεδαπῶν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ. Ὡσαύτως κατὰ τὴν ρητὴν διάταξιν τοῦ νόμου, τὰ πταίσματα τῶν ἀνωτέρω προσώπων τιμωροῦνται μόνον εἰς εἰδικὰς περιπτώσεις, ὁριζομένας ὑπὸ τοῦ νόμου.

Τὸ ἄρθρον τοῦτο ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ ἄρθρον 2 § 1 τῆς καταργηθείσης Ποιν. Δικονομίας, εἶναι δὲ ἀπόρροια τοῦ ὑπὸ τοῦ Π.Κ. καθιερωθέντος, προστατευτικοῦ ἢ πραγματικοῦ δόγματος

Ὁ δὲ περιορισμὸς τοῦ τιμωρητοῦ τῆς πράξεως καὶ κατὰ τὸν νόμον τοῦ τόπου ἐν ᾧ αὕτη ἐτελέσθη, δικαιολογεῖται, ὡς ἐκ τοῦ γεγονότος, ὅτι οἱ ἀλλοδαποὶ ἀγνοοῦντες τοὺς Ἑλληνικοὺς ποινικοὺς νόμους καὶ συμμορφούμενοι πρὸς τὰς ἐπιταγὰς τῆς Πολιτείας εἰς τὴν ὁποίαν ζοῦν, δὲν εἶναι δίκαιον νὰ τιμωρῶνται τὴν στιγμὴν μάλιστα, καθ' ἣν Ἕλληνες ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ μένουν ἀτιμώρητοι διὰ παρομοίας πράξεις των.

Οὐχ ἧττον ὅμως καὶ ἡ τελευταία αὕτη διάταξις κατεκρίθη ὑπό τινων παρ' ἡμῖν συγγραφέων. Κατ' αὐτοὺς ὁ περιορισμὸς ἐκ τῆς διατάξεως ταύτης δὲν ἐξυπηρετεῖ τὰ συμφέροντα τῆς Ἑλληνικῆς Πολιτείας. Διότι ἐν ᾗ περιπτώσει ἡ πρᾶξις τοῦ ἀλλοδαποῦ δὲν κολάζεται ἐν τῷ τόπῳ τῆς τελέσεως, ὁ δὲ ἀλλοδαπὸς συλληφθῇ ἐπὶ ἑλληνικοῦ ἐδάφους, ὡς ἔχει ἡ διάταξις, θ' ἀπαλλαγῇ πάσης ποινῆς, ἔστω καὶ ἂν ἀποδειχθῇ ὅτι εἶχε συνείδησιν τοῦ ἀδίκου τῆς πράξεώς του. Ἐὰν ὅμως δὲν ὑπῆρχεν αὕτη, ὡς συνέβαινε μὲ τὴν καταργηθεῖσαν Ποιν. Δικονομίαν, τότε ἐν τῇ τελευταίᾳ ταύτῃ περιπτώσει ὁ εἰρημένος θὰ ἐτιμωρεῖτο, ἡ δὲ ποινὴ θὰ ἦτο δικαία, δεδομένου ὅτι θὰ ἐπεβάλλετο κατὰ προσώπου, οὐ μόνον παραβλάψαντος ἡμεδαπὰ συμφέροντα, ἀλλὰ καὶ περιφρόνησιν δείξαντος πρὸς τοὺς Ἑλληνικοὺς ποιν. νόμους. Ἀντιθέτως, τούτου τελέσαντος ἐν ἀγνοίᾳ τῶν ἡμετέρων ποινικῶν νόμων, ἀπαλάσσεται πάσης ποινῆς μὴ ἰσχύοντος, κατὰ γενικῶς παραδεδεγμένην ἀρχήν, τοῦ τεκμηρίου τῆς γνώσεως τῶν ἡμεδαπῶν νόμων.

Ἡ διάταξις ὁμιλεῖ περὶ πράξεων ἀπευθυνομένων κατὰ πολίτου Ἕλληνος. Οὐδεμία ὅμως ἀμφιβολία δύναται νὰ γεννηθῇ ὅτι τὰ ἐπὶ τοῦ προκειμένου προστατευόμενα ποινικῶς ἀγαθά, δύνανται νὰ εἶναι οὐ μόνον προσωπικά, ἀλλὰ καὶ περιουσιακά, προφανῶς δὲ ὑπονοοῦνται καὶ τὰ ἀγαθὰ τοῦ Κράτους, πέραν βεβαίως τῶν περιοριστικῶς ἀναφερομένων περιπτώσεων τοῦ ἄρθρου 8. Π.Κ. Σημειωτέον ὅτι ἐπὶ τοῦ σημείου

τούτου αἱ ρυθμίσεις ἄλλων Κωδίκων, ὡς λ.χ. τοῦ 'Ιταλικοῦ (ἄρθρον 10 § 1) τοῦ Γερμανικοῦ (παρ. 4 ἐδ. 2) κ.λ.π. ἐμφανίζονται ἔτι σαφέστεραι.

'Επὶ τῆς διατάξεως, ὡς αὕτη εἶναι διατετυπωμένη, παρατηρητέα καὶ τὰ ἑξῆς: α) 'Ο δι' οἱονδήποτε λόγον ἀποβαλὼν πρὸ τῆς τελέσεως τῆς πράξεως τὴν 'Ελληνικὴν 'Ιθαγένειαν δὲν προστατεύεται ὑπ' αὐτῆς. β) 'Ωσαύτως δὲν προστατεύεται ὁ "Ελλην τὴν καταγωγήν, ὅστις ὅμως ἀπώλεσε τὴν 'Ελλην. 'Ιθαγένειαν. γ) Πότε "Ελλην ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ἔχει τὴν 'Ελληνικὴν 'Ιθαγένειαν κρίνεται κατὰ τοὺς ἰσχύοντας περὶ 'Ιθαγενείας 'Ελληνικοὺς νόμους, οὐχὶ δὲ τοὺς τοιούτους τῆς ἀλλοδαπῆς τοιαύτης. δ) 'Εν περιπτώσει ἀμφισβητήσεως ὑπὸ τοῦ διωκομένου ἀλλοδαποῦ τῆς 'Ελληνικῆς 'Ιθαγενείας τοῦ καθ' οὗ ἐστράφη ἡ ἐγκληματικὴ πρᾶξις ἢ καὶ ὑπὸ τοῦ τελευταίου τούτου (παθόντος) τῆς 'Ιθαγενείας του ὡς "Ελληνος, διατάσσεται ἀπόδειξις κατὰ τὴν προδικασίαν ἢ καὶ ἐπὶ ἀκροατηρίῳ, ἐνίοτε δὲ καὶ πρὸ τῆς συζητήσεως τῆς οὐσίας. Διὰ τὰ κακουργήματα σχετικῶς ἀποφαίνεται τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων.

ε) 'Η 'Ελληνικὴ 'Ιθαγένεια ἀποδεικνύεται ὑπὸ τῆς κατηγορούσης ἀρχῆς.

στ) Πρᾶξις μὴ τιμωρουμένη κατὰ τὸν ἀλλοδαπὸν νόμον δὲν τιμωρεῖται καὶ παρ' ἡμῖν, ἔστω καὶ ἂν χαρακτηρίζεται εἰς κακούργημα ἢ πλημ/μα (Contra 'Αναλυτὴς §146)

ζ) Πρᾶξις τιμωρουμένη κατὰ τὸν ἀλλοδαπὸν νόμον, οὐχὶ ὅμως καὶ κατὰ τοὺς 'Ελληνικοὺς ποιν. νόμους, δὲν τιμωρεῖται ἐν 'Ελλάδι, ἔστω καὶ ἂν ἐστράφη κατὰ πολίτου "Ελληνος.

η) Συμμέτοχοι (Π.Κ.45–49) "Ελληνες εἰς ἔγκλημα ἀλλοδαποῦ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ τελεσθὲν καὶ μὴ τιμωρούμενοι παρ' ἡμῖν θὰ παραμείνουν ἀτιμώρητοι, μὴ ἐφαρμοζομένης οὔτε τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 6§1 Π.Κ., καθ' ὅσον ἀμφότεραι αἱ διατάξεις προβλέπουν τὴν διάπραξιν αὐτοτελοῦς ἐγκλήματος. ('Επὶ τοῦ ζητήματος ἡ νομολογία ἀποφαίνεται καταφατικῶς). θ) 'Επιβλητέα ποινὴ εἰς πᾶσαν περίπτωσιν εἶναι ἡ ὑπὸ τοῦ 'Ελληνικοῦ ποιν. νόμου προβλεπομένη, ἔστω καὶ ἂν ἡ πρᾶξις κατὰ τὸν ἀλλοδαπὸν τιμωρεῖται ἠπιώτερον (Α.Π. 80/1906 Θέμις ΙΖ σελ. 639).

(Συνεχίζεται)

ΛΥΣΙΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΟΣ

'Η λύσις τοῦ 'Αστυνομικοῦ Προβλήματος τοῦ 125 τεύχους ὑπὸ τὸν τίτλον: «Τὸ τέχνασμα τοῦ 'Αντώνα», εἶναι ἡ ἑξῆς:

'Ο 'Αντώνας εἶχε δέσει τὸ δέμα μὲ σπάγγο, τὴν ἄκρη τοῦ ὁποίου (σπάγγου) εἶχε «πιάσει» ἀνάμεσα στὸ τζάμι καὶ τὸ τελάρο τοῦ παραθύρου. "Ετσι, μόλις ὁ 'Αστυνόμος ἄνοιξε τὸ παράθυρο (τζάμι) ἔπεσε τὸ δέμα μέσα στὸ δοχεῖο ἀπορριμμάτων, τὸ ὁποῖον εὑρίσκετο ἀκριβῶς κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρο.

Τὴν πετσέτα τὴν εἶχε κρεμάσει ἐπίτηδες στὸ παράθυρο γιὰ νὰ μὴ φαίνεται τὸ δέμα ἀπ' ἔξω. 'Επίσης καὶ τὸ δοχεῖο ἀπορριμμάτων τὸ εἶχε τοποθετήσει γιὰ τὸν ἴδιο σκοπὸ ἀκριβῶς κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρο.

'Εκ τῶν ἀναγνωστῶν μας ἀπέστειλαν ὀρθὴν λύσιν οἱ ἀστυφύλακες: Κ. Θεοδωρακόπουλος, Α. Μητροκώστας καὶ Ε. 'Ανδροβιτσανέας, ὡς καὶ ἡ κυρία Χαρούλα Σώτηρα.

ΟΙ ΡΟΖΕΜΠΕΡΓΚ

Η ΠΟΛΥΚΡΟΤΟΣ ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΑΤΟΜΙΚΗΣ ΚΑΤΑΣΚΟΠΙΑΣ ΠΟΥ ΩΔΗΓΗΣΕ ΤΟΥΣ ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΑΣ ΣΤΗΝ ΗΛΕΚΤΡΙΚΗ ΚΑΡΕΚΛΑ

Ὑπὸ τοῦ Ἄγγλου δημοσιογράφου κ. Στάνλεϋ Μπέρτς. Ἀναδημοσίευσις ἐκ τῆς ἐφημερίδος «ΒΗΜΑ», φύλλα 24–30 Μαΐου 1953.

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

I. Πῶς ἤρχισεν ἡ κατασκοπία εἰς τὸ Λὸς Ἀλάμος, τὸ ἄντρον τῆς πρώτης ἀτομικῆς βόμβας.
II. Τζούλιους, ὁ ἰθύνων νοῦς τῆς κατασκοπίας.
III. Ὁ Ρῶσσος Ὑποπρόξενος Γιάκοβλεφ, ἀναχωρεῖ ἐσπευσμένως ἀπὸ τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας.
IV. Σύλληψις τῶν κατασκόπων. Φοὺκς ὁ Γερμανὸς ἀτομικὸς ἐπιστήμων καὶ κομμουνιστής.
V. Καταδίκη τῶν κατασκόπων καὶ ἐκτέλεσις τῆς ἀποφάσεως.
VI. Στοιχεῖα διὰ τοὺς κατηγορουμένους καὶ διὰ τὴν δίκην.

***

I. Πῶς ἤρχισεν ἡ κατασκοπία εἰς τὸ Λὸς Ἀλάμος, τὸ ἄντρον τῆς πρώτης ἀτομικῆς βόμβας.

Ἡ ὑπόθεσις Ρόζεμπεργκ ἤρχισεν εἰς τὰς παραμονὰς τῆς Συμμαχικῆς ἀποβάσεως εἰς τὴν Εὐρώπην. Ἐνῷ τὰ στρατεύματα τοῦ Ἀϊζενχάουερ ἀπεβιβάζοντο εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Νορμανδίας, ἕνα ζεῦγος εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκην ἀνελάμβανε τὴν κατασκοπευτικὴν του δρᾶσιν, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ παραδοθοῦν εἰς τὴν Ρωσσίαν τὰ ἀπόρρητα μυστικὰ τῆς Ἀμερικῆς—καὶ κυρίως τὸ μυστικὸν τῆς ἀτομικῆς βόμβας. Τὸ ἀνδρόγυνον αὐτὸ ἐκάθησεν εἰς τὴν ἠλεκτρικὴν καρέκλαν τὴν παρελθοῦσαν Παρασκευήν. Ἡ κυβέρνησις καὶ τὰ δικαστήρια κατεδίκασαν τοὺς Ρόζεμπεργκ εἰς τὴν ἐσχάτην τῶν ποινῶν. Ἀλλὰ οἱ κατάδικοι μέχρι τῆς τελευταίας στιγμῆς τῆς ζωῆς των ἠρνήθησαν τὴν ἐνοχήν των.

Τὸ ζεῦγος Ρόζεμπεργκ, ἐνῷ προσάγεται εἰς τὸ δικαστήριον κατὰ τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς δίκης.

Ἡ ἱστορία τῆς κατασκοπίας καὶ προδοσίας ἀπεκαλύφθη εἰς τὸ δικαστήριον ἀπὸ «πληροφοριοδότας» μάρτυρας, οἱ ὁποῖοι ἔφεραν εἰς φῶς μίαν ἐντυπωσιακὴν κατασκοπευτικὴν ἱστορίαν, μὲ κρυφὰ ραντεβοῦ, μὲ ψευδώνυμα, μὲ συνθηματικὰς λέξεις, μὲ ὅλα ἐκεῖνα τὰ χαρακτηριστικὰ τῶν ἱστοριῶν τοῦ εἴδους αὐτοῦ. Εἰς τὸ κέντρον τοῦ δικτύου κατασκοπίας εὑρίσκονται οἱ Ρόζεμπεργκ. Ὁ Τζούλιους, ἕνας ἄνθρωπος

μὲ εὐγενικὰ χαρακτηριστικά, ποὺ δὲν προκαλεῖ ἰδιαίτερην ἐντύπωσιν, μὲ λεπτὸ μουστακάκι καὶ μὲ γυαλιά. Ἡ Ἔθελ εἶχε μαῦρα ἐκφραστικὰ μάτια. Ὁ Τζούλιους μεγάλωσε μαζὶ μὲ τοὺς γονεῖς του, οἱ ὁποῖοι ἦσαν πρόσφυγες ἀπὸ τὴν Ρωσσίαν καὶ ἔμεναν εἰς τὸ Μανχάτταν. Εἰς τὴν περιοχὴν αὐτὴν ζοῦν πολλοὶ πτωχοὶ ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι ἀγωνίζονται διὰ τὴν ζωήν των.

Τὸ 1939, ὁ Τζούλιους ἔλαβε τὸ δίπλωμα τοῦ ἠλεκτρομηχανολόγου ἀπὸ τὸ Κολλέγιον τῆς Νέας Ὑόρκης καὶ παντρεύθηκε τὴν Ἔθελ Ἔστερ Γκρήνγκλας, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀγαπήσει ἀπὸ τότε ποὺ φοιτοῦσαν μαζὶ εἰς τὴν σχολήν. Ἡ Ἔθελ ἦταν μία ψηλόσωμη γυναῖκα καὶ εἶχε ἀνταποκριθῆ εἰς τὸ αἴσθημα τοῦ Τζούλιους. Ὁ πατέρας τῆς Ἔθελ κατήγετο ἀπὸ τὴν Ρωσσίαν καὶ ἡ μητέρα της ἀπὸ τὴν Αὐστρίαν. Ἡ Ἔθελ ἐσπούδασεν ἐπίσης τραγοῦδι καὶ χορό, ἀλλὰ ἐκέρδιζε τὸ ψωμί της ἐργαζομένη εἰς ἕνα γραφεῖον.

Ὅταν ὑπανδρεύθηκαν ἐνοίκιασαν ἕνα διαμέρισμα μὲ τρία δωμάτια εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκην, τὸ ὁποῖον καὶ ἐπίπλωσαν μὲ μεταχειρισμένα ἔπιπλα. Ἀπέκτησαν δύο παιδιά: τὸν Μάϊκελ καὶ τὸν Ρόμπερτ. Ὁ Τζούλιους εἰργάζετο εἰς τὸ Σῶμα Διαβιβάσεων τοῦ Στρατοῦ, ὡς ἁπλὸς ὑπάλληλος. Τὸ 1945 συνελήφθη μὲ τὴν κατηγορίαν ὅτι ἦτο μέλος τοῦ Κομμουνιστικοῦ κόμματος καὶ εἶχεν «ἄνευ ἀποχρῶντος λόγου» ἐπισκεφθῆ μερικὰ Στρατιωτικὰ ἐργοστάσια. Τὴν 17ην Ἰουνίου 1950 εἰς ἡλικίαν 32 ἐτῶν, ὁ Τζούλιους συνελήφθη ἀπὸ ἄνδρας τοῦ Ἔφ-Μπὶ Ἄϊ. Ἀργότερον συνελήφθη καὶ ἡ γυναῖκα του. Ἡ κατηγορία ἐναντίον των ἦτο ὅτι συμμετεῖχαν συνωμοσίας, ἡ ὁποία παρέδωσεν ἀμυντικὰ μυστικὰ εἰς τὴν Ρωσσίαν μέσῳ τοῦ Ὑποπροξένου τῶν Σοβιὲτ Ἀνατόλι Γιάκοβλεφ. Ἀπεκαλύφθη ὅτι ὁ Τζούλιους ἦτο ὁ κύριος πράκτωρ πολλῶν μυστικῶν «πηγῶν» καὶ «ταχυδρόμων», οἱ ὁποῖοι εἶχαν ἀναπτύξει δρᾶσιν εἰς τὴν Ἀμερικὴν καὶ ἰδιαιτέρως εἰς τὸ ἐργοστάσιον Λὸς Ἀλάμος, εἰς τὴν ἔρημον τοῦ Νέου Μεξικοῦ, ὅπου καὶ κατεσκευάσθη ἡ ἀτομικὴ βόμβα. Εἰς τὸ Λὸς Ἀλάμος εἰργάζετο ὁ ἀδελφὸς τῆς Ἔθελ Νταίηβιντ Γκρήνγκλας, ὁ ὁποῖος καὶ παρέδωσεν εἰς τὸν Τζούλιους τὰ μυστικὰ διὰ τὴν ἀτομικὴν βόμβαν. Ὁ Γκρήνγκλας τὰ ἀπεκάλυψεν ὅλα, ὅπως ἐπίσης καὶ ἡ γυναῖκα του καὶ ὁ «ταχυδρόμος» των Χάρρυ Γκόλντ. Ὅλοι αὐτοὶ οἱ ὁποῖοι ὑπῆρξαν ἐπίσης συνωμόται ἔφεραν εἰς φῶς ὅλην τὴν ὑπόθεσιν κατασκοπίας.

Ὁ Νταίηβιντ Γκρήνγκλας, κοντὸς καὶ χονδρός, εἶχεν ὑπηρετήσει ὡς λοχίας εἰς τὸν Ἀμερικανικὸν στρατόν. Δὲν εἶναι μορφωμένος καὶ δὲν ἔχει καμμίαν προσωπικότητα. Εἰργάζετο εἰς τὸ κτίριον «Ε» τοῦ Λὸς Ἀλάμος, ὅπου ἐφυλάσσοντο ὅλα τὰ ἀτομικὰ μυστικά. Εἰς τὸ κέντρον αὐτὸ ἀπησχολοῦντο ἐπίσης καὶ οἱ ἀτομικοὶ ἐπιστήμονες, οἱ ὁποῖοι ἦσαν ὅλοι ὑπὸ αὐστηρὰν ἐπιτήρησιν. Ὁ Νταίηβιντ δὲν ἐγνώριζε διόλου ποία ἐργασία συνετελεῖτο ἐκεῖ. Τοῦ ἐπήγαιναν μόνον διάφορα σχέδια διὰ νὰ βγάζῃ ἀντίγραφα. Ἀπὸ τὰ σχέδια αὐτὰ οὔτε ὁ ἴδιος μποροῦσε νὰ ἀντιληφθῆ περὶ τίνος ἐπρόκειτο.

Διὰ νὰ ἑορτάσῃ τὴν δευτέραν ἐπέτειον τῶν γάμων του μὲ τὴν γυναῖκα του Ρούθ ζήτησε καὶ ἔλαβεν ἄδεια. Ἐπῆγε τότε εἰς τὸ Ἀλμπουκέρκ, ποὺ εὑρίσκεται εἰς ἀπόστασιν 100 μιλλίων νοτίως τοῦ Λὸς Ἀλάμος. Ἐκεῖ θὰ ἔμενε τὸ Σαββατοκύριακο εἰς ἕνα ξενοδοχεῖον μαζὶ μὲ τὴ γυναῖκα του. Ἕνα βράδυ τοῦ Νοεμβρίου 1944, ἐνῷ ἡ Ρούθ περιπατοῦσε κοντὰ εἰς τὴν πόλιν Ρίο Γκράντε, ἔμαθε κάτι γιὰ τὸν ἄνδρα της, ποὺ τῆς ἔκαμε μεγάλην ἐντύπωσιν. Ὁ Τζούλιους Ρόζεμπεργκ τῆς εἶχεν εἴπει ὅτι ὁ Νταίηβιντ εἰργάζετο διὰ τὴν κατασκευὴν τῆς ἀτομικῆς βόμβας. Τῆς εἶπεν ἀκόμη ὅτι κάνει μιὰ σοβαρὴ ἐργασία καὶ ὅτι εἶναι εἰς θέσιν νὰ παράσχῃ σημαντικὰς πληροφορίας εἰς τὴν Σοβιετικὴν Ἕνωσιν. Ὁ Ρόζεμπεργκ ἐθεώρει ὅτι ἡ Ρωσσία εἶναι σύμμαχος εἰς τὸν κοινὸν ἀγῶνα καὶ ὅτι δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ μὴ μάθῃ τὰ Ἀμερικανοαγγλικὰ μυστικά. Εἰδοποίησε κατόπιν αὐτοῦ τὸν Γκρήνγκλας νὰ συγκεντρώσῃ ὅ,τι στοιχεῖα καὶ σχέδια ἔχει καὶ νὰ τὰ διαβιβάσῃ. Εἰς τὴν ἀρχὴν ὁ Νταίηβιντ ἐφοβήθη, ἀλλὰ καὶ ἐλυπήθη συγχρόνως διότι τοῦ ἀνετέθη τὸ κατασκοπευτικὸν αὐτὸ ἔργον. Ἐπὶ μίαν ὁλόκληρη

νύκτα ἐσκέπτετο τί νὰ κάμῃ. Ἐνεθυμεῖτο διαρκῶς τὰ λόγια τοῦ Τζούλιους. Τὴν ἄλλη ἡμέρα, τὸ πρωΐ, εἶπε εἰς τὴν σύζυγόν του, τὴν Ρουθ, ὅτι ἐδέχθη νὰ κάμῃ κατασκοπίαν διὰ τὸν Τζούλιους.

ΙΙ. Τζούλιους, ὁ ἰθύνων νοῦς τῆς κατασκοπίας.

Ὁ Γκρήνγκλας ἤρχισε πράγματι νὰ δίδῃ πληροφορίας—καὶ μάλιστα ἐνδιαφερούσας—εἰς τὸν Ρόζεμπεργκ διὰ τὴν κατασκευὴν τῆς ἀτομικῆς βόμβας. Ἀπεκάλυπτεν εἰς τὴν γυναῖκα του—ἡ ὁποία καὶ διεβίβαζε τὰς πληροφορίας—πόσοι ἐργάζονται εἰς τὰ ἀτομικὰ ἐργοστάσια τοῦ Λὸς Ἀλάμος, ποιοὶ εἶναι οἱ ἀτομικοὶ ἐπιστήμονες, οἱ ὁποῖοι χρησιμοποιοῦντες ψευδώνυμα ἀπασχολοῦνται εἰς τὰ ἐργοστάσια, καὶ πῶς εἶναι διαρρυθμισμένα τὰ ἐπιστημονικὰ ἐργαστήρια. Ὅλες αὐτὲς τὶς πληροφορίες, ἡ σύζυγος τοῦ Γκρήνγκλας τὶς διεβίβαζεν εἰς τὸν Ρόζεμπεργκ εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκην. Ὁ Γκρήνγκλας, ἐν τῷ μεταξὺ ἐγύριζεν ἀπὸ ἐδῶ καὶ ἀπὸ ἐκεῖ, μέσα εἰς τὸ ἐργοστάσιον ἀτομικῶν βομβῶν εἰς τὸ Λὸς Ἀλάμος καὶ ἐλάμβανε διαφόρους πληροφορίας. Ἐνδιαφέρετο νὰ μάθῃ κυρίως διὰ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ εἰργάζοντο ἐκεῖ καὶ διὰ τὴν ἐργασίαν ποὺ ἔκαμαν. Πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι οἱ ἐπιστήμονες ἀνύποπτοι ὅπως ἦσαν, ἐδέχοντο νὰ δίδουν διαφόρους πληροφορίας. Ἔτσι, ὅταν τὸν Ἰανουάριον τοῦ ἑπομένου ἔτους μετέβη εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκην καὶ συνήντησε τὸν Τζούλιους, ἦτο εἰς θέσιν νὰ τοῦ περιγράψῃ πῶς κατασκευάζετο ἡ ἀτομικὴ βόμβα. Τὸ μυστικὸν αὐτὸ ἦταν τὸ μεγαλύτερον ποὺ ἠμποροῦσε νὰ εἴπῃ εἰς τὸν Ρόζεμπεργκ. Τοῦ ἐμίλησε διὰ τὶς ἐκρηκτικὲς ὕλες ποὺ περιεῖχε ἡ ἀτομικὴ βόμβα καὶ τοῦ παρέδωσεν ἀναλυτικὰ σχέδια διὰ τὴν βόμβαν. Ὕστερα ὁ Γκρήνγκλας ἐπέστρεψεν εἰς τὸ Νέον Μεξικόν, ὅπου ἀπέσπασε καὶ νέα σχέδια τὰ ὁποῖα παρέδωσεν εἰς τὸν σύνδεσμον Χάρρυ Γκόλντ, διὰ νὰ τὰ στείλῃ εἰς τὸν Τζούλιους Ρόζεμπεργκ. Ὁ Γκρήνγκλας εἰσέπραξεν ἐν τῷ μεταξὺ ἀπὸ τὸν Γκόλντ 500 δολλάρια. Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ ἀτομικὴ βόμβα ἐρρίφθη εἰς τὴν Χιροσίμα καὶ τὸ Ναγκασάκι. Ὀλίγους μῆνας ἀργότερον, τὸ μυστικὸν τῆς βόμβας εὑρίσκετο εἰς χεῖρας τῶν κατασκόπων, οἱ ὁποῖοι καὶ τὸ διεβίβασαν εἰς τὴν Ρωσσίαν. Τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1945, ὁ Τζούλιους Ρόζενμπεργκ καὶ ὁ Γκρήνγκλας συνηντήθησαν ἐκ νέου. Εἶχαν ἤδη μίαν καλὴν περιγραφὴν τῆς ἀτομικῆς βόμβας καὶ ἦσαν ἱκανοποιημένοι διὰ τὴν ἐργασίαν των. Ἀλλὰ ὁ Γκρήνγκλας εἶχε περιγράψει τὴν πρώτην ἀτομικὴν βόμβαν, ἡ ὁποία ἐρρίφθη εἰς τὴν Χιροσίμα. Τώρα ἔκαμε τὴν περιγραφὴν καὶ τῆς δευτέρας βόμβας ἡ ὁποία εἶχε ριφθῇ εἰς τὸ Ναγκασάκι. Ὁ Τζούλιους ὅταν ἔλαβε τὰ σχέδια τῆς δευτέρας αὐτῆς ἀτομικῆς βόμβας, εἶπεν: «Αὐτὸ εἶναι πολὺ καλό». Ἡ Ἔθελ Ρόζενμπεργκ ἐκράτησε σημειώσεις ἀπὸ ὅσα εἶχεν ἀναφέρει ὁ Γκρήνγκλας, ἔκαμε ἕνα ἀντίγραφον τοῦ σχεδίου ποὺ εἶχε φέρει μαζί του καὶ τὸ ἔδωσεν εἰς τὸν Τζούλιους. Τὸ σχέδιον αὐτὸ θὰ ἀπεστέλλετο εἰς τὴν Ρωσσίαν. Τὰς πρώτας σημειώσεις καὶ τὸ πρωτότυπον τοῦ σχεδίου ποὺ εἶχε φέρει ὁ Γκρήνγκλας τὰ ἔκαυσαν. Ἡ νέα αὐτὴ βόμβα ἦταν τελειότερη ἀπὸ τὴν πρώτη καὶ εἶχε μεγαλύτερη καταστρεπτικὴ δύναμι. Περιεῖχε μεγαλύτερην ποσότητα πλουτωνίου καὶ βερυλλίου καὶ εἶχε τελειοτέραν συσκευήν.

Ὁ Δαυὶδ Γκρήνγκλας, ἀδελφὸς τῆς Ρόζενμπεργκ, κύριος κατήγορος τοῦ ζεύγους.

Ἀλλὰ ὁ Τζούλιους Ρόζεμπεργκ ἤθελε περισσοτέρας ἀκόμη πληροφορίας. Εἶπε λοιπὸν εἰς τὸν Γκρήνγκλας νὰ παραμείνῃ εἰς τὸ Λὸς Ἀλάμος καὶ νὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ ἐργάζεται εἰς τὰ ἀτομικὰ ἐργοστάσια ὥστε νὰ μάθῃ περισσοτέρας πληρο-

φορίας καὶ νὰ τὰς διαβιβάσῃ ἀμέσως. Ὁ Γκρήνγκλας ὅμως ἐθεώρει ὅτι εἶχε δώσει ἀρκετὲς πληροφορίες καὶ δὲν ἐπεθύμει νὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ ἐργάζεται εἰς τὰ ἀτομικὰ ἐργοστάσια. «Θὰ ἤθελα νὰ φύγω καὶ νὰ ἐπανέλθω εἰς τὸ σπίτι μου». Ἀλλὰ ὁ Ρόζενμπεργκ τοῦ ἔδωσε καὶ ἄλλα χρήματα καὶ ἔτσι ὁ Γκρήνγκλας ἔμεινε μέχρι τοῦ Φεβρουαρίου τοῦ ἑπομένου ἔτους. Ἐν τῷ μεταξὺ ἔδιδε πληροφορίας διὰ τὴν ἐργασίαν ποὺ ἐγίνετο εἰς τὰ ἀτομικὰ ἐργοστάσια. Ἡ ἀτομικὴ κατασκοπία εἶχε ἀναπτύξει τὴν δραστηριότητά της. Ὅλαι αἱ πληροφορίαι καὶ τὰ σχέδια διωχετεύοντο εἰς τὴν Ρωσσίαν.

Εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ πρέπει νὰ ἀναφέρωμεν ὅτι εἰς τὴν διάσκεψιν τοῦ Πότσδαμ, ὅταν ὁ Πρόεδρος Τροῦμαν εἶχεν εἴπει εἰς τὸν Στάλιν ὅτι αἱ Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι κατέχουν ἕνα τρομερὸν ὅπλον, τὴν ἀτομικὴν βόμβαν, ὁ Ρῶσσος ἡγέτης δὲν ἔδειξε τὴν παραμικρὰν ἔκπληξιν.

ΙΙΙ. Ὁ Ρῶσσος Ὑποπρόξενος Γιάκοβλεφ, ἀναχωρεῖ ἐσπευσμένως ἀπὸ τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας.

Κατὰ τὴν δίκην τῶν Ρόζεμπεργκ ἀπεκαλύφθη ὅτι ὁ Χάρρυ Γκόλντ παρελάμβανε τὰ σχέδια καὶ διάφορες πληροφορίες ἀπὸ τὸν Γκρήνγκλας καὶ τὰ διεβίβαζεν εἰς τὸν Τζούλιους. Ὁ Χάρρυ Γκόλντ ἐνεφανίζετο συνθηματικά: «Εἶμαι ὁ Νταῖβιντ ἀπὸ τὸ Πίτσμπουργκ», ἔλεγε. Ὁ Γκόλντ, ὁ ὁποῖος ἐχρησίμευεν ὡς ταχυδρόμος, εἶχε μεταβῇ εἰς τὴν Ἀμερικὴν ἀπὸ τὴν Ἑλβετίαν καὶ εἰργάζετο ὡς χημικός.

Αἱ πρῶται συναντήσεις του μὲ τὸν Γκρήνγκλας ἔγιναν εἰς τὸ Ἀλμπουκέρκ, εἰς τὸ Νέον Μεξικόν. Ἐκεῖ εἶχαν ἐνοικιάσει ἕνα διαμέρισμα ὁ Νταῖβιντ καὶ ἡ Ρούθ Γκρήνγκλας. Ὁ Γκόλντ ἔλαβε τὰς πρώτας πληροφορίας καὶ τὰ σχέδια τοῦ μεγαλυτέρου καὶ πλέον συγχρόνου ἐπιστημονικοῦ ἐργαστηρίου τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν. Ὅταν ὁ Γκόλντ ἔλαβε τὰ σχέδια παρέδωσε 500 δολλάρια εἰς τὸν Γκρήνγκλας. Κατὰ τὴν συνάντησιν ἦτο παροῦσα καὶ ἡ σύζυγός του Ρούθ. Ἀκολούθως ὁ Γκόλντ ἀνεχώρησε διὰ τὴν Νέαν Ὑόρκην, ὅπου κατηυθύνθη ἀμέσως εἰς τὸ διαμέρισμα τῶν Ρόζενμπεργκ. Συνήντησε τὸν Τζούλιους καὶ τοῦ παρέδωσε τὰ σχέδια. Ὅπως ἀπεκαλύφθη ἀργότερον, τὰ σχέδια καὶ αἱ πληροφορίαι διεβιβάσθησαν εἰς κάποιον νέον, ὀνόματι Τζών. Ἀλλὰ ὁ Τζὼν αὐτὸς δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν Ἀνατὸλ Ἀντώνοβιτς Γιάκοβλεφ τὸν Σοβιετικὸν Ὑποπρόξενον, ὁ ὁποῖος ἐχρησιμοποίει τὴν ἰδιότητα του αὐτὴν διὰ νὰ καλύπτῃ τὴν κατασκοπευτικήν του δρᾶσιν.

Ὁ Τζὼν εἶχε καταστρώσει μὲ μεγάλην ἐπιτηδειότητα τὸ κατασκοπευτικὸν δίκτυον. Τοῦτο ἀπεκάλυψεν ὁ ἴδιος ὁ Γκόλντ, ὁ ὁποῖος σημειωτέον εἶχεν ἔλθει εἰς ἐπαφὴν μαζί του. Αἱ συναντήσεις τοῦ Γκόλντ μὲ τὸν Τζών, δηλαδὴ τὸν Γιάκοβλεφ ἐγίνοντο κατόπιν τηλεφωνικῆς προειδοποιήσεως. Οἱ δύο ἄνδρες συνηντῶντο εἰς διάφορα μπὰρ ἢ ταβέρνες, κυρίως κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς νυκτὸς καὶ κατὰ προτίμησιν εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ Μπροῦκλιν. Πάντοτε ὅμως ἐφρόντιζαν νὰ ἀλλάζουν τὸν τόπον συναντήσεως. Τοῦτο ἐγένετο κατόπιν ἐπιθυμίας καὶ ἐπιμονῆς τοῦ Τζών. Τὰ σχέδια καὶ τὰ διάφορα ἔγγραφα ἐφρόντιζε ὁ Γκόλντ νὰ τὰ τυλίγῃ εἰς ἐφημερίδες, ὅπως οἱ «Τάϊμς» τῆς Νέας Ὑόρκης καὶ ὁ «Χέραλντ Τρίμπιουν». Κάθε φορὰ ποὺ ἐγίνετο ἡ συνάντησις, ὁ Γκόλντ ἔλεγε ἕνα διαφορετικὸ σύνθημα. Πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι κανεὶς ἀπὸ τοὺς Ἀμερικανοὺς κατασκόπους δὲν ἐγνώριζε τοὺς συνεργάτας του εἰς τὸ Σοβιετικὸν δίκτυον. Μόνον ὁ Γιακόβλεφ τοὺς ἐγνώριζε ὅλους.

Ὅταν ὁ Γκόλντ ἐμίλησε εἰς τὸν Γιάκοβλεφ διὰ τὸν Φούκς καὶ τοῦ εἶπε σχετικῶς μὲ τοὺς «εἰδικοὺς φακούς», ποὺ χρησιμοποιοῦνται εἰς τὸ ἀτομικὸν ἐργοστάσιον, οἱ Ρῶσσοι ἔδειξαν ἰδιαίτερον ἐνδιαφέρον καὶ εἶπαν εἰς τὸν Γκόλντ νὰ φροντίσῃ νὰ μάθῃ ἀπὸ τὸν Φούκς κάθε λεπτομέρειαν διὰ τοὺς φακοὺς αὐτούς. Ὁ Γκόλντ ἐπῆγε πάλιν εἰς τὸ Νέον Μεξικόν, καὶ ἔλαβε τὰς πληροφορίας ποὺ ἤθελε. Ὁ Σοβιετικὸς Ὑποπρόξενος, ὅταν τὸν συνήντησεν ἐκ νέου ἀνεφώνησε χαρούμενος: «Θαυμάσια. Αὐτὲς οἱ πληροφορίες ἔχουν μεγάλην ἀξίαν».

Ὕστερα ἀπὸ τὰς συναντήσεις αὐτάς, ἐμεσολάβησε μία διακοπή. Ἐπὶ 10 μῆνας, ὁ Γκόλντ εἶχε νὰ συναντηθῇ μὲ τὸν Τζών, ὁ ὁποῖος σημειωτέον ἐγνώριζεν ὅτι ὁ «ταχυδρόμος» ἐργάζεται εἰς τὸ ἐργαστήριον τοῦ Μπρότμαν. Κάποιαν ἡμέρα, τὸ τηλέφωνο τοῦ ἐργαστηρίου ἐκτύπησε καὶ ὅταν ὁ Γκόλντ τὸ ἐπῆρε, ἤκουσε μία γνώριμη φωνή: «Εἶμαι ὁ Τζών». Τοῦ ὥρισε κατόπιν ραντεβοῦ εἰς ἕνα κινηματογράφον. Ἐπῆγε εἰς τὸ ραντεβοῦ, ἀλλὰ δὲν εἶδε τὸν Τζών. Ἦταν ἐκεῖ κάποιος ἄλλος, ὁ ὁποῖος τοῦ εἶπεν ὅτι ὁ Τζὼν τὸν περιμένει εἰς τὴν γωνίαν τῆς 42ας ὁδοῦ καὶ τῆς 3ης Λεωφόρου.

Ὁ Τζὼν τὸν ἀνέμεινε πράγματι ἐκεῖ. Μόλις εἶδε τὸν Γκόλντ τὸν παρέλαβε καὶ ἐπῆγαν μαζὶ σὲ ἕνα μπάρ. Ἀμέσως τότε τοῦ ἀνήγγειλεν ὅτι πρέπει νὰ ἀναχωρήσῃ μὲ εἰδικὴν ἀποστολὴν γιὰ τὸ Παρίσι. Ὁ Γκόλντ δὲν ἐδέχθη διότι, εἶπε, εἶχεν ἀρχίσει νὰ ἐργάζεται εἰς τὸ χημικὸν ἐργαστήριον τοῦ Μπρότμαν. «Εἶσαι τρελλὸς—τὸν διέκοψε ἀπότομα ὁ Γιάκοβλεφ. Θέλεις νὰ καταστρέψῃς ἐργασίαν 11 ἐτῶν;»

Ὁ Γκόλντ εἶχεν ἀναλάβει ἐργασίαν εἰς τὸν Μπρότμαν χωρὶς νὰ γνωρίζῃ ὅτι αἱ μυστικαὶ ὑπηρεσίαι ἐθεώρουν τὸν Μπρότμαν ὡς κατάσκοπον. Ἔξω φρενῶν, ὁ Γιάκοβλεφ ἐπλήρωσε καὶ ἔφυγε. Ὁ Γκόλντ ἔτρεξε πίσω του. Μὲ θυμὸ ὁ Γιάκοβλεφ τοῦ εἶπε: «Ἔκαμες μιὰ μεγάλη καταστροφή. Ἄλλη φορὰ δὲν θὰ μὲ ξαναδῇς στὴν Ἀμερική».

Ἐπῆγε εἰς τὸ σπίτι του. Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Γιάκοβλεφ μὲ τὰ δύο παιδιά του ἀνεχώρησαν μὲ τὸ ὑπερωκεάνειον «Ἀμέρικα» διὰ τὴν Εὐρώπην.

ΙΥ. Σύλληψις τῶν κατασκόπων. Φοὺκς ὁ Γερμανὸς ἀτομικὸς ἐπιστήμων καὶ κομμουνιστής.

Ὁ Γιάκοβλεφ ἔφυγε ἀπὸ τὴν Ἀμερικήν, ἀλλὰ τὸ δίκτυον κατασκοπίας ἐξηκολούθει νὰ λειτουργῇ. Ὁ δόκτωρ Κλάους Φούκς, ὁ Ἀγγλογερμανὸς ἀτομικὸς ἐπιστήμων καὶ κατάσκοπος, εὑρίσκετο εἰς Λὸς Ἀλάμος, ὅπου συνεκέντρωνε πληροφορίας καὶ στοιχεῖα. Τὴν 19ην Σεπτεμβρίου 1945 μετέβη εἰς Σάντα Φέ. Ἐκεῖ συνάντησε τὸν Χάρρυ Γκόλντ, τὸν σύνδεσμον, ὁ ὁποῖος τοῦ εἶπε τὸ σύνθημα: «Εἶμαι ὁ Νταῖβιντ ἀπὸ τὸ Πίτσμπουργκ». Ὁ Φοὺκς τοῦ παρέδωσε τὸ «Σχέδιον Υ» τὸ ὁποῖον μόλις τότε εἶχαν καταστρώσει οἱ ἀτομικοὶ ἐπιστήμονες. Ἦταν μία πολὺ σημαντικὴ ἐργασία, εἰς τὴν ὁποίαν συνεκεντρώνετο κάθε τι ποὺ εἶχαν ἐπιτύχει οἱ ἐπιστήμονες. Ἀλλὰ ὁ Φοὺκς ἀνήγγειλε συγχρόνως εἰς τὸν Γκόλντ, ὅτι τὸ ἔργον του καθίσταται τώρα δύσκολον καὶ πρόκειται μάλιστα νὰ διακοπῇ διότι ἡ συνεργασία Βρεττανῶν καὶ Ἀμερικανῶν ἐπιστημόνων δὲν θὰ συνεχίζετο. Ὁ Φοὺκς ἦταν πολὺ λυπημένος γι' αὐτό.

Ὁ Τζούλιους Ρόζενμπεργκ.

Αἱ Βρεττανικαὶ δυνάμεις κατέλαβον τὸ Κίελον προτοῦ ὁ Ἐρυθρὸς Στρατὸς φθάσῃ ἐκεῖ. Εἰς τὸ Κίελον, εὑρέθη ἕνας πλήρης φάκελλος τῆς Γκεστάπο διὰ τὸν Φούκς, τῆς ἐποχῆς ποὺ εὑρίσκετο ἀκόμη εἰς τὴν Γερμανίαν. Ἦταν ἐπικεφαλῆς τῶν σποὺδαστῶν τοῦ Πανεπιστημίου καὶ εἶχε πολεμήσει μὲ πεῖσμα τοὺς Ναζί. Κατὰ τὴν Γκεστάπο, ὁ Φοὺκς ἦταν φανατικὸς κομμουνιστής. Αὐτὸς ὁ Φοὺκς κατεῖχε τώρα ἐξέχουσαν θέσιν μεταξὺ τῶν Βρεττανῶν ἀτομικῶν ἐπιστημόνων. Εἶχε σταλῆ ἀπὸ τὴν Ἀγγλικὴν Κυβέρνησιν εἰς τὸ Λὸς Ἀλάμος διὰ νὰ συνεργασθῇ μὲ τοὺς Ἀμερικανοὺς συναδέλφους του, οἱ ὁποῖοι τοῦ ἀνεκοίνωσαν ἀρκετὰ μυστικά, τὰ ὁποῖα ὁ Φοὺκς παρέδιδε εἰς τὸν

Γκόλντ. Αἱ συναντήσεις των εἰς τὸ Σάντα Φὲ ἦσαν συχναί. Ὅταν ὁ Φούκς ἀνεκοίνωσεν ὅτι προτίθεται νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ Λονδῖνον κατόπιν ἐντολῆς τῆς Βρεττανικῆς Κυβερνήσεως, ἐφρόντισε νὰ ἐξασφαλίσῃ ἐπαφὴν μὲ τὸν Γκόλντ.

Ἐν τῷ μεταξύ, αἱ Βρεττανικαὶ ὑπηρεσίαι ἀντικατασκοπίας εἶχαν συγκεντρώσει πληροφορίας δι' ἕνα Δυτικὸν πράκτορα, ὁ ὁποῖος εἶχε παραδώσει σημαντικὰ ἀτομικὰ μυστικὰ εἰς τοὺς Ρώσσους. Ἀλλὰ καὶ τὸ Ἔφ-Μπὶ-Ἄϊ, τὸ ὁποῖον συνειργάζετο μὲ τὴν Ἰντέλλιντζενς Σέρβις εἶχεν ἀναλόγους πληροφορίας.Τὸ ἀποτέλεσμα ἦτο νὰ συλληφθῇ τὴν 2αν Φεβρουαρίου 1950 ὁ Κλάους Φούκς. Τὰ ὡμολόγησεν ὅλα καὶ ἀπεκάλυψεν ἐπίσης ὅτι ἡ Νέα Ὑόρκη εἶναι τὸ κέντρον τῆς ἀτομικῆς κατασκοπίας.

Ἡ εἴδησις τῆς συλλήψεως τοῦ Φούκς ἀνεστάτωτε τοὺς κατασκόπους. Ὁ Τζούλιους Ρόζενμπεργκ ἔσπευσε νὰ συναντήσῃ τὸν Νταῖβιντ Γκρήνγκλας καὶ νὰ τοῦ εἰπῇ ὅτι ὁ ἄνθρωπος τὸν ὁποῖον καὶ αὐτὸς εἶχε συναντήσει εἰς Ἀλμπουκέρκ, ἦταν ὁ Κλάους Φούκς, ὁ ὁποῖος συνελήφθη καὶ προέβη εἰς ὁμολογίας. Ἀνεγνώρισαν ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ἑνὸς σοβαροῦ πλήγματος, τὸ ὁποῖον ἐνδεχομένως θὰ ἐκλόνιζε ὁλόκληρον τὸ δίκτυον κατασκοπίας.

Ὁ Τζούλιους Ρόζενμπεργκ ἀνήγγειλε συγχρόνως εἰς τὸν Γκρήνγκλας τὴν σύλληψιν τοῦ ταχυδρόμου, τοῦ Χάρρυ Γκόλντ, ὁ ὁποῖος ὡμολόγησεν ἐπίσης. Δὲν ὑπῆρχε ἄλλη λύσις πλέον, παρὰ νὰ ἐγκαταλείψουν τὸ συντομώτερον τὴν Ἀμερικήν. Ὁ Ρόζεμπεργκ ἔδωσε ἀμέσως εἰς τὸν Γκρήνγκλας 5000 δολλάρια καὶ τοῦ συνέστησε νὰ φύγῃ ἀμέσως καὶ νὰ κατευθυνθῇ πρὸς μίαν χώραν τοῦ Σιδηροῦ Παραπετάσματος. Ὁ καλύτερος δρόμος ἦτο νὰ ἀναχωρήσῃ διὰ τὸ Μεξικὸ ὡς «τουρίστας» καὶ μόλις φθάσῃ ἐκεῖ νὰ στείλῃ μίαν ἐπιστολὴν εἰς τὸν Σοβιετικὸν Πρεσβευτὴν καὶ νὰ τοῦ ἀναγγέλλῃ ὅτι εἶναι ὁ Τζάκσον καὶ ὅτι θέλει νὰ τὸν δῇ. Τρεῖς ἡμέρες ἀργότερα, εἰς τὴν πλατεῖα Ντὲ λὰ Κολόν, ὁ Γκρήνγκλας ἐθαύμαζε δῆθεν τὸ ἄγαλμα τοῦ Χριστοφόρου Κολόμβου. Τὸν ἐπλησίασε τότε ἕνας ἄγνωστος. «Τί ὡραῖο εἶναι αὐτὸ τὸ ἄγαλμα» εἶπεν ὁ Γκρήνγκλας. «Ἄ! εἰς τὸ Παρίσι ὑπάρχουν πολὺ ὡραιότερα ἀγάλματα». Αὐτὸ ἦταν τὸ σύνθημα. Ὁ ξένος ἄνθρωπος ἔβγαλε καὶ τοῦ ἔδωσε ἕνα διαβατήριο καὶ ἀρκετὰ χρήματα γιὰ νὰ πάῃ εἰς τὴν Στοκχόλμην. Ἀπὸ ἐκεῖ θὰ πήγαινεν εἰς τὴν Τσεχοσλοβακίαν. Τὸ ταξίδι αὐτὸ δὲν ἐπραγματοποιήθη τελικῶς. Ὁ Φούκς εἶχε προβῇ εἰς πλήρεις ὁμολογίας τῶν συνεργατῶν του. Ἔτσι, τὴν 15ην Ἰουνίου, πράκτορες τοῦ Ἔφ-Μπὶ-Ἄϊ συνέλαβαν τὸν Γκρήνγκλας, ὁ ὁποῖος προέβη ἐπίσης εἰς ἀποκαλύψεις. Κατέδωσε τὸν Τζούλιους καὶ τὴν Ἔθελ Ρόζενμπεργκ, ποὺ συνελήφθησαν ἀμέσως. Τὸ ζεῦγος Ρόζενμπεργκ ἠρνήθη τὴν ἐνοχήν του καὶ δὲν ἤθελε νὰ ὁμολογήσῃ.

Ἐν τῷ μεταξὺ αἱ ἀνακρίσεις εἶχαν περατωθῇ καὶ τὸ Ὁμοσπονδιακὸν Δικαστήριον τῆς Νέας Ὑόρκης ἀπήγγειλε κατηγορίαν ἐπὶ κατασκοπίᾳ ἐναντίον τοῦ Τζούλιους καὶ τῆς Ἔθελ Ρόζενμπεργκ, τοῦ Ἀνατόλι Γιάκοβλεφ, τοῦ Νταῖβιντ Γκρήνγκλας καὶ τοῦ Μόρτον Σόμπελ. Οἱ κατηγορούμενοι εἶχαν μεταδώσει πληροφορίας καὶ σχέδια εἰς τὴν Σοβιετικὴν Κυβέρνησιν ἀναφορικῶς μὲ τὴν ἐθνικὴν ἄμυναν τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν.

Υ. Καταδίκη τῶν κατασκόπων καὶ ἐκτέλεσις τῆς ἀποφάσεως.

Οἱ συνωμόται παρεπέμφθησαν εἰς δίκην καὶ οἱ περισσότεροι ἐξ αὐτῶν—ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς Ρόζενμπεργκ—ὡμολόγησαν τὴν ἐνοχήν των. Ἡ ἀπόφασις ἐξεδόθη. Ἦτο εἰς θάνατον καταδίκη διὰ τὸν Τζούλιους καὶ τὴν Ἔθελ Ρόζενμπεργκ καὶ φυλάκισις 15 ἐτῶν διὰ τοὺς Γκρήνγκλας, Γκόλντ καὶ Σόμπελ. Ἀλλὰ ἡ ἀπόφασις τοῦ δικαστηρίου δὲν ἦτο εὔκολον νὰ ἐκτελεσθῇ. Ἡ διαδικασία εἰς τὴν Ἀμερικὴν εἶναι πολύπλοκη. Οἱ δικασταί, διαφορετικοὶ ἀπὸ τοὺς δικαστὰς εἰς τὴν Ἀγγλίαν καὶ τὴν Γαλλίαν. Ἀρκεῖ νὰ ἀναφέρῃ κανεὶς ὅτι κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς δίκης καὶ διὰ νὰ ἐπιφέρῃ καθυστέρησιν, ἕνας δικηγόρος ἐζήτησε νὰ τοῦ δοθῇ 1 1/2 ὥρας καιρὸς διὰ νὰ μπορέσῃ νὰ γευματίσῃ καὶ νὰ ἐξετάσῃ μερικὰ νέα στοιχεῖα, τὰ ὁποῖα προέκυψαν ἐν τῷ μεταξύ. Ὁ δικαστὴς τοῦ παρετήρησε εἰς ἔντονον ὕφος: «Δὲν χρειάζεται μία ὥρα διὰ νὰ φάῃ κανείς. Ἐγὼ τρώγω σὲ 10 μόνον λεπτά. Φθάνει ἕνα σάντουϊτς καὶ ἕνας καφές».

Πράγματι, ἡ διαδικασία εἰς τὰ ἀμερικανικὰ δικαστήρια εἶναι πολὺ περίεργη. Πρέπει νὰ ἀναφέρωμεν ἐπίσης ὅτι ἕνας δικαστὴς μόλις 40 ἐτῶν ἔλαβε τὴν ἀπόφασιν διὰ τὴν εἰς θάνατον καταδίκην τοῦ Τζούλιους καὶ τῆς Ἔθελ Ρόζενμπεργκ. Πρόκειται περὶ τοῦ δικαστοῦ Ἴρβινγκ Κάουφμαν, ἑνὸς σκοτεινοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος σημειωτέον ἦτο ὁ νεώτερος μεταξὺ τῶν Ὁμοσπονδιακῶν δικαστῶν τῆς Νέας Ὑόρκης καὶ ἡ ὑπόθεσις Ρόζενμπεργκ ἦτο ἡ πρώτη μεγάλη δίκη τὴν ὁποίαν ἐξεδίκασεν. Ἐν τούτοις, ἐπρόκειτο περὶ τῆς σοβαρωτέρας κατασκοπευτικῆς ὑποθέσεως, ἀφοῦ ἐναντίον τῶν ἐνόχων εἶχε διατυπωθῇ ἡ κατηγορία ὅτι παρέδιδαν ἀτομικὰ μυστικὰ εἰς τὴν Ρωσσίαν.

Εἰσαγγελεὺς εἰς τὴν δίκην τῶν Ρόζενμπεργκ ἦτο ὁ Ρόϋ Κόν, ὁπαδὸς τοῦ Μὰκ Κάρθυ. Ὁ Τζούλιους Ρόζενμπεργκ εἶχεν ὡς συνήγορόν του τὸν δικηγόρον Ἐμμάνουελ Μπλὸκ καὶ ἡ Ἔθελ Ρόζενμπεργκ τὸν Ἀλεξάντερ Μπλόκ. Εἰς τὸ ἑδώλιο τῶν κατηγορουμένων ἐκάθητο καὶ ὁ Νταῖβιντ Γκρήνγκλας, ὁ ὁποῖος ἀπεκάλυψε λεπτομερῶς ὅλη τὴν ὑπόθεσιν τῆς κατασκοπίας. Ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὁμολογιῶν του ἐξεδόθη ἡ ἀπόφασις διὰ τὸν Τζούλιους καὶ τὴν Ἔθελ Ρόζενμπεργκ. Ἔτσι, ὁ Νταῖβιντ Γκρήνγκλας ἔστειλε εἰς τὸν θάνατον τὴν ἀδελφήν του Ἔθελ καὶ τὸν ἄνδρα της.

Ὁ Ἐμμάνουελ Μπλόκ, ἕνας ἀκούραστος δικηγόρος, ἐξήντλησε ὅλα τὰ μέσα διὰ νὰ τοὺς διασώσῃ. Ὑπέβαλλε διαρκῶς ἐρωτήσεις εἰς τὸν Γκρήνγκλας διὰ νὰ τοῦ ἀποδείξῃ ὅτι ψεύδεται. Τοῦ εἶπε ὅτι ὅλα ὅσα κατέθεσε δὲν ἔχουν καμμίαν σχέσιν μὲ τὴν ἀλήθειαν καὶ ὅτι τὰ λέγει διὰ νὰ σώσῃ τὴν γυναῖκα του. Ἀλλὰ ὁ Νταῖβιντ Γκρήνγκλας καὶ ἡ σύζυγός του ὡμολόγησαν πράγματι ὅτι ἔλαβον ἐνεργὸν μέρος εἰς τὴν ὑπόθεσιν τῆς ἀτομικῆς κατασκοπίας.

—Ἀγαπᾷς τὴν γυναῖκα σου πάρα πολύ; ἐρώτησε εἰς τὸ δικαστήριον ὁ Ἐμμάνουελ Μπλὸκ τὸν Νταῖβιντ Γκρήνγκλας.

—Ναί, ἀπήντησεν ὁ Νταῖβιντ.

—Τὴν ἀγαπᾷς περισσότερο καὶ ἀπὸ τὸν ἑαυτό σου;

—Ναί, εἶπεν καὶ πάλιν ὁ Νταῖβιντ.

Παρενέβη τότε ὁ δικαστὴς Κάουφμαν καὶ εἶπεν ὅτι εἰς τὸ ἐρώτημα αὐτό, εἶναι πολὺ δύσκολο νὰ ἀπαντήσῃ κανείς. «Μπορεῖ—προσέθεσεν—οὔτε ἐμεῖς οἱ ἴδιοι νὰ γνωρίζωμε ἂν ἀγαπᾶμε ἕναν ἄνθρωπο περισσότερον καὶ ἀπὸ τὸν ἑαυτόν μας».

Τὸ πρωῒ τῆς 29ης Μαρτίου, τὸ δικαστήριον ἐξέδωκε τὴν ἀπόφασίν του διὰ τῆς ὁποίας ἐκηρύσσοντο ὅλοι ἔνοχοι. Ὁ εἰσαγγελεὺς ἐζήτησεν ἀκολούθως ἂν οἱ κατηγορούμενοι ἔχουν νὰ εἴπουν τίποτε καὶ ἐτόνισε διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν ὅτι οἱ Ρόζενμπεργκ ἦσαν «τὰ μάτια τοῦ ἐχθροῦ εἰς τὰ ἀτομικὰ ἐργοστάσια».

Ὁ Κάουφμαν ἀναφερόμενος εἰς τὴν ὑπόθεσιν κατασκοπίας εἶπεν ὅτι θεωρεῖ τὸ ἔγκλημα τῶν Ρόζενμπεργκ χειρότερον καὶ ἀπὸ δολοφονίαν.

Ὁ δικαστὴς Κάουφμαν ἐδήλωσεν ἐπίσης ὅτι ἐξ αἰτίας τοῦ ὅτι οἱ Ρόζενμπεργκ παρέδωσαν τὰ ἀτομικὰ μυστικὰ εἰς τὴν Ρωσσίαν, ἐξαπελύθη ἡ κομμουνιστικὴ ἐπίθεσις εἰς τὴν Κορέαν. Ἐκτὸς αὐτοῦ, οἱ κομμουνισταί, γνωρίζοντες πλέον τὸ ἀτομικὸν μυστικόν, θὰ ἦσαν εἰς θέσιν νὰ καταστρέψουν τὸ προνομιοῦχον Ἀμερικανικὸν Ἔθνος. Ἑπομένως, οἱ Ρόζενμπεργκ, ὅπως ἐδήλωσεν ὁ δικαστὴς Κάουφμαν, πρέπει νὰ καταδικασθοῦν εἰς θάνατον, διότι ἐξέθεσαν τὴν ἀσφάλειαν τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν. «Ἐμελέτησα, εἶπεν, ἐπὶ ἡμέρας καὶ νύκτας τὴν ὑπόθεσιν τῶν ἀτομικῶν κατασκόπων μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ κατώρθωνα νὰ εὕρω κάποιον λόγον ὥστε νὰ δοθῇ χάρις εἰς τὸν Τζούλιους καὶ τὴν Ἔθελ Ρόζενμπεργκ. Δυστυχῶς, δὲν εὗρα. Δὲν ἦτο εἰς τὴν ἰδικήν μου δικαιοδοσίαν νὰ τοὺς συγχωρήσω καὶ νὰ τοὺς σώσω. Μόνον ὁ Θεὸς ἠμπορεῖ νὰ τοὺς συγχωρήσῃ δι' ὅσα ἔκαμαν. Ἡμεῖς, δὲν ἠμποροῦμεν παρὰ νὰ ἐπικυρώσωμεν τὴν θανατικὴν καταδίκην των».

Ἐνῷ οἱ Ρόζενμπεργκ κατεδικάσθησαν εἰς θάνατον, ὁ Γκρήνγκλας κατεδικάσθη εἰς φυλάκισιν 15 ἐτῶν.

Ἐπί δύο καὶ πλέον ἔτη ὁ Τζούλιους καὶ ἡ Ἔθελ Ρόζεμπεργκ ἀνέμεναν εἰς τὰ κελλιά των, εἰς τὰς φυλακὰς τοῦ Σὶγκ-Σὶγκ, τὴν ἐκτέλεσιν τῆς καταδικαστικῆς

ἀποφάσεως. Ἐν τῷ μεταξύ, ἀπηύθυναν διαρκῶς ἐκκλήσεις χάριτος μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ γλυτώσουν ἀπὸ τὴν ἠλεκτρικὴν καρέκλαν. Ἀλλὰ ὁ συνήγορός των Ἐμμάνουελ Μπλὸκ δὲν κατώρθωσε νὰ φέρῃ κανένα ἀποτέλεσμα. Εἰς ὁλόκληρον τὸν κόσμον ὠργανώθη ἡ κίνησις διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ ζεύγους Ρόζεμπεργκ. Ἀκόμη καὶ ὁ Πάπας ἀπέστειλε τηλεγράφημα πρὸς τὸν Πρόεδρον Ἀϊζενχάουερ καὶ ἐζήτει νὰ δοθῇ χάρις εἰς τοὺς Ρόζεμπεργκ. Συγχρόνως εἰς τὴν Ἀμερικὴν διετυπώθησαν ἐπικρίσεις ἐναντίον τῆς Ἀμερικανικῆς Κυβερνήσεως ὅτι ἤρχισεν ἐκστρατείαν ἐναντίον τῶν Ἑβραίων. Ἀλλὰ αἱ κυριώτεραι φυσιογνωμίαι εἰς τὴν δίκην ἦσαν Ἑβραῖοι: ὄχι μόνον οἱ κατηγορούμενοι καὶ οἱ δικηγόροι των, ἀλλὰ καὶ ὁ δικαστὴς καὶ οἱ κυριώτεροι μάρτυρες ἦσαν Ἑβραῖοι. Ὁ δικαστὴς Κάουφμαν μετέβη εἰς τὴν Συναγωγὴν διὰ νὰ προσευχηθῇ πρωτοῦ ἀποφασίσῃ νὰ ἐκδώσῃ τὴν θανατικὴν καταδίκην τῶν Ρόζενμπεργκ.

Εἰς τοὺς δικηγόρους τῶν Ρόζενμπεργκ ἐπετράπη νὰ ὑπερασπίσουν μέχρι τῆς τελευταίας στιγμῆς τοὺς πελάτας των καὶ νὰ ἐξαντλήσουν κάθε νομικὸν μέσον διὰ νὰ τοὺς σώσουν. Ἀλλὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ μὴ πραγματοποιηθῇ ἡ ἀπόφασις τοῦ δικαστηρίου. Ὁ δικαστὴς Ντάγκλας ἀνέβαλεν ἀκόμη καὶ τὴν τελευταίαν στιγμὴν τὴν ἐκτέλεσιν τῶν Ρόζεμπεργκ καὶ ἐζήτησε νὰ ἐξετάσῃ ἐκ νέου τὸ δικαστήριον τὴν ὑπόθεσιν. Παρενέβη ὅμως τὸ Ὑπουργεῖον Δικαιοσύνης, τὸ ὁποῖον ἐζήτησεν ἀπὸ τὸ Ἀνώτατον Δικαστήριον νὰ συνέλθῃ ἐκτάκτως διὰ νὰ ἀκυρώσῃ τὴν ἀπόφασιν τοῦ δικαστοῦ Ντάγκλας, διὰ τῆς ὁποίας ἀνεβάλλετο ἡ ἐκτέλεσις. Τὸ Ἀνώτατον Δικαστήριον συνῆλθεν ἐκτάκτως καὶ ἀπεφάσισε νὰ ἀκυρώσῃ τὴν ἀπόφασιν Ντάγκλας. Κατόπιν τούτου, ἡ θανατικὴ καταδίκη ἔπρεπε νὰ ἐκτελεσθῇ ἀμέσως.

Οἱ μελλοθάνατοι ἀπηυθύνθησαν καὶ πάλιν εἰς τὸν Πρόεδρον Ἀϊζενχάουερ ζητοῦντες νὰ τοὺς ἀπονεμηθῇ χάρις. Ἀλλ' ὁ Ἀμερικανὸς Πρόεδρος ἀπέρριψε τὴν αἴτησίν των.

Ἡ ὑπόθεσις Ρόζενμπεργκ ἔκλεισε. Τὸ ζεῦγος τῶν κατασκόπων ὡδηγήθη εἰς τὴν ἠλεκτρικὴν καρέκλαν. Ἀλλὰ ἡ ἱστορία των, ἡ μοῖρα των, ἡ πολυετὴς ἀναμονή των καὶ ἡ ἄρνησις μέχρι τῆς τελευταίας στιγμῆς νὰ προβοῦν εἰς ἀποκαλύψεις καὶ νὰ κατονομάσουν τοὺς συνενόχους των, θὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ ἀπασχολῇ τοὺς δικηγόρους καὶ τοὺς νομικοὺς ἐπὶ ἀρκετὰ ἔτη.

ΥΙ. Στοιχεῖα διὰ τοὺς κατηγορουμένους καὶ διὰ τὴν δίκην.

ΤΖΟΥΛΙΟΥΣ ΡΟΖΕΝΜΠΕΡΓΚ. Ἡλικίας 34 ἐτῶν, ἠλεκτρολόγος τὸ ἐπάγγελμα. Εἰργάσθη ἐπὶ πέντε ἔτη ὡς ὑπάλληλος εἰς τὴν ὑπηρεσίαν διαβιβάσεων τοῦ ἀμερικανικοῦ στρατοῦ. Ἀπελύθη τὸ 1945 ὡς ἔχων ἐπαναστατικὰς ἀντιλήψεις.

Καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς δίκης ἠρνήθη κατηγορηματικῶς τὴν κατηγορίαν τῆς κατασκοπίας. Διέψευσεν, ὅτι εἶχε τὴν πρόθεσιν νὰ φύγῃ ἀπὸ τὰς Ἡν. Πολιτείας τὸν Αὔγουστον τοῦ 1950. Κατέθεσε ὅτι ἡ Ρούθ Γκρήνγκλας τοῦ εἶπε μίαν ἡμέραν: «Ὁ Νταίηβιντ ἔχει τὴν ἰδέα πῶς μποροῦμε νὰ βγάλωμε χρήματα, μεταδίδοντας στρατιωτικὲς πληροφορίες». Καὶ ἰσχυρίζεται ὅτι τῆς ἀπήντησε: «Πὲς τοῦ Νταίηβιντ νὰ ἀφήσῃ τὶς βλακεῖες».

Ὡχυρώθη ὄπισθεν τοῦ Συντάγματος, ἀρνηθεὶς νὰ ὁμολογήσῃ ἂν ἦτο μέλος τοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος.

ΕΘΕΛ ΡΟΖΕΝΜΠΕΡΓΚ. Τὸ γένος Γκρήνγκλας, ἡλικίας 37 ἐτῶν, σύζυγος τοῦ προηγουμένου. Μικρόσωμη, ἐνεργητική, εὐφυής. Εἰργάζετο ὡς ἰδιωτικὴ γραμματεύς, διὰ νὰ βελτιώσῃ τὰ οἰκονομικὰ τοῦ ζεύγους. Εἶναι μητέρα δύο παιδιῶν, τοῦ ἑνὸς 9 καὶ τοῦ ἄλλου 5 ἐτῶν.

ΜΟΡΤΟΝ ΣΟΜΠΕΛ. Ἐκηρύχθη συνένοχος τοῦ ζεύγους Ρόζενμπεργκ καὶ κατεδικάσθη εἰς ποινὴν φυλακίσεως 30 ἐτῶν. Ἐλάχιστα εἶναι γνωστὰ περὶ αὐτοῦ, πλὴν τοῦ ὅτι ἐθεωρεῖτο ὡς ἔχων κομμουνιστικὰς ἀντιλήψεις.

ΝΤΑΙΗΒΙΝΤ ΓΚΡΗΝΓΚΛΑΣ. Μηχανικός, 30 ἐτῶν, ἀδελφὸς τῆς Ἔθελ Ρόζενμπεργκ. Κηρυχθεὶς συνένοχος τῶν κατηγορουμένων κατεδικάσθη ἐπιεικῶς εἰς φυλάκισιν 15 ἐτῶν, λόγῳ τοῦ ὅτι «ἐβοήθησε τὴν Κυβέρνησιν κατὰ τὸ διάστημα τῆς δίκης».

ΑΝΑΤΟΛ ΓΙΑΚΟΒΛΕΦ. Ὑποπρόξενος τῆς Ε.Σ.Σ.Δ. στὴν Νέα Ὑόρκη, διαφυγὼν στὴν Σοβιετικὴ Ρωσσία.

Κατὰ τὸ διάστημα τῆς δίκης παρήλασαν πρὸ τοῦ δικαστηρίου 102 μάρτυρες κατηγορίας. Ἰδοὺ οἱ κυριώτεροι:

ΜΑΞ ΕΛΙΤΣΕΡ. Μηχανικὸς—ἠλεκτρολόγος. Μέλος τῆς κομμουνιστικῆς «ἀχτίδας» τῆς ὁποίας ἀρχηγὸς ἦτο ὁ Σόμπελ. Κατὰ τὸ 1944, ὁ Ρόζενμπεργκ ἐζήτησε ἐμπιστευτικὰς πληροφορίας ἀπὸ τὴν Ὑπηρεσίαν Ὑλικοῦ τοῦ Ἀμερικανικοῦ Ναυτικοῦ ὅπου εἰργάζετο ὁ Ἔλιτσερ.

ΝΤΑΙΗΒΙΝΤ ΓΚΡΗΝΓΚΛΑΣ. Εἰς τὴν ἰδικήν του κατάθεσιν, στηρίζεται κυρίως τὸ οἰκοδόμημα τῆς κατηγορίας. Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ πολέμου, εἰργάζετο εἰς τὰ ἐργαστήρια ἀτομικῶν ἐρευνῶν τοῦ Λὸς Ἀλάμος. Τὸν Νοέμβριον 1944, τὸν ἐπεσκέφθη ἡ σύζυγός του Ρούθ, καὶ τοῦ ἐζήτησεν ἐκ μέρους τοῦ γυναικαδέλφου του Τζούλιους Ρόζενμπεργκ διαφόρους πληροφορίας: Τὸ σχεδιάγραμμα τοῦ Λὸς Ἀλάμος, τὴν φύσι τῶν ἐργασιῶν, τὰ ἐπιτευχθέντα ἀποτελέσματα κλπ. Ὁ Γκρήνγκλας ἔδωσε τὶς πληροφορίες ποὺ εἶχε εἰς τὴν διάθεσίν του.

Τὸν Ἰανουάριον 1945, ὁ Γκρήνγκλας ἦλθε μὲ ἄδειαν εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκην. Ὁ Ρόζενμπεργκ τοῦ ἐζήτησε—κατὰ τὴν κατάθεσιν, πάντοτε, τοῦ μάρτυρος—νέας πληροφορίας καὶ σχεδιαγράμματα. Ἀργότερα τοῦ παρουσίασε ἕναν Ρῶσσο, στὸν ὁποῖον ὁ Γρήνγκλας ἔδωσε πληροφορίας.

Τὸν Ἰούνιον 1945, στὸ Λὸς Ἀλάμος, ἐδέχθη τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ κατασκόπου Χάρρυ Γκόλντ, ὁ ὁποῖος τοῦ ἐνεχείρισε 500 δολλάρια, εἰς ἀμοιβὴν τῶν ὑπηρεσιῶν του. Τὸν Σεπτέμβριον τοῦ ἰδίου ἔτους, ἀπέστειλε στὸν Ρόζενμπεργκ ἕνα σχεδιάγραμμα τῆς ἀτομικῆς βόμβας καὶ μίαν περιγραφὴν της ἀποτελουμένην ἀπὸ δώδεκα χειρογράφους σελίδας καὶ ἔλαβεν ὡς ἀμοιβὴν 200 δολλάρια.

Τὸν Ἰούλιον 1946, ὁ Γκρήνγκλας ἀπελύθη ἀπὸ τὸ Λὸς Ἀλάμος. Λίγο ἀργότερα, ὁ Ρόζενμπεργκ τοῦ ἀνεκοίνωσεν ὅτι ὁ δρ. Φούκς, ὁ ὁποῖος συνελήφθη εἰς τὴν Μεγάλην Βρεττανίαν, εὑρίσκετο ἐπίσης εἰς ἐπαφὴν μὲ τὸν Χάρρυ Γκόλντ, τοῦ ὁποίου ἐπίσης ἀνεμένετο ἡ σύλληψις. Συνεβούλευσε τὸν Γκρήνγκλας νὰ φύγῃ, τοῦ ἔδωσε 5.000 δολλάρια καὶ τὸν ὡδήγησεν πῶς νὰ ἔλθῃ εἰς ἐπαφὴν μὲ τοὺς Σοβιετικοὺς Πρέσβεις εἰς τὸ Μεξικόν, τὴν Στοκχόλμην, καὶ τὴν Πράγα.

ΡΟΥΘ ΓΚΡΗΝΓΚΛΑΣ. Σύζυγος τοῦ προηγουμένου. Ἐπεβεβαίωσε τὰς καταθέσεις τοῦ συζύγου της.

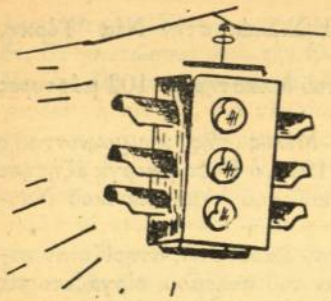
ΧΑΡΡΥ ΓΚΟΛΝΤ. Κατεδικάσθη τὸν Ἰούλιον 1950 εἰς φυλάκισιν 30 ἐτῶν. Ὁ Γκόλντ παρεδέχθη τὸν ρόλον του εἰς τὴν ὑπόθεσιν Φούκς καὶ ὡμολόγησεν τὰς ἐπαφάς του μὲ τὸν ὑποπρόξενον Γιάκοβλεφ. Μέσῳ τοῦ Γιάκοβλεφ συνήντησεν εἰς Λὸς Ἀλάμος τὸν Γκρήνγκλας. Δὲν εὑρίσκοντο εἰς ἐπαφὴν μὲ τὸν Ρόζενμπεργκ.

ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΚΟΣΚΙ. Ἐβεβαίωσε τὴν ἀκρίβειαν καὶ τὴν σημασίαν τῶν πληροφοριῶν, τὰς ὁποίας εἶχε μεταδώσει ὁ Γκρήνγκλας ἀπὸ τὸ Λὸς Ἀλάμος.

Σ.Α. ΝΤΕΡΒΥ. Μέλος τῆς ἐπιτροπῆς ἀτομικῆς ἐνεργείας κατέθεσε κεκλεισμένων τῶν θυρῶν. Ἐβεβαίωσεν, ὅτι αἱ πληροφορίαι τὰς ὁποίας μετέδωσεν ὁ Γκρήνγκλας, ἦσαν ἐπαρκεῖς γιὰ νὰ καταστήσουν κατανοητὸν εἰς ἕνα ἐπιστήμονα τὸ τρόπον κατασκευῆς τῆς ἀτομικῆς βόμβας τοῦ Ναγκασάκι.

Ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων ὑπῆρξε καταφατικὴ ὡς πρὸς τὴν ἐνοχὴν τῶν Ρόζενμπεργκ. Ἐξεδόθη τὴν 29 Μαρτίου 1951 καὶ μετὰ μίαν ἑβδομάδα, τὴν 5ην Ἀπριλίου, ἀπηγγέλθη ἡ ἀπόφασις.

Κατὰ τὴν ἀπαγγελίαν τῆς ἀποφάσεως, ὁ δικαστὴς Κάουφμαν εἶπε μεταξὺ ἄλλων τὰ ἑξῆς πρὸς τοὺς κατηγορουμένους: «Πιστεύω ὅτι ἡ κατάδοσις τῶν ἀτομικῶν μυστικῶν, τὴν ὁποίαν διεπράξατε, συνετέλεσε κατὰ μέγα μέρος εἰς τὴν ἐπίθεσιν τῆς Κορέας, ἡ ὁποία ἐστοίχισεν μέχρις ὥρας 50.000 θύματα, ποὺ πληρώνουν τὴν προδοσίαν σας. Διὰ τῆς προδοσίας σας μετεβάλατε τὸν ροῦν τῆς ἱστορίας εἰς βάρος τῆς ἰδίας σας πατρίδος».

ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΗΣ ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΑΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΑΝ

Τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. **ΓΕΩΡ. Α. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ**

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

1.—Γενικά.
2.—Πόσα αὐτοκίνητα κυκλοφοροῦν σήμερον εἰς τὴν χώραν μας.
3.—Τὸ κυκλοφοριακὸν πρόβλημα τῆς Πρωτευούσης καὶ οἱ Διοικηταὶ τῆς Τροχαίας.
4.—Οἱ σκοποὶ τῆς Τροχαίας καὶ τὰ σήματα.
5.—Φωτεινοὶ σηματοδόται.
6.—Ἡ νέα σηματοδότησις.
7.—Ἡ κυκλοφορία τῶν πεζῶν.
8.—Τὸ πρόβλημα τῆς σταθμεύσεως τῶν αὐτοκινήτων.
9.—Σταθμοὶ αὐτοκινήτων εἰς τὰς οἰκοδομὰς τοῦ Λονδίνου.

***

1. Γενικά.

Ἕνα ἀπὸ τὰ σπουδαιότερα προβλήματα ποὺ ἀπασχολεῖ σήμερον ὅλας τὰς μεγαλοπόλεις τοῦ κόσμου εἶναι καὶ τὸ πρόβλημα τῆς κυκλοφορίας πεζῶν καὶ ὀχημάτων.

Τὸ κυκλοφοριακὸν τοῦτο πρόβλημα, τὸ ὁποῖον ἀπασχολεῖ καί τινας Ἑλληνικὰς πόλεις καὶ ἰδίως τὴν πρωτεύουσαν, καθίσταται ὀξύτερον καὶ δι' ἄλλους λόγους, ἀλλὰ κυρίως, λόγῳ τῆς συνεχῶς αὐξανομένης κυκλοφορίας τῶν αὐτοκινήτων, τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦν μίαν ἀπὸ τὰς σοβαρωτέρας ἐκδηλώσεις τοῦ συγχρόνου τεχνικοῦ πολιτισμοῦ μας.

Πρὸς ἐπίλυσιν τοῦ ἀκανθώδους τούτου προβλήματος ἀπασχολοῦνται διαρκῶς αἱ ἁρμόδιαι ὑπηρεσίαι τῶν διαφόρων Κρατῶν καὶ κυρίως αἱ Ἀστυνομικαὶ Ὑπηρεσίαι Τροχαίας. Ἐπινοοῦν κατὰ καιροὺς διάφορα σχέδια καὶ λαμβάνουν διάφορα μέτρα διὰ τὴν καλυτέραν ρύθμισιν τῆς κυκλοφορίας, χωρὶς νὰ δύναται νὰ λεχθῇ ὅτι ἐπετεύχθη ἡ ἰδεώδης λύσις.

2. Πόσα αὐτοκίνητα κυκλοφοροῦν σήμερον εἰς τὴν χώραν μας.

Διὰ νὰ καταδείξωμεν τὴν σπουδαιότητα τοῦ κυκλοφοριακοῦ προβλήματος, ἀρκεῖ ν' ἀναφέρωμεν ὅτι κυκλοφοροῦν σήμερον εἰς τὴν χώραν μας 61.211 αὐτοκίνητα, πάσης κατηγορίας, καὶ 17.013 μοτοσυκλέτται, χωρὶς νὰ περιλαμβάνωνται εἰς αὐτὰ τ' αὐτοκίνητα καὶ αἱ μοτοσυκλέτται τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας καὶ τοῦ Στρατεύματος, ὡς καὶ ἀρκεταὶ χιλιάδες ποδηλάτων.

Τὰ κυκλοφοροῦντα ἰδιωτικὰ αὐτοκίνητα, κατανέμονται εἰς γενικὰς κατηγορίας ὡς κάτωθι:

Ἐπιβατικὰ	πάσης κατηγορίας	31.350
Φορτηγὰ	» »	23.998
Λεωφορεῖα	» »	5.863

3. Τὸ κυκλοφοριακὸν πρόβλημα τῆς Πρωτευούσης καὶ οἱ Διοικηταὶ τῆς Τροχαίας.

Τὸ πρόβλημα τῆς κυκλοφορίας παρουσιάζεται ὀξύτερον εἰς τὴν πρωτεύουσαν διότι τὰ πλεῖστα τῶν ἐν λόγῳ αὐτοκινήτων κυκλοφοροῦν εἰς τὰς Ἀθήνας ἢ διέρχονται ἐξ Ἀθηνῶν, διὰ λόγους ἐμπορικούς, τουριστικοὺς ἢ προκειμένου νὰ τακτοποιήσουν οἱ ἰδιοκτῆται των διαφόρους ὑποθέσεις των.

Πρὸς ἀντιμετώπισιν τοῦ σοβαροῦ ζητήματος τῆς κυκλοφορίας, ἐλήφθησαν κατὰ καιροὺς διάφορα μέτρα ὑπὸ τῶν ἐπιλέκτων Ἀξιωματικῶν τῆς Ἀστυνομίας, οἱ ὁποῖοι ἐπαξίως διῴκησαν τὴν Ὑποδιεύθυνσιν Τροχαίας Κινήσεως Ἀθηνῶν καὶ ἄφησαν ἐποχὴν μὲ τὴν σώφρονα Διοίκησίν των καὶ τὴν ἐξαίρετον μόρφωσίν των.

Διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὴν σημερινὴν ἀρτίαν ὀργάνωσίν της, ἡ Ὑποδιεύθυνσις Τροχαίας Κινήσεως Ἀθηνῶν εἶχε τὴν ἀγαθὴν τύχην νὰ διοικῆται ἀπὸ Ἀστυνομικοὺς Διευθυντὰς ὡς τὸν ἀείμνηστον Κατραμπασᾶν Νικόλαον καὶ τοὺς κ.κ. Θεοφανίδην Ἀλέξανδρον, Ἀρχιμανδρίτην Νικόλαον, Οἰκονομάκον Λεωνίδαν, Καραμπέτσον Εὐάγγελον καὶ Μαρκόπουλον Ἀβραάμ, οἱ ὁποῖοι ἐλάμπρυναν καὶ ἀνέδειξαν τὴν Ὑπηρεσίαν τῆς Τροχαίας.

4. Οἱ σκοποὶ τῆς Τροχαίας καὶ τὰ σήματα.

Πρῶτον μέτρον διὰ τὴν ρύθμισιν τῆς κυκλοφορίας τῶν ὀχημάτων εἰς τὰς Ἀθήνας, ἦτο ἡ τοποθέτησις ἀκινήτων σκοπῶν, εἰς διάφορα κεντρικὰ σημεῖα τῆς πόλεως, οἱ ὁποῖοι διὰ τῶν γνωστῶν κινήσεων τῶν χειρῶν των ἐρρύθμιζον μόνον τὴν κυκλοφορίαν τῶν ὀχημάτων.

Τὸ μέτρον τοῦτο ἐθεσπίσθη τὸ πρῶτον ἐν ἔτει 1921, ὑπὸ τῆς τότε ἀφιχθείσης ἐν Ἑλλάδι Βρεταννικῆς Ἀστυνομικῆς Ἀποστολῆς, ὑπὸ τὸν σὲρ Φρειδερῖκον Χαλλιντέϋ.

Οἱ δι' ἀκινήτων σκοπῶν ρύθμισις τῆς κυκλοφορίας συστηματοποιεῖται περισσότερον μετὰ τὴν κατὰ τὸ ἔτος 1925 ἐπέκτασιν τοῦ θεσμοῦ τῆς Ἀστυνομίας εἰς τὴν Πρωτεύουσαν, καὶ ἐξακολουθεῖ μέχρι σήμερον ν' ἀποτελῇ τὸν βασικὸν τρόπον ρυθμίσεως τῆς κυκλοφορίας εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ ἄλλας πόλεις.

5. Οἱ φωτεινοὶ σηματοδόται.

Ὀλίγον πρὸ τοῦ τελευταίου πολέμου ἐνεκαινιάσθη καὶ τὸ σύστημα τῆς διὰ φωτεινῶν σηματοδοτῶν ρυθμίσεως τῆς κυκλοφορίας, ἐγκατασταθέντος τοῦ πρώτου ἐκ τούτων εἰς τὴν διασταύρωσιν τῶν ὁδῶν Σταδίου καὶ Πεσμαζόγλου.

Διὰ τῶν φωτεινῶν τούτων σηματοδοτῶν, οἵτινες ἐπληθύνθησαν τελευταίως, δὲν ἐπιτυγχάνεται καλυτέρα ρύθμισις τῆς κυκλοφορίας πεζῶν καὶ ὀχημάτων, εἰμὴ μόνον ἐξασφαλίζεται ἄνεσις καὶ ἀσφάλεια διὰ τὸν σκοπὸν ἀστυφύλακα, ὁ ὁποῖος ρυθμίζει τὴν τροχαίαν κίνησιν δι' ἑνὸς κομβίου, οὐχὶ πλέον ἐκ τοῦ μέσου τῆς ὁδοῦ, ὅπου ἦτο ἐκτεθειμένος εἰς τὸν κίνδυνον τῶν τροχοφόρων καὶ τὰς καιρικὰς συνθήκας, ἀλλ' ἱστάμενος εἰς τὸ γειτονικὸν πεζοδρόμιον ἢ καθήμενος ἐντὸς σκοπιᾶς.

6. Ἡ νέα σηματοδότησις.

Ὅλα τὰ μέτρα τὰ ὁποῖα εἶχον ληφθῆ μέχρι σήμερον ὑπὸ τῆς Τροχαίας δὲν εἶχον ἐπιτύχει ριζικὴν λύσιν τοῦ προβλήματος τῆς κυκλοφορίας πεζῶν καὶ ὀχημάτων εἰς τοὺς κεντρικοὺς δρόμους τῆς πρωτευούσης, διότι τόσον τὰ ὀχήματα ὅσον καὶ οἱ πεζοὶ ἔχουν αὐξηθῆ ὑπερμέτρως καὶ δυσαναλόγως πρὸς τὸ πλάτος τῶν ὁδῶν, αἱ ὁποῖαι εἶχον σχεδιασθῆ ἀρχικῶς διὰ τὴν ἐξυπηρέτησιν τῆς κυκλοφοριακῆς κινήσεως μιᾶς πόλεως ἑκατὸν περίπου χιλιάδων κατοίκων.

Ἔπρεπε, λοιπόν, νὰ ἐφαρμοσθῇ ἕνας σύγχρονος τρόπος ρυθμίσεως τῆς κυκλοφορίας, διὰ συγχρόνων μέσων ἐπιτυγχανόμενος.

Χάρις εἰς τὰς φροντίδας τῆς Ὑποδιευθύνσεως Τροχαίας Κινήσεως Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Ὑπουργείου Συγκοινωνιῶν, ἔχει ἀρχίσει ἤδη ἡ ἐγκατάστασις εἰς ὅλα τὰ κεντρικὰ σημεῖα τῶν Ἀθηνῶν φωτεινῶν σηματοδοτῶν, διὰ τὴν ρύθμισιν τῆς κυκλοφορίας πεζῶν καὶ τροχοφόρων.

Διὰ τῶν νέων σηματοδοτῶν, τῶν ὁποίων ἡ ἐγκατάστασις θὰ ἔχῃ περατωθῇ ἐντὸς τριμήνου περίπου, ἐλπίζεται ὅτι θὰ ἐπιτευχθῇ καλυτέρα ρύθμισις τοῦ κυκλοφοριακοῦ προβλήματος τῆς πρωτευούσης.

Οἱ νέοι αὐτόματοι σηματοδόται, μὲ τὰ πολύχρωμα φῶτα των, συνδέονται δι' ὑπογείων καλωδίων μὲ ἕνα πολύπλοκον μηχάνημα τὸ ὁποῖον εἶναι ἐγκατεστημένον εἰς τὰ παλαιὰ Ἀνάκτορα. Διὰ τὴν λειτουργίαν τοῦ μηχανήματος αὐτοῦ εἶναι ἀρκετὸς

ἕνας καλὸς τεχνίτης καὶ ἕνας εὐφυὴς καὶ πεπειραμένος ἀστυνομικὸς τῆς Τροχαίας.

Ὁ εἰδικὸς αὐτὸς τῆς Τροχαίας θὰ εἶναι δυνατὸν νὰ παρακολουθῇ ἐπὶ ἑνὸς χάρτου τῶν Ἀθηνῶν, τὴν λειτουργίαν ὅλων τῶν σηματοδοτῶν ὁδῶν, χάρις εἰς μικροὺς λαμπτῆρας, τοποθετημένους ἐπὶ τοῦ ἐν λόγῳ χάρτου καὶ ἀναπαριστῶντας τὰ σηματοδοτούμενα σημεῖα.

Τῇ βοηθείᾳ μιᾶς ἁπλῆς συσκευῆς, δύναται ὁ παρακολουθῶν τὴν κίνησιν νὰ μεταβάλῃ τὸν ρυθμὸν τῆς κυκλοφορίας, ἀναλόγως τῶν ἑκάστοτε παρουσιαζομένων κυκλοφοριακῶν ἀναγκῶν.

Διὰ τὴν καλυτέραν κυκλοφορίαν τῶν αὐτοκινήτων, μὲ τὸ νέον σύστημα σηματοδοτήσεως, οἱ κεντρικοὶ δρόμοι τῆς πρωτευούσης θὰ γίνουν μοναδικῆς κατευθύνσεως: Οὕτω ἡ μὲν λεωφόρος Πανεπιστημίου θὰ εἶναι μοναδικῆς κατευθύνσεως, τῶν αὐτοκινήτων δυναμένων μόνον νὰ κατέλθουν πρὸς Χαυτεῖα καὶ Ὁμόνοιαν, αἱ δὲ ὁδοὶ Σταδίου καὶ Ἀκαδημίας θὰ εἶναι μοναδικῆς κατευθύνσεως, προοριζόμεναι ἀποκλειστικῶς διὰ τ' ἀνερχόμενα αὐτοκίνητα.

Χάρις εἰς τοὺς νέους αὐτομάτους σηματοδότας θὰ ἐπιτυγχάνεται καὶ ἐνιαία ρύθμισις τῆς κυκλοφορίας τῶν αὐτοκινήτων καθ' ὅλον τὸ μῆκος τῶν ὁδῶν, καὶ οὕτω θὰ εἶναι δυνατὸν ἕνα αὐτοκίνητον νὰ κατέλθῃ τὴν λεωφόρον Πανεπιστημίου ἢ ν' ἀνέλθῃ τὴν ὁδὸν Σταδίου, χωρὶς νὰ σταματηθῇ καθόλου, ἐνῷ σήμερον πολὺ συχνὰ συμβαίνει νὰ σταματηθῇ τὸ ἴδιον αὐτοκίνητον 3-4 φοράς, εἴτε ἀπὸ ἀκινήτους σκοπούς, εἴτε ἀπὸ παλαιοῦ τύπου σηματοδότας.

7. Ἡ κυκλοφορία τῶν πεζῶν.

Ἡ νέα σηματοδότησις, ἐλπίζεται νὰ διευκολύνῃ τὰ μέγιστα τὴν κυκλοφορίαν τῶν πεζῶν. Ἀλλὰ πρὸς τοῦτο θὰ χρειασθῇ νὰ πειθαρχοῦν οἱ πεζοὶ εἰς τὰ φωτεινὰ σήματα. Εἰς τὰ κεντρικὰ σημεῖα, ὅμως, κυκλοφοροῦν τόσον πολλοὶ πεζοί, οἱ ὁποῖοι θὰ παρακωλύουν πάντοτε τὴν ταχεῖαν κίνησιν τῶν αὐτοκινήτων. Διὰ ν' ἀπαλλαγοῦν αἱ κεντρικαὶ διασταυρώσεις ἀπὸ τοὺς πολλοὺς πεζοὺς θὰ χρειασθῇ νὰ γίνουν ὑπόγειοι διαβάσεις κάτωθεν τῶν ὁποίων θὰ διέρχωνται οὗτοι ἐλευθέρως καὶ ἀσφαλῶς. Τοιαῦται ὑπόγειοι διαβάσεις ὑπάρχουν κατὰ μῆκος τῆς λεωφόρου τῶν Ἠλυσίων πεδίων εἰς τὸ Παρίσι.

8. Τὸ πρόβλημα τῆς σταθμεύσεως τῶν αὐτοκινήτων.

Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον σοβαρῶς δυσχεραίνει τὴν κυκλοφορίαν τῶν αὐτοκινήτων εἰς τὰς κεντρικὰς ὁδούς, εἶναι τὰ σταθμεύοντα εἰς διάφορα σημεῖα καὶ ἐπὶ πολλὰς ὥρας αὐτοκίνητα.

Διὰ τὴν ἐπίλυσιν τοῦ προβλήματος τῆς σταθμεύσεως τῶν αὐτοκινήτων δὲν ἀρκεῖ μόνον ἡ αὐστηρότης τῶν ὑπαλλήλων τῆς Τροχαίας, οἱ ὁποῖοι τιμίως καὶ εὐσυνειδήτως ἐκτελοῦν τὰ καθήκοντά των. Θὰ πρέπει νὰ γίνουν ὁπωσδήποτε ὑπόγειοι σταθμοὶ αὐτοκινήτων εἰς πολλὰ κεντρικὰ σημεῖα τῆς πόλεως, ὅπως ὁ σχεδιαζόμενος νὰ κατασκευασθῇ εἰς τὴν πλατεῖαν Κλαυθμῶνος.

Ἐκτὸς τούτου, θὰ πρέπει νὰ ὑποχρεωθοῦν διὰ Νόμου, οἱ ἀνεγείροντες νέας οἰκοδομάς, νὰ κατασκευάζουν εἰς τὸ ἰσόγειον ἢ ὑπόγειον τούτων σταθμοὺς αὐτοκινήτων (garages) ἔχοντας ἱκανὸν χῶρον διὰ τὴν στάθμευσιν τῶν αὐτοκινήτων τῶν ἐνοίκων των καὶ οἵτινες ἐν περιπτώσει ἀνάγκης νὰ δύνανται εὐκόλως νὰ διασκευασθοῦν εἰς καταφύγια.

9. Σταθμοὶ αὐτοκινήτων εἰς τὰς οἰκοδομὰς τοῦ Λονδίνου.

Εἰς τὸ Λονδῖνον, τὸ ὁποῖον ἀντιμετωπίζει ἐπίσης πρόβλημα σταθμεύσεως αὐτοκινήτων, ἐλήφθησαν τ' ἀκόλουθα μέτρα: Διὰ Διατάγματος τὸ ὁποῖον ἐξεδόθη κατόπιν ἐνεργειῶν τοῦ Κομιτειακοῦ Συμβουλίου τῆς πόλεως, καθορίζεται ὅτι ὅλα τὰ κτίρια ἅτινα ἀνεγείρονται εἰς τὴν Βρεταννικὴν πρωτεύουσαν, δέον νὰ ἔχουν σταθμοὺς αὐτοκινήτων (garages) ἢ ἐπαρκῆ χῶρον διὰ τὴν στάθμευσιν αὐτοκινήτων. Αἱ πολυκατοικίαι πρέπει νὰ διαθέτουν ἐπαρκῆ χῶρον δι' ἕνα αὐτοκίνητον ἀνὰ δύο διαμερίσματα. Κάθε μονοκατοικία θὰ διαθέτῃ ἀπαραιτήτως χῶρον δι' ἓν τοὐλάχιστον

Η ΕΒΔΟΜΑΣ ΤΗΣ ΤΡΟΧΑΙΑΣ

Ὑπὸ Ἀρχιφύλακος κ. **ΣΠΥΡΟΥ ΠΗΛΟΥ**

Ἰούλιος 1958

Μεσημέρι στὴν Ἀθήνα...

Ὁ ἥλιος μαστιγώνει ἀλύπητα τὴ γῆ... Τὰ μέτωπα εἶναι μουσκεμένα... τὰ βήματα βαρειά... Χιλιάδες μαντήλια κινοῦνται ὁλόγυρα... Κάθε ἄνθρωπος κι' ἕνα μαντῆλι... κάθε μαντῆλι γεμᾶτο ἱδρῶτα... Τὰ σακάκια ἔχουν φυλακιστῆ στὶς ντουλάπες... ἔχουν πεταχτῆ μὲ περιφρόνηση σὲ κάποια γωνιὰ... Ἐπίσημο ἔνδυμα τῆς στιγμῆς τὰ κοντομάνικα πουκάμισα... κι' αὐτὰ ἀνοιχτά, ξεκούμπωτα, τσαλακωμένα...

Μιὰ εἰκόνα ἀπ' τὴ ζωὴ διόλου ρωμαντική...ἀκατάλληλη γιὰ ἔμπνευση... Φτωχὴ σὲ ἰδέες...

Κόσμος... Χιλιάδες... Σπρώχνουν καὶ σπρώχνονται, συνωστίζονται στὶς προθῆκες τῶν καταστημάτων, γυρνοῦν φορτωμένοι, μεγαλώνουν τὶς οὐρὲς στὶς ἀφητηρίες...

Κι' ὅλα ἐτοῦτα τὰ πεζὰ λαμβαίνουν χώραν μέσα στὸ φλογερὸ φόντο τοῦ μεσημεριοῦ....

Λέμε πολλὰ ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες γιὰ τὸν Ἀττικό μας Οὐρανό... Ὅτι αἴθριος ἐστί, καὶ ποιητικός... Ὅμως ἐτοῦτον τὸν φλογισμένο Οὐρανὸ τοῦ μεσημεριάτικου καλοκαιριοῦ, ποιὸς θὰ τολμήσῃ νὰ τὸν ὑμνήσῃ...

Μπά... Οὔτε ἔχει διάθεση κανεὶς νὰ τὸνε κυττάξῃ ! ! !

Δῆτε τριγύρω... Ξεβιδωμένοι οἱ ἄνθρωποι, λυωμένοι μέσα στὸ καμίνι τῆς ζέστης σέρνουν τὰ βήματά τους ἀπρόσεκτα, ἀφῃρημένα, ἐπιπόλαια ! ! !...

Στέκουν ὅπου βρεθοῦν... Κατασκηνώνουν ὅπου λάχει...

«Βρὲ καλῶς τον Λεωνίδα ! ! !... Σὰν τὰ χιόνια... Πῶς ἀπὸ δῶ ;

...«Θανασάκη ! ! ! Βρὲ Θανασάκη ! ! ! Πῶς πάχυνες ἔτσι ; ἀγνώριστος ἔγινες....»

Ὁ διάλογος ἐτοῦτος μπορεῖ νὰ γίνῃ καταμεσῆς τοῦ δρόμου, ἢ σὲ κάποιο πεζοδρόμι, ἢ καὶ πάνω στὴ διάβαση τῶν πεζῶν... Εἶναι ἕνα ἀόρατο κόκκινο φῶς ποὺ σταματᾷ τὴν κυκλοφορία καὶ ἀναστατώνει τὸν ρυθμὸ της... Πολὺ πεζὴ εἰκόνα.. Ἂς τὴν ἀντικαταστήσουμε μὲ κάτι πιὸ γρήγορο, πιὸ ζωντανό, ἕνα ἀντιπροσωπευτικὸ σημάδι τῆς ἐποχῆς μας... Τὸ αὐτοκίνητο... Δῆτε το... αὐτὸ δὲν κουράζεται, δὲν μουσκεύει στὸν ἱδρῶτα, δὲν εἶναι ἐκτεθειμένο στὴ γενικὴ νάρκη... Κινεῖται ἀστραπιαῖα ἀπὸ τόπο σὲ τόπο... Τρέχει... Πάντα τρέχει... Βιάζεται... τρυπώνει ὅπου βρῇ... Ὁρμᾷ ἀτίθασσο στοὺς δρόμους... Καὶ ἀδιάκοπα παρασέρνει... πότε καμμιὰ γάτα... κάνα σκύλο, ἄλλοτε... ἀνθρώπους συνήθως... μάντρες, περίπτερα... Ἀγωνίζεται στὸ στάδιο τῆς ζωῆς... Δρόμος μετ' ἐμποδίων... Μερικὰ ἐμπόδια τὰ πηδᾷ... Ἄλλα τὰ ρίχνει...

Καὶ κυλᾷ... Ὅλο κυλᾷ... ἀναίσθητο, ἄκαρδο, ἀσυγκίνητο γιὰ τὸν κουρασμένο πεζὸ ποὺ σέρνει τὰ βήματά του μέσα στὴ λυωμένη ἄσφαλτο...

αὐτοκίνητον. Τὰ ξενοδοχεῖα καὶ τὰ οἰκοτροφεῖα, χῶρον δι' ἓν αὐτοκίνητον ἀνὰ πέντε ὑπνοδωμάτια. Τὰ καταστήματα γενικοῦ ἐμπορίου, θὰ διαθέτουν χῶρον δι' ἓν αὐτοκίνητον ἀνὰ 2.500 τετραγωνικοὺς πόδας τῆς ἐκτάσεώς των. Τὰ θέατρα καὶ αἱ αἴθουσαι συναυλιῶν, δέον νὰ παρέχουν χῶρον δι' ἓν αὐτοκίνητον ἀνὰ 30 θέσεις, οἱ δὲ κινηματογράφοι δι' ἓν αὐτοκίνητον ἀνὰ 60 θέσεις.

Ἂς ἐλπίσωμεν ὅτι θὰ ληφθοῦν ἀνάλογα μέτρα καὶ παρ' ἡμῖν τόσον διὰ τὴν στάθμευσιν τῶν αὐτοκινήτων, ὅσον καὶ διὰ τὴν ἐξυπηρέτησιν τῶν πεζῶν, μὲ ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἔχουν ληφθῆ εἰς ἄλλας Εὐρωπαϊκὰς πρωτευούσας. Μόνον οὕτω θὰ ἐπιτευχθῇ ἡ ριζικὴ λύσις τοῦ κυκλοφοριακοῦ προβλήματος τῆς πρωτευούσης.

Ἡ καλὴ ἀρχὴ γίνεται μὲ τὰ ἀξιόλογα ἔργα τῆς Ὁμονοίας καὶ τὴν συντελουμένην αὐτόματον σηματοδότησιν.

Γ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΣ

Ὡραία σκηνὴ ἐτούτη... Ἔχει ρυθμοὺς τζάζ... Πόρτες ποὺ κτυποῦν, μηχανὲς ποὺ ἀγγομαχοῦν, φρεναρίσματα ποὺ σὲ λαχταρίζουν καί, κάπου-κάπου, κανένα φασκέλωμα, καθιερωμένος χαιρετισμὸς τῶν ὁδηγῶν ποὺ ἔχει ἐπιβληθῆ ἀπὸ λόγους συναδελφικῆς ἀβροφροσύνης...

Εἰκόνα κι' αὐτή ! ! ! Ἂν ἡ ἄλλη ἦταν πεζή, ἐτούτη εἶναι τραγική. Λοιπόν;

Στὴ μέση τῆς Ἀθήνας περπατῶ αὐτὸ τὸ μεσημέρι... Καὶ ζαλίζομαι... βλέπω καὶ δὲν ἔχω διάθεση νὰ κάνω πνεῦμα, μονάχα φιλοσοφῶ... Μιὰ μακάβρια φιλοσοφία... Τὴ φιλοσοφία τῆς ζέστης ποὺ ἐπιβραδύνει τὸ ρυθμὸ τῶν πεζῶν... Καὶ τὴ φιλοσοφία τῆς μηχανῆς ποὺ ἐπιταχύνει τὸ νῆμα τῆς ζωῆς σου, τὸ κόβει ὅποτε τῆς γουστάρει.

Οἱ πεζοί... Καὶ τ' αὐτοκίνητα... εἶναι ἐδῶ καὶ κάμποσα χρόνια ποὖχει ξεσπάσει ἀναμεσά τους ἕνας φοβερὸς ἀκήρυκτος πόλεμος... Πῶς καὶ γιατὶ ἄγνωστο... Κι' ἂν δὲν μὲ πιστεύετε δοκιμᾶστε καὶ τοὺς δύο τρόπους ἐναλλάξ...

Μπῆτε στὸ αὐτοκίνητο ἑνὸς φίλου σας καὶ τραβῆξτε ὁπουδήποτε νὰ γλεντήσετε... Θὰ δῆτε πῶς θὰ βλέπετε τοὺς μέχρι χθὲς συνανθρώπους σας!!! Μὲ πόση προκατάληψη ! ! !

«Κύττα...Κύττα... παραχάζεψε ὁ κόσμος... Μπερδεύεται στὶς ρόδες σου σὰν ἠλίθιος... Ἔ ! Βλάκα... Στραβομάρα...!!!» Αὐτὰ μὴ σᾶς φαίνονται ὑπερβολές... Δὲν ἔχουν πρόθεση νὰ θίξουν κανένα...Εἶναι προϊὸν πείρας, μελέτης καὶ παρατηρήσεων. Θὰ τὰ πῆτε πολλὲς φορὲς ἂν ἔχετε τὴν τύχη νὰ κινῆσθε ἐφ' ἁμάξης... Θὰ πῆτε ὅπως εἶναι φυσικὸ τὰ ἐξ ἁμάξης τοῦ ἀγράφου κώδικος...

Γιὰ κατεβῆτε τώρα κάτω καὶ περπατῆστε... Βαδῖστε μὲ τὰ ποδαράκια ποὺ σᾶς ἔδωσε ὁ Ὕψιστος καὶ σεργιανῆστε στοὺς δρόμους...Ἡ ψυχολογία σας ἀπότομα θ' ἀλλλάξῃ... τὸ αὐτοκίνητο θὰ πάρῃ στὰ μάτια σας τὴν ὄψη τῆς πεθερᾶς σας... Μὲ πόση δυσφορία θὰ τὸ ἀνέχεσθε πλάϊ σας!!!!.. Σὰν φονικὸ ὄργανο θὰ τ' ἀντικρύζετε.

«...Κύττα πῶς τρέχουν... Σὰν δαιμονισμένοι... Μουρλάθηκεν ὁ κόσμος. Ἀνάθεμα σ' αὐτὸν ποὺ ἀνακάλυψε τὸ αὐτοκίνητο !!!!...» Μὰ τὶ φταίει ὁ συγχωρεμένος! Αὐτὸς ἔβαλε τὸ κεφαλάκι του κάτω, ξαγρύπνησε, κοπίασε καὶ κατάφερε νὰ κάνῃ πιὸ ἄνετη καὶ γρήγορη τὴ ζωὴ μὲ τὸ θαυματουργὸ αὐτὸ μηχάνημα.. ποῦ νὰ φανταζόταν ὁ δυστυχὴς ὅτι θἀρχόταν στιγμὴ νὰ τὸν καταριῶνται οἱ ἀνθρώπινες γενιές..!

Ὑπὸ τύπον ἀστείου λέγονται αὐτά, ἢ ἀκολουθοῦν οἱ γραμμὲς μου τὸ ρυθμὸ εὐθυμογραφήματος ; Στὴ ζωή μου σᾶς ὁρκίζουμαι ὅτι ποτὲ δὲν θέλησα ν' ἀσχοληθῶ μ' αὐτὸ τὸ ἰδιότροπο λογοτεχνικὸ εἶδος... Μιλῶ σοβαρά... Πολὺ σοβαρὰ μάλιστα... Καὶ ἂν εἶναι λίγο ὡμὲς οἱ γραμμὲς μου, εἶναι γιατὶ εἶναι παρμένες ἐκ τοῦ φυσικοῦ ἔστω καὶ κι' ἂν τὶς ἔχει ψήσει ὁ αἴθριος ἀττικὸς οὐρανός...

Βαδίζω καὶ σκουντουφλάω... βαδίζω καὶ σκέφτουμαι... Εἶμαι φοβισμένος καὶ κάνω κακὲς σκέψεις γιὰ τὴ ζωή...

Ὅμως ἕνα παλληκάρι ὄμορφο μὲ βγάζει ἀπ' τὶς μαῦρες σκέψεις. Εἶναι ἕνας «Τροχονόμος»... ἕνας «Κολοκοτρώνης» ὅπως τὸν λέει τὸ πνεῦμα τοῦ λαοῦ ἀπὸ ἐκτίμηση στὸ κράνος του ποὺ τὸ μπερδεύει μὲ τὴν περικεφαλαία τοῦ ὁμωνύμου ἥρωος. Ἕνας Κολοκοτρώνης... Γελᾶτε ; Ὅμως ἐγὼ δὲν ἔχω τέτοια διάθεση. Κάποια συγκίνηση μὲ ἀναστατώνει... Ἕνα δάκρυ κρυφοπαίζει στὰ μάτια μου... δάκρυ περαστικό, τῆς στιγμῆς, ποὺ ὅμως θέλει νὰ μοῦ κάψῃ τὸ μάγουλο....

Ναί! μιὰ ζεστὴ συγκίνηση μὲ πλημμυρίζει καθὼς τὸν βλέπω, μόνον, ὀρθὸ καὶ ὑπερήφανο, κόντρα στὸν ἥλιο, στὴ μέση τοῦ μεσημεριάτικου καμινιοῦ νὰ κινῆται ἀδιάκοπα, τιθασσεύοντας τὸ ἀνυπότακτο τροχαῖο ρεῦμα.

Φορεῖ λευκὴ ταινία στὸ στῆθος του καὶ μοιάζει σὰν πρεσβευτὴς εἰρήνης στὴν πρώτη γραμμὴ τῆς μάχης πεζῶν καὶ ὀχημάτων... Εἶναι λεβέντης καὶ εὐγενής... Εἶναι πρίγκηπας σωστὸς τῶν δρόμων... Μοιάζει μὲ μάγο... Κινᾷ τόνα του χέρι

καὶ συντελεῖται ἕνα θαῦμα... Ὑπακούουν οἱ πεζοί, ὑποτάσσονται οἱ μηχανές, παίρνει ἕνα ὅμορφο ρυθμὸ ἡ κίνησις, γίνεται ἡ ζωὴ ὡραία...

Πῶς τὰ καταφέρνει ἔτσι ὥστε νὰ μὴν ζαλίζεται, νὰ μὴν ἐκνευρίζεται, νὰ μὴ μουσκεύῃ στὸν ἱδρῶτα; Αὐτὸ εἶναι ἕνα δικό του μυστικό, ποὺ δύσκολα μπορεῖ νὰ ἀναφερθῇ σ' ἕνα συγκεκριμένο κανόνα... Νεῦρα δὲν ἔχει ἐτοῦτο τὸ ψηλό, γεροδεμένο παληκάρι; Ἀσφαλῶς ἔχει... Μὰ καταφέρνει νὰ τὰ τιθασσεύῃ κι' αὐτὰ μ' ἕνα δικό του τρόπο...

Τὸ λιοπύρι τοῦ μεσημεριοῦ πολιορκεῖ τὴν πόλη. Οἱ ἄνθρωποι παραδίνονται ὑψώνοντας λευκὰ μαντήλια σὲ κάθε ἐχθρικὴ ἡλιαχτίδα ποὺ τοὺς ἐπιτίθεται...Τ' αὐτοκίνητα μουγγρίζουν ἀπειλητικά... Κι' αὐτὸς στὴ μέση, γαλήνιος, ἀτάραχος, ἀπαθής, εἶναι ὁ μόνος ποὺ δὲν λυγίζει, ποὺ ἀμύνεται ἡρωϊκά, ποὺ προστατεύει τὴν πόλη ἀπ' τὴν ἄλωση... Καλὰ τὸν εἶπαν Κολοκοτρώνη... Τοῦ πάει αὐτὸ τὸ ὄνομα... Θυμίζει τὸ Γέρο τοῦ Μωρηᾶ...

Ὅπου ἀπειληθῇ ἐπίθεσις, νάτον μπροστὰ ὁ «πανταχοῦ παρὼν...». Εἶναι κι' αὐτὸς ἕνας ἄλλος ἐπιτυχημένος χαρακτηρισμὸς τῆς ἁπλῆς φιλοσοφίας τοῦ λαοῦ μας...

«Ὁ πανταχοῦ παρών»... Ψέματα;. Ὅποτε ἐπιβιβάστηκα σὲ αὐτοκίνητο ποὺ κυκλοφοροῦσε κανονικά, μ' ὅλους τοὺς νόμιμους τύπους, τὸν ἀντάμωσα ἀπὸ μακρυὰ νὰ διευκολύνῃ τὸ πέρασμά μου... Ὅποτε ὅμως τόλμησα νὰ τρυπώσω σὲ λαθραῖο αὐτοκίνητο, νάτον ὁ «πανταχοῦ παρὼν» στὶς πιὸ ἀπίθανες γωνιές, στὰ πιὸ ἀπόμερα σοκάκια...

«Χαίρετε... Μὲ συγχωρεῖτε... Τὰ χαρτιά σας παρακαλῶ...». Ἡ μάχη τοῦ δρόμου δὲν τὸν ἔκανε τραχύ... Δὲν τὸν τραυμάτισε... Ἔμεινε ὁ ἴδιος... Ἐκνευριστικὰ εὐγενὴς καὶ στὶς πιὸ κρίσιμες στιγμές...

Κάπου—κάπου ὅμως τὸ βλέμμα του σοβαρεύεται.... Συννεφιάζει τὸ πρόσωπό του... Καὶ ἑτοιμάζει τὸ καρνέ του... Γιατί; Τὸν ρωτήσατε ποτὲς σας; Ρωτήσατε τὸν ἑαυτό σας τί βλέπει κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ὑπηρεσίας του; Πόσες φορὲς ἔσυρε ἀπ' τὰ συντρίμμια ἑνὸς αὐτοκινήτου ἕνα φριχτὰ διαμελισμένο ἄτομο; Πόσες φορὲς πῆρε στὰ χέρια του ἕνα ἑτοιμοθάνατο καὶ καταματωμένο παιδάκι γιὰ νὰ τὸ μεταφέρῃ στὸ Νοσοκομεῖο, ἐνῷ ἀντίκρυζε στὴν καμπὴ τοῦ δρόμου τὸ δολοφονικὸ αὐτοκίνητο νὰ ἐξαφανίζεται ἀδιάφορο γιὰ τὴν ἀνθρώπινη ζωὴ ποὺ ρήμαξε; Πόσες φορὲς ἀντίκρυσε τραγικὲς εἰκόνες ποὺ τὶς δημιούργησε μιὰ ἐπιπολαιότης, μιὰ ἀδιαφορία, μιὰ ἐγκληματικὴ ἀπροσεξία ἑνὸς βιαστικοῦ ὁδηγοῦ ἢ ἑνὸς ἀφῃρημένου πεζοῦ; Ὅλα αὐτὰ τὰ τραγικὰ τοὺρχονται στὸ μυαλὸ καὶ πικραίνεται καὶ πονάει καὶ πασχίζει νὰ τὰ διαγράψῃ ἀπ' τὴ ζωή μας... Τότες γίνεται αὐστηρός... Δὲν ἔχει προηγούμενα μὲ κανένα... Δὲν ἀντιδικεῖ...Ἀμύνεται... Καὶ κάνει ὅ,τι εἶναι δυνατόν, ὅ,τι περνᾷ ἀπ' τὸ χέρι του, γιὰ νὰ διώξῃ τὸ θάνατο ἀπ' τοὺς δρόμους...

Μεσημέρι στὴν Ἀθήνα...

Κι' ὁ Κολοκοτρώνης, στὴν ἴδια πάντα θέση μάχεται... Κι' ἐγὼ δὲν χορταίνω νὰ τόνε καμαρώνω καὶ χαζεύω κυττάζοντάς τον μὲ θαυμασμό... ὁπότε ἕνας ἄλλος «πανταχοῦ παρὼν» μὲ πλησιάζει χαμογελῶντας, μὲ χαιρετάει εὐγενικὰ καὶ μοῦ δίνει κάτι χαρτιά... Τὰ μοιράζει σ' ὅλους τοὺς περαστικούς...

«Διαφήμισις κανενὸς κινηματογραφικοῦ ἔργου, κ. πόλισμαν;» τὸν ρωτῶ γιὰ νὰ τὸν πειράξω...

Ἐκεῖνος δὲν φαίνεται νὰ ἐνοχλῆται ἀπ' τὸ ἄγαρμπο καλαμπούρι μου... Χαμογελᾷ καὶ μ' ἀπαντᾷ μὲ ὕφος παιδιάστικο:

«...Διαφήμισις τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς, κύριε... Ἐδῶ μέσα θὰ δῆτε πόσο ἀκριβὴ εἶναι ἡ ζωὴ καὶ πόσο εὔκολα τὴ θυσιάζουμε γιὰ ἕνα καπρίτσιο...Τίποτε ἄλλο κύριε;..».

Ξεροκαταπίνω...

«Συγγνώμην, κύριε πόλισμαν, γιὰ τὴν ἀνοησία μου...Ἔχετε δίκηο... Τί μπορῶ λοιπὸν νὰ κάνω γιὰ νὰ σᾶς βοηθήσω;..».

«...Πηγαίνετε στὴν Ἔκθεση τῆς Τροχαίας, στὸ Μέγαρο Μετοχικοῦ Ταμείου Στρατοῦ», μοῦ ἀπαντᾷ καλόκαρδα, καὶ ἀπομακρύνεται κάνοντας τὸ σχῆμα...

Θάχῃ κάποιο λόγο τὸ ὄργανο τῆς τάξεως ποὺ μοῦ τὸ εἶπε... Καὶ μιὰ καὶ δυὸ τραβῶ γιὰ τὴν Ἔκθεση...

*

Χαίρω... Εἰλικρινὰ χαίρω γιατὶ μοῦ δίνεται ἡ ὄμορφη ἐτούτη εὐκαιρία νὰ γράψω γιὰ τὴν Τροχαία μας... Τὸ περιοδικὸ αὐτὸ ἔχει στενοὺς δεσμοὺς μὲ τὴν Τροχαία Ἀθηνῶν... Κι' ὁ Διευθυντής του ἔχει μία παθολογικὴ ἀγάπη μ' αὐτὴν τὴν ἄριστη ἀστυνομικὴ ὑπηρεσία, γιατὶ κάποτε διετέλεσε καὶ Διοικητής της... Καὶ γιατὶ πονάει, ἀναγνωρίζει καὶ θαυμάζει τὸ λαμπρὸ ἔργο της... Χίλιες φορὲς τοῦ δόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ μᾶς τὸ πῇ...

Οἱ στῆλες ἐτοῦτες εἶναι πάντα ἀνοιχτὲς σὲ κάθε μεγάλο ἔργο, ἀπ' αὐτὰ ποὺ παίζουν πρωτεύοντα ρόλο μέσα στὴν κοινωνικὴ ζωή... Καὶ γι' αὐτὸ ἔχουν πολλὲς φορὲς χρησιμοποιηθῆ γιὰ νὰ ἐπαινέσουν καὶ νὰ στηρίξουν τοὺς ὄμορφους κοινωνικοὺς ἀγῶνες, ποὺ ἀποβλέπουν στὴν πρόοδο τῆς ὁλότητος... Γι' αὐτὸ δὲν μᾶς ἔσπρωξε μιὰ ἁπλῆ δημοσιογραφικὴ περιέργεια στὸ μοντέρνο παλατάκι τῆς Ἐκθέσεως τῆς Τροχαίας Ἀθηνῶν, ποὺ βρίσκεται στὴ γωνία τῶν ὁδῶν Σταδίου καὶ Βουκουρεστίου... Μᾶς παρακίνησε ἕνας θαυμασμός... Κι' ἀκόμα ἡ ἀναγνώρισις ἑνὸς πολύτιμου ἔργου...

Λαμπρὰ ὠργανωμένη, μὲ ζηλευτὴ λειτουργία καὶ μὲ πολιτισμένο ρυθμὸ συγκροτημένη, ἡ Ὑποδιεύθυνσις Τροχαίας Κινήσεως Ἀθηνῶν, ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ ἕνα πλούσιο παρελθόν, γεμᾶτο αὐταπάρνηση κι' ἀγάπη γιὰ τὸν λαό μας...

Εὐγενικοὶ καὶ ἄψογοι οἱ ἄνδρες της ἔχουν ἐπιτύχει ἐκπληκτικὰ πράγματα στὸν τομέα τους, παρ' ὅλον ὅτι οἱ στενοὶ δρόμοι καὶ τὰ διαρκῶς πολλαπλασιαζόμενα αὐτοκίνητα ἔχουν δημιουργήσει μιὰ ἐξαιρετικὰ δύσκολη κατάσταση... Ἔχουν ὅμως ἀρετὲς καὶ ἱκανότητες ζηλευτὲς οἱ ὑπάλληλοι τῆς Τροχαίας Ἀθηνῶν... Καὶ ἔχουν ἐπιβληθῆ στὴν κοινὴ συνείδηση ὄχι σὰν μιὰ ἐνεργὸς καὶ μάχιμη ἀστυνομικὴ μονὰς μόνον, ἀλλὰ σὰν συντελεστὲς προόδου καὶ πολιτισμοῦ τῆς πρωτευούσης μὲ τὴ ζωὴ τῆς ὁποίας ἔχουν συνδεθῆ ἀναπόσπαστα...

Γι' αὐτὸ ἀμέτρητος κόσμος κατέκλυσε τὴν Ἔκθεση τῆς Τροχαίας στὶς 15 Ἰουλίου, εὐλαβικὸς προσκυνητὴς ἑνὸς πολύτιμου ἔργου, ποὺ μὲ ἱδρῶτα καὶ μὲ αἷμα ἔχει θεμελιωθῆ στὴν καρδιὰ τῆς Ἑλλάδος, γιὰ νὰ κάνῃ πιὸ ἥρεμους τοὺς ἀνήσυχους κτύπους της, καὶ νὰ προστατεύσῃ ἀποτελεσματικὰ τὴν ἀνθρώπινη ζωὴ ἀπ' τὸν θάνατο ποὺ τὴν περιτριγυρίζει....

*

Μπῆκα μέσα στὴν Ἔκθεση ξένοιαστος καὶ βγῆκα σκεφτικὸς καὶ φοβισμένος, ἀφοῦ ἔννοιωσα ἀλληλοδιαδόχως τὰ πιὸ ἀντίθετα συναισθήματα....

Εἶναι μιὰ ὁλάκαιρη ἱστορία ἐτούτη ἡ Ἔκθεση... ἕνα κινηματογραφικὸ ἔργο, ποὺ ἀρχίζει μὲ τὴ χαρὰ τῆς ζωῆς...

Πράγματι... Ἕνα ὄνειρο, ἕνα παμπάλαιο ἀκριβὸ ἀνθρώπινο ὄνειρο πλανιέται χαρούμενο καὶ φτερουγίζει δίπλα σου γεμᾶτο ὑποσχέσεις σὰν πρωτομπαίνεις στὴν Ἔκθεση...

«Ἡ Ζωὴ εἶναι ὄμορφη» εἶναι ἡ πρώτη λεζάντα ποὺ πέφτει στὰ μάτια σου... Καὶ κάτω της σκηνὲς ἀπ' τὴ ζωή, ἀπ' τὴν εἰρηνικὴ ζωὴ τῆς δημιουργίας, ἐπιβεβαιώνουν τοῦ λόγου τὸ ἀσφαλές... Πρόσωπα χαμογελαστά, εὐτυχισμένα, χαρούμενα, παριστάνουν τὰ σκίτσα. Ἐδῶ ἡ ξένοιαστη νοικοκυρά... Ἐκεῖ ὁ τρελλὸς ἔρωτας... Πάρα κάτω ἡ γαλάζια οἰκογενειακὴ ζωή... Σφιχταγκαλιασμένα ζευγάρια, τρυφερὰ ἀντρόγυνα, παιδάκια ποὺ παίζουν ἀμέριμνα, ἐργάτες ποὺ οἰκοδομοῦν τραγουδῶντας. Εἶναι οἱ φάσεις μιᾶς παραμυθένιας ζωῆς, ποὺ σοῦ κλέβει τὴν καρδιὰ καὶ σὲ κρατεῖ

καθηλωμένο κοντά της νὰ τήνε καμαρώνῃς καὶ νὰ τὴν χαίρεσαι... Εἶναι ἡ γέννηση τῆς ζωῆς, ποὺ τὴν συντροφεύει πάντα ἕνα γαλάζιο ὄνειρο... Καὶ μέσα στὴ σιωπὴ τῆς αἴθουσας καὶ τὴν ἁπαλή της σκηνοθεσία ρεμβάζεις καὶ νοσταλγεῖς... Στὸ μυαλό σου φτερουγίζουν οἱ πιὸ εὐτυχισμένες στιγμὲς τῆς ζωῆς σου... ὅ,τι ἔχει ἀφήσει μέσα στὴν καρδιά σου μιὰν ἀλησμόνητη ἀνάμνηση...

Ὅμως τὸ ρεῦμα τῶν ἐπισκεπτῶν τῆς ἐκθέσεως ποὺ ὁλοένα πυκνώνει σὲ σπρώχνει μπροστὰ γιὰ νὰ περάσῃς στὴ δεύτερη πράξη τῆς ζωῆς... Στὸν τεχνικὸ πολιτισμό, ποὺ ἀντιπροσωπεύεται ἀπ' τ' αὐτοκίνητο... Τί πιὸ ὄμορφη προσφορὰ στὴν κοινωνία; Τὴν κάνει ἄνετη, εὐχάριστη, λύνει ἕνα σωρὸ προβλήματα της... Τὸ αὐτοκίνητο μέσα στὴν εἰρηνικὴ ζωὴ τῶν προηγουμένων εἰκόνων γίνεται μέσον προόδου, πολιτισμοῦ καὶ ψυχαγωγίας... Μικραίνει τὶς ἀποστάσεις, ἐξοικονομεῖ χρόνο, κάνει χαρούμενη τὴ ζωή...

Καὶ σὲ κάνει νὰ στέκεσαι μὲ θαυμασμὸ μπροστά του... Αὐτοκίνητα κάθε εἴδους.. Ἐπιβατικά, φορτηγά, λεωφορεῖα, κουρσίτσες, περνοῦν ἀπὸ μπροστά σου πρόσχαρα, καλωσυνάτα, ἐξυπηρετικά.... Καὶ δὲν χορταίνεις νὰ τὰ λαχταρᾷς.... Τὰ ζηλεύεις... Ὀνειρεύεσαι μιὰ φεγγαρόλουστη βραδυὰ μαζί τους.

Λίγο πάρα κάτω, στὴν τρίτη πράξη τῆς ζωῆς, προβέλνει ὁ ἀστυφύλακας τῆς Τροχαίας... Λεβέντης σὰν πάντα κι' ἀσπροντυμένος, ποὺ βοηθᾷ μιὰ γρηούλα νὰ περάσῃ στ' ἀπέναντι πεζοδρόμιο, ποὺ συμβουλεύει ἕνα παιδάκι, ποὺ γίνεται ὑπηρέτης πεζῶν καὶ ὀχημάτων... Ὁ κύκλος τῆς εἰρηνικῆς κι' εὐτυχισμένης ζωῆς, ποὺ περιλαμβάνεται μέσα στὶς τρεῖς αὐτὲς πράξεις, κλείνει ἐδῶ... Κι' ἀφήνει στὴν καρδιά σου μιὰν ἀνείπωτη εὐτυχία...

Ἕνα βῆμα ἀκόμα καὶ βρίσκεσαι κυκλωμένος ἀπ' τὴ μάχη... Στὸ ἑπόμενο βῆμα σου παραμονεύει ὁ θάνατος... καθὼς ἕνα σωρὸ εἰκόνες συμφορᾶς πλαισιώνουν τώρα τὴν Ἔκθεση. Αὐτοκίνητα ρημαγμένα... μάντρες ριγμένες... περίπτερα γερμένα στοὺς δρόμους... Καὶ πρὸ παντὸς ζωὲς...ἀνθρώπινες ζωὲς σακατεμένες, διαμελισμένες ἀπάνθρωπα... Νοσοκομεῖα ποὺ ἀναστατώνονται, νεκροτομεῖα ποὺ γράφουν τὸν ἐπίλογο τῆς συμφορᾶς... Κι' ὅλα αὐτὰ γιατί; Οἱ εἰκόνες τὸ ἐξηγοῦν. Ἀπὸ ἐπιπολαιότητα, ἀπροσεξία, ἀδιαφορία...

Μακάβρια εἶναι ἡ σκηνοθεσία; Τρομακτική; Ἄ! ὄχι... Καὶ αὐτὸ εἶναι πρὸς τιμὴν τῆς Τροχαίας Ἀθηνῶν... Αὐτὲς οἱ εἰκόνες δὲν εἶναι τραβηγμένες ἀπ' τὰ μαλλιά.. Εἶναι δοσμένες ἔτσι ὥστε νὰ σοῦ ξυπνοῦν ἕνα αἴσθημα ἐπίμονο εὐθύνης... Μελαγχολικὴ εἶναι ἡ σκηνοθεσία, ὄχι φρικιαστική... Πῶς τὰ κατάφερεν ἔτσι ἡ Τροχαία; Δὲν ξέρω... Ξέρω ὅμως ὅτι ἡ Ἔκθεση της εἶχε πολὺ λεπτὸ ζοῦστο καὶ ραφιναρισμένη ἱκανότητα...

Οἱ εἰκόνες ποὺ ἀντικρύζεις σὲ σπρώχνουν σὲ μιὰ αὐτοκριτική... «Πόσες φορὲς κι' ἐγὼ δὲν παρέβηκα τὶς διατάξεις τῆς Τροχαίας;» συλλογίζεσαι, «πόσες φορὲς ἤμουν ἀπρόσεκτος, ἀφῃρημένος κι' ἔθεσα σὲ ἀσυλλόγιστο κίνδυνο καὶ τὴ δική μου ζωὴ καὶ τῶν ἄλλων!!! Πῶς γλύτωσα!!! Μά, πάντα θὰ γλυτώνω; Ποιὸς μπορεῖ νὰ μοῦ ἐγγυηθῇ ὅτι αὔριο δὲν θἄμαι κι' ἐγὼ ἕνα ἀπ' αὐτὰ τὰ θύματα τῶν σκίτσων;..».

Ναί! Οἱ εἰκόνες διδάσκουν... Διδάσκουν μ' ἕνα τρόπο ὁλότελα πειστικό...

Εἶχε πολλὴ ἐπιτυχία ἡ φετεινὴ Ἔκθεση τῆς Τροχαίας..."Ολα, μὰ ὅλα της, λεζάντες, μακέττες, σκίτσα, εἰκόνες, ἦταν καλοβαλμένα, συναρπαστικὰ καὶ ὑπηρετοῦσαν ὅλα τὴν ἴδια ἰδέα... Τὴν ἰδέα τῆς χαρούμενης εἰρηνικῆς ζωῆς, ποὺ πρέπει νὰ γίνῃ κοινὸς πόθος καὶ μοναδικὴ ἀνθρώπινη ἐπιδίωξη. Πρέπει ὁ θάνατος νὰ νικηθῇ στὸ δρόμο... Νὰ παύσῃ νὰ μᾶς τρομάζῃ... Νὰ φύγῃ, νὰ φύγῃ, ἀπὸ κοντά μας, ἀπ' τὴ ζωή μας, ἀπ' τὰ σπίτια μας, ἀπ' τὶς στῆλες τῶν ἐφημερίδων.... Ὁ καλὸς καὶ ἀκούραστος ἀστυφύλακας τῆς Τροχαίας ἀγωνίζεται... Ἐσεῖς τί βοήθεια τοῦ προσφέρετε;

Πηγαίνετε ὅλοι στὴν Ἔκθεση τῆς Τροχαίας... Ἔχετε πολλὰ νὰ διδαχτῆτε...

Θὰ συγκινηθῆτε... Αὐτὰ ποὺ θὰ δῆτε θὰ τὰ θυμᾶσθε σ' ὅλη σας τὴ ζωή, θὰ σᾶς προφυλάνε ἀπ' τὸ θάνατο ποὺ παραμονεύει ὁλόγυρα μας...

Ἔχουν τὸ δικαίωμα οἱ δημιουργοὶ αὐτῆς τῆς Ἐκθέσεως νὰ ὑπερηφανεύωνται γιὰ τοῦτο τὸ λαμπρὸ ἐπίτευγμα τους...

Ἡ Ἔκθεση τῆς Τροχαίας, σύγχρονη, ἄνετη, εὐχάριστη, συναρπαστική, ἔχει μιὰ πολύτιμη ἀποστολή... Νὰ διαφωτίσῃ... Νὰ διαγράψῃ τοὺς κινδύνους.... Νὰ διαφημίσῃ τὴν ἀνθρώπινη ζωή, ὅπως ὡραιότατα καὶ παραστατικώτατα, μοῦ εἶπεν ὁ φίλος μου «πανταχοῦ παρών».

*

Ἡ Ἔκθεση τῆς Τροχαίας Ἀθηνῶν δὲν τερματίζει τὴν τροχαία δραστηριότητα. Οὔτε ἁπλῶς τὴν προβάλλει... Μονάχα τὴν ὑπογραμμίζει, μέσα στὸ πλαίσιο τῆς ἑβδομάδος της ποὺ διανύουμε...

Ἡ Ἑβδομὰς τῆς Τροχαίας!!! Ἡ Ἑβδομὰς τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς δηλαδή... Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἔκθεση ἔχει πολλὰ ἀκόμα νὰ μᾶς παρουσιάσῃ... πολλὰ καὶ ἀξιοπρόσεκτα... Ἂς μὴ τὰ παρακολουθήσουμε σὰν ἁπλοὶ θεατές... Ἂς τὰ ζήσουμε... Γιατὶ ἐμεῖς, πεζοὶ καὶ ὁδηγοί, εἴμαστε οἱ πρωταγωνιστές τους...

Ὁ ἀκήρυκτος πόλεμος πεζῶν καὶ ὀχημάτων εἶναι ἀνάγκη νὰ τερματισθῇ... Πρέπει νὰ παύσουν νὰ μαυροντύνωνται οἱ μαννάδες καὶ νὰ μένουν ἔρημα καὶ ὀρφανὰ κάποια φτωχούλια, ποὺ δὲν ἔφταιξαν σὲ τίποτε...

Ἡ Ἑβδομάδα τῆς Τροχαίας μᾶς καλεῖ σὲ μιὰ Σταυροφορία... Ἂς πυκνώσουμε ὅλοι τὶς φάλαγγές της, ἂν θέλουμε εἰλικρινὰ νὰ πάψῃ νὰ χύνεται τόσο ἀθῷο αἷμα... Οἱ ἀνθρώπινες ζωὲς εἶναι πολύτιμες γιὰ τὴν πατρίδα... Εἶναι ἀσυγχώρητο ἔγκλημα νὰ δολοφονοῦνται ἀπὸ μιὰ ἰδιοτροπία μας...

Πεζοὶ καὶ ὁδηγοὶ ἑνωθῆτε!!! Ἡ ζωὴ εἶναι ὄμορφη... Χαρῆτε την σὲ μιὰ εἰρηνικὴ δημιουργία..

*

Μεσημέρι στὴν Ἀθήνα...

Ὁ ἥλιος μαστιγώνει ἀλύπητα τὴ γῆ... Τὰ μέτωπα εἶναι μουσκεμένα... Οἱ πεζοὶ ἀποκαμωμένοι ἀπ' τὴν τυραννικὴ ζέστη... Τὰ αὐτοκίνητα ὁρμοῦν ἀδιάφορα στοὺς δρόμους... Μὰ ὁ φτωχὸς «Κολοκοτρώνης» στέκει πάντα ἐκεῖ, στὴν ἴδια θέση, ἡρωϊκὸς προασπιστὴς καὶ φύλακας τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς καὶ τοῦ πολιτισμοῦ της...

Καλέ μου «Κολοκοτρώνη», σὲ ζηλεύω.... Σὲ θαυμάζω.... Καὶ σ' ἀγαπῶ πολὺ-πολύ, μ' ὅλη μου τὴν καρδιά...

Δέξου ἀπὸ τὴν στήλη αὐτὴ τὴν εὐγνωμοσύνη τῆς Κοινωνίας, γιὰ ὅσα ἐπιτελεῖς γιὰ χάρη της...

Δέξου τὴν ἀγάπη της ὁλόκληρη...

Καὶ μ' ἀφορμὴ τὴν Ἑβδομάδα σου, βρίσκω τὴν εὐκαιρία νὰ σοῦ πῶ ὅτι εἶμαι περήφανος γιὰ σένα, τὸν πανέμορφο ἀγωνιστὴ ποὺ πάνω σου κρατεῖς μιὰν ὁλόκληρη ἀνήσυχη κοινωνία.

Σὲ καμαρώνω... Καὶ δὲν θὰ πάψω ποτὲ νὰ διηγοῦμαι τὰ ὑπέροχα ἔργα σου...

Δίχως ἐσένα δὲν μπορεῖ νὰ νοηθῇ κοινωνικὴ ζωή...

ΣΠΥΡΟΣ ΠΗΛΟΣ

ΣΤΗΝ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟ ΜΕ ΤΗ ΣΧΟΛΗ ΑΡΧΙΦΥΛΑΚΩΝ

Ὑπὸ δοκίμου Ἀρχιφύλακος κ. **ΣΠΥΡΟΥ ΑΝΤΥΠΑ**

Στὶς 18 καὶ 19 Ἰουλίου θὰ γίνῃ ἡ ἐκδρομὴ στὴν Πελοπόννησο. Νὰ οἱ λέξεις ποὺ ἀνυπόμονα περιμέναμε· ἔφθασαν καὶ μᾶς γέμισαν ἀπὸ χαρά. Μετὰ τὴν ἐκδρομή μας στοὺς Δελφοὺς καὶ τὴν ἐκδρομὴ τῆς Σχολῆς Ὑπαστυνόμων στὴν Κέρκυρα, ἡ σειρὰ τῆς Σχολῆς Ἀρχιφυλάκων· ἔφθασ' ἡ ὥρα. Σώθηκαν τὰ ψέματα. Μὰ τί λέω; ποιὰ ψέματα; Οἱ ἐκδρομὲς τῆς Ἀστυν. Σχολῆς εἶναι μιὰ ζωντανὴ πραγματικότης τὰ τελευταῖα χρόνια. Καὶ μακάρι τὴν ἰδέα τῶν ἐκδρομῶν νὰ τὴν κάμανε πίστι τους ὅλοι οἱ ἰθύνοντες τῶν Ἀστυνομικῶν ἢ ἄλλων Ὑπηρεσιῶν, ἀκόμη κι' ὅλοι οἱ Ἕλληνες, ὅπως πίστι τους τὴν ἔχουν κάνει καὶ οἱ διοικοῦντες τὰς Ἀστυν. Σχολάς. Εἶναι κρῖμα τούτη τὴν καταπράσινη καὶ γαλάζια, τὴν ξακουσμένη πατρίδα μας νὰ τὴν γνωρίζουμε μόνο ἀπ' τὶς σελίδες τῶν βιβλίων καὶ τὰ μάτια μας νὰ μὴν ἔχουν ξεκουρασθῆ στὴν πρασινάδα της, οὔτε νἄχουν καθρεφτιστῆ στὸ γαλάζιο χρῶμα της. Εἶναι κρῖμα βαρύ, τὶς μορφὲς ποὺ ζωντάνεψαν πάνω στὸ ψυχρὸ μάρμαρο οἱ ἀρχαῖοι πρόγονοί μας τὶς μορφὲς ποὺ ἑκατομμύρια ξένοι ἔρχονται νὰ προσκυνήσουν, ἐμεῖς νὰ τὶς ἀγνοοῦμε ἂν καὶ τὶς ἔχουμε τόσο κοντά μας...

***

ΔΥΟ ΠΟΥΛΜΑΝ ΤΡΕΧΟΥΝ ΜΕ ΕΠΙΒΑΤΕΣ ΤΟ ΚΕΦΙ

Πολὺ πρωΐ λοιπόν, στὶς 18 Ἰουλίου, ὅλοι οἱ δόκιμοι ἀρχιφύλακες βρισκόμαστε στὴν αὐλὴ τῆς Σχολῆς, φρεσκοξυρισμένοι, καθαροὶ καὶ καλοντυμένοι. Ἡ μεγάλη μουριά, ποὺ χρόνια συντροφεύει τοὺς δοκίμους, σκύβει ν'ἀκούσῃ τὰ πρῶτα καλαμπούρια καὶ σὲ λίγο μᾶς ἀποχαιρετᾷ, καθὼς μπαίνουμε στὰ δύο πούλμαν, ποὺ μᾶς περιμένουν.

Ξεκινᾶμε!!!

Ἡ ροδοδάκτυλη κόρη τῆς νύκτας σκορπίζει τὰ σκοτάδια, καθὼς διασχίζουμε τοὺς δρόμους τῆς Ἀθήνας. Τὰ φῶτα τρέμουν γιὰ λίγο ριγῶντας στὴν πρωϊνὴ δροσιὰ καὶ κατόπιν κλείνουν τὰ μάτια τους καὶ... κοιμοῦνται. Σὲ λίγο βγαίνουμε ἀπὸ τὴν πόλη· τὰ πούλμαν, τρέχουν στὴν ὡραία λεωφόρο τῶν Ἀθηνῶν, ἀφήνοντας ἕνα χαρακτηριστικὸ μακρόσυρτο ἦχο. Οἱ δόκιμοι ἀσυγκράτητοι ἀρχίζουν τὰ πρῶτα τραγούδια.

Περνοῦμε ἀπ' τὸ Δαφνὶ καὶ φθάνουμε στὴν Ἐλευσίνα. Τὰ στάρια εὐλογημένα ἀπὸ τὴν ἐντόπια Θεὰ Δήμητρα, ἁλωνίζονται στὶς ἁλωνιστικὲς μηχανὲς μὲ κεῖνα τὰ παράξενα φουγάρα τους.

Μαζί μας, ἐπὶ κεφαλῆς, ἔχουμε τὸν ἀνοιχτόκαρδο Ὑποδιοικητὴ τῆς Σχολῆς κ. Λυκούση καὶ τὸν καλόκαρδο Κοσμήτορα κ. Μπακῆ, ποὺ πρωτοστατοῦν στὸ κέφι. Ἐπίσης εἶναι μαζί μας καὶ δυὸ εὐγενικοὶ Ὑπαστυνόμοι τῆς Σχολῆς ὁ κ. Ἀριδᾶς ποὺ ἐκτελεῖ εἰς τὸ μικρόφωνον τοῦ αὐτοκινήτου χρέη σπῆκερ κι' ὁ κ. Μουτζουρίδης, μὲ τὴν ἀχώριστη σφυρίκτρα του καὶ τὴν καλὴ καρδιά του.

Περνοῦμε τὰ Μέγαρα μὲ τὶς ἐλιές τους καὶ τ' ἀμπέλια τους, κι' ὕστερα ἀπὸ εὐχάριστη διαδρομή, ρουφῶντας τὴν μυρωδιὰ τῶν πεύκων καὶ τῆς θάλασσας φθάνουμε στὸν Ἰσθμό. Τὰ πούλμαν κόβουν γιὰ λίγο τὸ δρόμο τους καὶ θαυμάζουμε τὸ γαλήνιο αὐτὸ λοῦκι τοῦ νεροῦ. Εἶναι ἕνα ὑπέροχο θέαμα. Οἱ ἄνθρωποι φτιάνοντας τὸν πολιτισμό τους, χώρισαν τὶς δυὸ στεριές. Μά, ὅμως, ἡ Ρούμελη κι' ὁ Μωρηᾶς μὴ θέλοντας νὰ χωρίσουν, σμίγουν τὰ χέρια τους, ποῦναι οἱ δυὸ γέφυρες ποὺ τοὺς ἑνώνουν. Περνοῦμε τὴν μιὰ γέφυρα καὶ μπαίνουμε στὸν ἱστορικὸ Μωρηᾶ. Τὸ πράσινο ὀργιάζει ἐνῷ τρέχουμε πρὸς τὴν Κόρινθο. Οἱ σταφίδες ἄρχισαν νὰ ὡριμάζουν καὶ τὰ δέντρα εἶναι γεμᾶτα καρπούς. Φθάνουμε στὴν Κόρινθο καὶ ρίχνοντας μιὰ ματιὰ στὸν ξα-

κουστὸ Ναὸ τοῦ 'Αποστόλου Παύλου συνεχίζουμε τὸ δρόμο μας, ἔχοντας ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ τοῦ δρόμου ἀμπέλια, λεμονιὲς καὶ πεῦκα κι' ἀπὸ τὴν ἄλλη γραφικὲς ἀκρογιαλιὲς μὲ πεντακάθαρα νερά. Τὸ κέφι μέσα στ' αὐτοκίνητα ἔχει φουντώσει, τὸ ἕνα τραγοῦδι διαδέχεται τὸ ἄλλο κι' οἱ δόκιμοι ὁ ἕνας μετὰ τὸν ἄλλο πέρνουν θέση στὸ μικρόφωνο.

Κιᾶτο, Ξυλόκαστρο, Λυκοποριά, Δερβένι. 'Εδῶ στὸ Δερβένι κατεβαίνουμε γιὰ λίγο, καὶ βγάζουμε φωτογραφίες μπροστὰ στὸ ἡρῷο, ἐνῶ στὸ νοῦ μας φέρνουμε τὴν ἐποχή, ποὺ οἱ Πετμεζαῖοι ἀποδεκάτισαν τὴν στρατιὰ τοῦ Δράμαλη.

'Αναχωροῦμε ἀπ' τὸ Δερβένι καὶ περνῶντας γραφικὰ χωριουδάκια φθάνουμε στὸ Αἴγιο, ἐνῷ τὸ τραγοῦδι τῆς Αἰγιώτισας ξεχύνεται ἀπὸ τὰ λειφορεῖα. Δὲν σταθήκαμε ἐδῶ, γιατὶ ὁ χρόνος εἶναι περιωρισμένος κι' ἡ διαδρομή μας μεγάλη. Σ' ὅλη αὐτὴ τὴ διαδρομὴ πολλὰ συνεργεῖα ἐργατῶν ἀσχολοῦνται μὲ τὴ διαπλάτυνσι τῶν δρόμων πρὸς τιμὴν τοῦ σημερινοῦ Κράτους.

***

ΣΤΗΝ ΠΑΤΡΑ

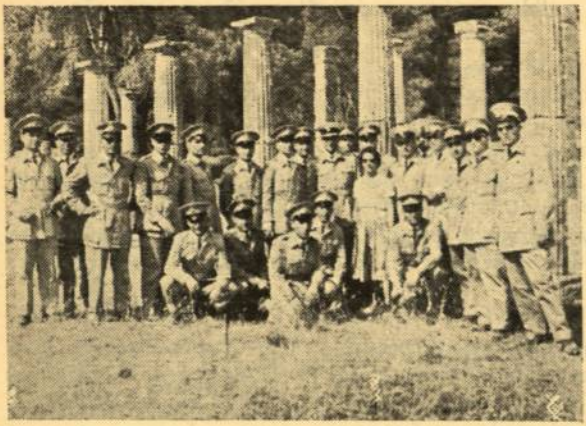
Περνᾶμε ἀπὸ τὸν Ψαθόπυργο καὶ σὲ λίγο μπαίνουμε στὴν ὡραία Πάτρα, τὴν νύφη τοῦ Πατραϊκοῦ. 'Εδῶ σταματοῦμε κι' οἱ δόκιμοι σκορπίζουν στὴν πόλη. Μεταβαίνομε καὶ ὑποβάλλουμε τὸ χαιρετισμό μας στὸν σεβαστὸ Καθηγητὴ τῶν 'Αστυν. Σχολῶν καὶ 'Αστυν. Διευθυντὴ Πατρῶν κ. Κ. Τσίπη, πρὸς τὸν ὁποῖον προσφέρουμε ἀνθοδέσμην ἐκ μέρους τῆς Σχολῆς 'Αρχιφυλάκων.

Βγάλαμε φωτογραφίες πολλές, φάγαμε στὰ ὡραῖα ἐστιατόρια τῆς πόλεως καὶ φρεσκαρισμένοι ἐπιβιβαζόμαστε πάλι στ' αὐτοκίνητα.

***

ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΛΥΜΠΙΑ

Καθὼς τρέχουμε στὸν κάμπο τῆς 'Αχαΐας τὰ τραγούδια τοῦ Μωρηᾶ γεμίζουν τὰ πούλμαν καὶ τὸ κέφι μετὰ τὸ φαγητὸ καὶ τὸ φρεσκάρισμα τῆς Πάτρας βρίσκεται στὸ ζενίθ. Συναντοῦμε τὴν Μανωλάδα. 'Εδῶ τὰ καρπούζια γεμίζουν τὰ κτήματα, λὲς κι' εἶναι πράσινες μπάλλες ποδοσφαίρου ποὺ κάποιος μάγος ποδοσφαιριστὴς στὸν ὁποῖον θ' ἀρέσουν τὰ καμώματα, σκάρωσε μὲ μιὰ φυσιξιὰ τοῦτο τὸ παιχνίδι. Φθάνουμε στὰ Λεχαινά, πατρίδα τοῦ Καρκαβίτσα, τοῦ συγγραφέα τοῦ «Ζητιάνου» καὶ τῆς «Λυγερῆς».

'Ο 'Αστυνόμος κ. Κ. Μπακῆς μετὰ τῶν δοκίμων 'Αρχιφυλάκων πρὸ τοῦ Ναοῦ τοῦ 'Ολυμπίου Διός.

Γαστούνη, 'Αμαλιάδα, Πύργος, δὲν στέκουμε γιατὶ βιαζόμαστε νὰ φθάσουμε στὴν 'Ολυμπία, στὸν παγκόσμιο αὐτὸν τόπο λατρείας. Πελόπιον, Πλάτανος καὶ μετὰ μικρὴ διαδρομὴ φθάνουμε στὴν 'Ολυμπία. Μιὰ εὐγενεστάτη ξεναγὸς ἀναλαμβάνει νὰ μᾶς ξεναγήσῃ καὶ μᾶς ὁδηγεῖ στὸ Συγγρεῖον, τὸ Μουσεῖον τῆς 'Ολυμπίας ποὺ πῆρε τ' ὄνομά του ἀπ' τὸν δωρητὴ Συγγρό. Τί νὰ πρωτοθαυμάσῃ κανεὶς ἐδῶ! Ἡ λεπτότης τῆς τέχνης εἶναι ἀφάνταστη· τὴν βλέπεις στὶς πτυχώσεις τῶν ἐνδυμάτων, στὶς ἀναλογίες τῶν σωμάτων, στὶς φλέβες ποὺ διαγράφονται καθαρὰ στὰ σώματα

τῶν Κενταύρων· παντοῦ τὴν βλέπεις. Ἐνῶ ἡ ξεναγὸς μᾶς ἐξηγεῖ τί παριστάνουν τὰ ἀετώματα τοῦ Ναοῦ τοῦ Διός, ποὺ βρίσκονται στὶς δυὸ πλευρὲς τῆς μεγάλης αἴθουσας τοῦ Μουσείου, τὰ μάτια μας πέφτουν σὲ μιὰ ἄλλη αἴθουσα στὸ βάθος, ὅπου στέκεται τὸ ἄγαλμα τοῦ Ἑρμῆ. Βλέπω ἐκεῖ καθισμένους σ' ἕνα μάρμαρο δυὸ ξένους, μιὰ γυναῖκα κι' ἕναν ἄντρα. Διαβάζουν δυὸ βιβλία καὶ κάθε τόσο σηκώνουν τὰ μάτια τους πρὸς τὸν Ἑρμῆ καὶ τὰ καρφώνουν ἐκεῖ βουβοί, δοσμένοι σ' ἕνα εἶδος μυστηριώδους λατρείας.

Μπαίνουμε καὶ μεῖς στὴν αἴθουσα αὐτή. Εἶναι δύσκολο νὰ περιγράψῃ κανεὶς τὰ συναισθήματα ποὺ τοῦ προκαλεῖ ἡ θέα τοῦ ὡραίου αὐτοῦ θεοῦ, μὲ τὶς τέλειες ἀναλογίες, ποὺ ζωντάνεψε στὸ μάρμαρο ἡ σμίλη τοῦ γλύπτη τῆς Ἀρχαιότητος, Πραξιτέλη.

Ὁ Ἑρμῆς σηκώνει στὸ ἀριστερό του χέρι τὸ Διόνυσο, νόθο τέκνο τοῦ Ἄρχοντα τοῦ Ὀλύμπου Διὸς μὲ τὴν Σεμέλη, καὶ τὸν φέρνει στὶς Νύμφες γιὰ νὰ τὸν σώσῃ ἀπὸ τὴν ὀργὴ τῆς Ἥρας.

Ἀφήνουμε τὸ Μουσεῖον καὶ κατεβαίνουμε στὸ χῶρο ποὺ ἦταν ἡ Ἀρχαία Ἄλτις. Τὸ μέρος τοῦτο σὲ ἀντίθετη μὲ κεῖνο τῶν Δελφῶν εἶναι ἥμερο καὶ γραφικό. Εἶχε δὲ καταχωθῆ ἀπὸ πλημμῦρες τοῦ Κλαδέου, παραποτάμου τοῦ Ἀλφειοῦ. Τὸ 1875, ὅμως, ἔγιναν ἀνασκαφὲς καὶ ἦλθαν στὸ φῶς πολλὰ ἀριστουργήματα.

Τὸ πλέον ἐπιβλητικὸ κτίριο τῆς Ἄλτεως, ὅπως μᾶς ἐξήγησε ἡ ξεναγός μας, ἦτο ὁ Ναὸς τοῦ Ὀλυμπίου Διός, ποὺ μέσα σ' αὐτὸν βρισκότανε τὸ ἄγαλμα τοῦ Δία ἀπὸ χρυσάφι καὶ ἐλεφαντοστοῦν, ἕνα ἀπὸ τὰ ἑπτὰ θαύματα τοῦ κόσμου. Ἄλλοι Ναοὶ ἦταν τῆς Δήμητρας, τῆς Ἑστίας καὶ διάφοροι θησαυροὶ κοντὰ στὸν πευκόφυτο σήμερα λόφο τὸ «Κρόνιο». Εἴδαμε τὸ Στάδιο ὅπου κάθε τέσσερα χρόνια ἐγίνονταν οἱ Ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες. Σ' αὐτοὺς ἀπαγορευότανε νὰ εὑρίσκωνται γυναῖκες καὶ μόνο ἡ Καλλιπάτειρα κρυφὰ τοὺς παρακολούθησε ντυμένη ἀνδρικά. Ἐδῶ θυμηθήκαμε τοὺς στίχους τοῦ Λ. Μαβίλλη.

«Ἀρχόντισσα Ροδίτισσα πῶς μπῆκες;...».

***

ΛΑΔΩΝΑΣ - ΤΡΙΠΟΛΙΣ

Ἀφίνοντας τὴν Ὀλυμπία τὰ πούλμαν ἀνεβαίνουν σὲ ὑψώματα κατάφυτα ἀπὸ πεῦκα καὶ πλατάνια. Τὰ τραγούδια καὶ τὸ κέφι συνεχίζεται, καθὼς ἡ μυρωδιὰ τῶν πεύκων καὶ τῶν πλατανιῶν μεθοῦν τὶς αἰσθήσεις. Σὲ λίγο στρίβουμε ἀριστερὰ καὶ πᾶμε γιὰ τὸ ἐργοστάσιο τοῦ Λάδωνα. Δυὸ μηχανικοὶ εὐγενικοὶ μᾶς ἐξηγοῦν τὴ σημασία τοῦ ἔργου. Τὸ νερὸ τοῦ ποταμοῦ σχημάτισε μιὰ λίμνη 6.000 στρεμμάτων. Ἀφοῦ περάσει μιὰ σήραγγα στὴν καρδιὰ τοῦ βουνοῦ, πέφτει σ' ἕνα χαλύβδινο σωλῆνα ἀπὸ μεγάλο ὕψος καὶ κινεῖ τοὺς δυὸ στροβίλους τοῦ ἐργοστασίου, παράγοντας, ἔτσι ἠλεκτρισμὸ πολλῶν χιλιάδων βόλτ. Εὐχαριστήσαμε τοὺς ὑπαλλήλους τῆς Δ.Ε.Η. ποὺ εὐγενικὰ μᾶς ἔδωσαν πρόθυμα πληροφορίες καὶ ἀναχωρήσαμε. Σὲ λίγη ὥρα φθάνουμε στὴν Βυτίνα. Κάνουμε μικρὸ σταθμὸ καὶ ἀγοράζουμε μικρὰ ξύλινα μπιμπελώ. Μπαίνουμε στὴν ὡραία της ἐκκλησία μὲ τὸ ξυλόγλυπτο τέμπλο καὶ ἀνάβουμε ἀπ' ἕνα κερί. Φεύγουμε σὲ λίγο καὶ κατηφορίζουμε πρὸς τὴν Τρίπολη, στὴν ὁποία φθάνουμε μὲ τὸ τραγοῦδι «Σαράντα παλληκάρια ἀπὸ τὴν Λειβαδιά».

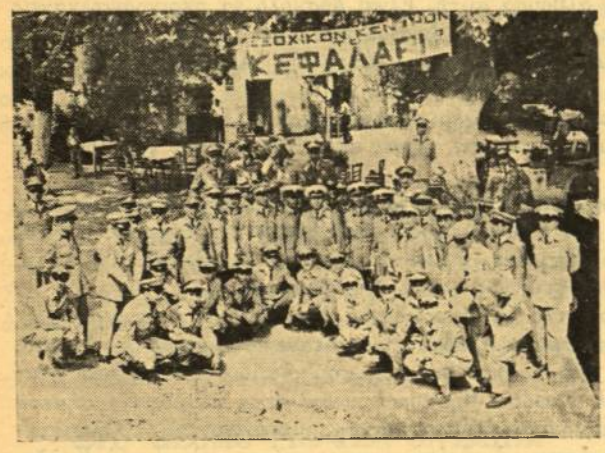
Μείναμε τὸ βράδυ στὰ ξενοδοχεῖα τῆς πόλεως καὶ φάγαμε στὰ καθαρὰ ἐστιατόριά της.

***

ΣΠΑΡΤΗ - ΜΥΣΤΡΑΣ

Τὸ πρωῒ ξεκινᾶμε γιὰ τὴν Σπάρτη ξεκούραστοι. Ὁ κ. Μπακῆς βοηθούμενος ἀπὸ τὸν κ. Μουτζουρίδη, μᾶς δίδει τὴν εὐκαιρία μιᾶς πρακτικῆς ἐξασκήσεως στὴν Ἐπιστημονικὴ Ἀνακριτική, ποὺ γεμίζει τὸ πούλμαν μὲ κέφι. Τώρα τρέχουμε

ἔχοντας δεξιὰ μας τὸν Ταΰγετο καὶ ἀριστερὰ τὸν Πάρνωνα καὶ ὕστερα ἀπὸ μιὰ διαδρομὴ ὅλο στροφὲς φθάνουμε στὴ Σπάρτη. Δὲν στέκουμε ἀλλὰ προχωροῦμε γιὰ τὸν Μυστρᾶ, μὲ ὁδηγό μας ἕνα εὐγενέστατο Ἐνωμοτάρχη τῆς Τουριστικῆς Ἀστυνομίας Σπάρτης. Μετὰ ἀπὸ μικρὴ διαδρομὴ βρισκόμαστε στὸ Μυστρᾶ, τὸ τελευταῖο σταθμὸ τῆς διαδρομῆς μας. Στὴν κορυφὴ βρίσκεται τὸ κάστρο ποὺ χτίστηκε τὸ 1249. Συναντοῦμε διάφορους ναοὺς μὲ ὡραῖα ἀρχιτεκτονικὰ σχέδια καὶ ἁγιογραφίες. Ἀναφέρω τὸν Ναὸ τοῦ Ἁγ. Δημητρίου ποὺ χτίστηκε τὸ 1310. Τὸν Ναὸ τῆς Εὐαγγελιστρίας, τῶν Ἁγ. Θεοδώρων καὶ τὸν Ναὸν τοῦ «Ἀφεντικοῦ». Στὸν ἄνω Μυστρᾶ εἶναι ἡ Ἱερὰ Μονὴ τῆς Παντάνασσας. Καὶ πιὸ πάνω τὰ ἀνάκτορα τῶν Παλαιολόγων. Κατόπιν κατεβαίνουμε στὸ Μουσεῖο τῆς Σπάρτης καὶ στὸ Μνημεῖο τοῦ Λεωνίδα. Σκορπίζουμε μετὰ στὴν πόλη καὶ τὸ μεσημέρι πηγαίνουμε γιὰ φαγητὸ στὸ χωριὸ Ἄη—Γιάννης. Πιὸ ὑπέροχο τοπίο δὲν θὰ ὑπάρξῃ. Τὰ τραπέζια μᾶς περιμένουν στρωμένα κάτω ἀπὸ πελώρια πλατάνια ποὺ ρίχνουν παχειὰ σκιά. Δροσερὸ ἀεράκι περνάει ἀπὸ τὰ φυλλώματα καὶ μᾶς δροσίζει. Δροσερὸ νερὸ βγαίνει ἀπὸ τὴν ρίζα τοῦ βουνοῦ καὶ περνάει δίπλα μας· δὲν ἔχεις παρὰ νὰ σκύψῃς καὶ νὰ γεμίσῃς τὸ ποτῆρι σου. Ἡ ὄρεξις ἔχει ἀνοίξει καὶ τὰ γκαρσόνια φέρνουν συνέχεια φαγητά. Μετὰ τὸ φαγητὸ ἔρχεται ὁ χορός. Πρῶτοι οἱ λεβέντες κ.κ. Λυκούσης καὶ Μπακῆς σέρνουν ἕναν τσάμικο καὶ χειροκροτοῦνται ζωηρά. Ὁ χορὸς συνεχίζεται 2—3 ὧρες.

Ὁ Ὑποδιοικητὴς τῆς Σχολῆς κ. Π. Λυκούσης μετὰ τῶν δοκίμων Ἀρχιφυλάκων εἰς τὸ Κεφαλάρι Ἁγίου Ἰωάννου Σπάρτης.

***

ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

Κατόπιν πέρνουμε τὸ δρόμο τοῦ γυρισμοῦ. Ἀφίνουμε τὴν Σπάρτη καὶ προχωροῦμε γιὰ τὴν Τρίπολη. Ὁ κ. Λυκούσης πέρνει τὸ μικρόφωνο καὶ τραγουδάει 2-3 ὡραῖα τραγούδια. Δικαίως χειροκροτήθηκε, γιατὶ ἀπέδειξε ὅτι δὲν εἶναι μόνο ὁ ἱκανὸς καθηγητὴς ποὺ φυτεύει στὸ μυαλὸ τῶν μαθητῶν του αὐτὰ ποὺ διδάσκει, ἀλλὰ καὶ σπουδαῖος τραγουδιστής, ποὺ μπορεῖ νὰ μεταδίδῃ πλούσια τὸ κέφι. Φθάνουμε καὶ περνοῦμε τὴν Τρίπολη. Βράδυ περνᾶμε ἀπὸ τὸ Ἄργος, τὰ Δερβενάκια καὶ ἐρχόμαστε στὴν Κόρινθο. Μὲ ἀσυγκράτητο κέφι περνᾶμε τὴν γέφυρα τοῦ Ἰσθμοῦ καὶ ἀργὰ ἐπιστρέφουμε στὴν Ἀθήνα.

Εἴδαμε πολλά, πολλὰ διδαχθήκαμε. Φωτισμένοι ἀπὸ τὸ αἰώνιο Ὀλυμπιακὸ φῶς καὶ τὸ πνεῦμα τῶν Παλαιολόγων, ἀρχίσαμε πάλι μὲ μεγαλύτερη ὄρεξη τὰ μαθήματά μας μέσα στὰ αὐστηρὰ ἀλλὰ προοδευτικὰ κτίρια τῆς Ἀστυνομικῆς Σχολῆς.

Σ. ΑΝΤΥΠΑΣ

Ἑλληνικὸ Μηνολόγιο

Ὑπὸ κ. Χ. ΣΤΑΜΑΤΗ, Ἀρχιφύλακος

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

(ΓΕΝΙΚΟΝ)

ΘΡΥΛΟΙ - ΜΥΘΟΙ - ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ - ΓΝΩΜΙΚΑ - ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ - ΛΑΪΚΑ ΔΙΣΤΙΧΑ - ΗΘΗ ΚΑΙ ΕΘΙΜΑ

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

Παροιμία, ἀποκαλοῦμε σύντομη φράση μὲ τὴν ὁποία διατυπώνουμε ἐπὶ τὸ πλεῖστον μεταφορικὴ γνώμη, ἡ ὁποία περιέχει κάποιαν ἀλήθεια ποὺ ἐξακριβώθηκε ἀπὸ τὴν πεῖρα καὶ τὴν παρατηρητικότητα τοῦ λαοῦ, καὶ ποὺ ἐφαρμόζεται στὸν πρακτικὸ βίο.

Μὲ τὶς παροιμίες ἐκφράζονται μὲ ἀφέλεια ἀλλὰ καὶ μὲ δηκτικότητα καὶ εὐφυΐα κρίσεις τοῦ λαοῦ σὲ διάφορες ἐνέργειες τοῦ ἀνθρώπου. Κατὰ τὸν Ἀριστοτέλη, οἱ παροιμίες εἶναι «μετατροπαὶ ἀπὸ εἴδους εἰς εἶδος», ἤτοι παρομοιώσεις στὴν οὐσία, ποὺ ἀναφέρονται σὲ διάφορες περιστάσεις, σὲ ἰδιόρρυθμους λόγους καὶ πράξεις τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἀποβλέπουν νὰ χαρακτηρίσουν ἐναργέστερα τὸ παράλογο καὶ τὸ ἰδιόρρυθμο αὐτῶν μὲ ὅσον τὸ δυνατὸν ἀστειότερες παρομοιώσεις. Κοινὲς ἰδιότητες τῶν παροιμιῶν, ὁ Ἀριστοτέλης, θεωρεῖ τὴν συντομία, ἤτοι τὸ ὀλιγόλογο τῆς ἐκφράσεως, τὴν δεξιότητα, δηλαδὴ τὸ ἔξυπνο περιεχόμενο, καὶ τὴν δημοτικότητα, δηλαδὴ τὴν ἀπὸ ὅλους ἀγάπη καὶ ἀποδοχή των. Τὸ κυριώτερο ὅμως χαρακτηριστικὸ τῶν παροιμιῶν, κατὰ τὸν Ἀριστοτέλη πάντοτε, εἶναι τὸ εὐτράπελο καὶ δηκτικὸ ὕφος ποὺ πολλὲς φορὲς στερεῖται πονηρίας. Μαζὶ μ' αὐτὰ πρέπει νὰ ὑπάρχῃ ἀπαραίτητα καὶ ἡ ἀφέλεια καὶ ἡ ἐπιγραμματικὴ ἔκφραση. Γιὰ ὅλα τοῦτα τὰ γνωρίσματα ὁ Ἀριστοτέλης κατέταξε τὶς παροιμίες μεταξὺ τῶν «ἀστείων».

Ἄλλος σοφός, ὁ Ἡσύχιος, μᾶς λέγει ὅτι: «παροιμία: βιωφελὴς λόγος παρὰ τὴν ὁδὸν λεγόμενος, οἷον παροδία, οἶμος γὰρ ἡ ὁδός..»· καί, «παροιμίαι : παραινέσεις, παραμυθίαι, νουθεσίαι, ἠθῶν ἔχουσαι καὶ παθῶν ἐπανόρθωσιν».

Κατὰ τὸν αἰνιγματώδη ὁρισμὸ τοῦ Ἡσυχίου, οἱ παροιμίες εἶναι ὁ διερμηνεὺς τῆς σκέψεως τοῦ λαοῦ. Ἐλέγοντο στὴν ἀρχαιότητα «παρ' οἶμον» ἤτοι στὸν δρόμο, μάλιστα δὲ ἔγραφαν αὐτὲς στοὺς «Ἑρμᾶς» τὶς προτομὲς τοῦ Ἑρμοῦ ποὺ εὑρίσκοντο πάνω σὲ στύλους στοὺς κεντρικώτερους δρόμους—ὅπου ἐλάμβαναν τὴν μορφὴ ἐπιτακτικῶν ρητῶν. Ἀπὸ τὴν πρόθεση «παρὰ» λοιπὸν καὶ τὴν λέξη «οἶμος» οἱ ρήσεις αὐτὲς ὠνομάσθηκαν «παροιμίες». Ἀποδεικνύεται ἔτσι καὶ ὁ κοινωφελὴς καὶ πρακτικὸς σκοπὸς τὸν ὁποῖον εἶχαν.

Ἂν καὶ οἱ κυρίως παροιμίες δὲν ἀποβλέπουν ἀμέσως σὲ διδακτικὸ σκοπό, μὲ τὴν ἀστεία καὶ εἰρωνικὴ παρομοίωση ὑποκρύπτεται κάποια ἀντικειμενικὴ ἀλήθεια. Αὐτὴ ὅμως δὲν τίθεται ἐκ τῶν προτέρων, ἀφοῦ δὲν εἶναι ὁ σκοπός. Ἐν ὅσῳ ὅμως μὲ

τὴν πάροδο τοῦ χρόνου καὶ τὴν συχνὴ ἐπανάληψη ἀλλοιοῦται ὁ εἰρωνικὸς καὶ εὐτράπελος χαρακτὴρ τῆς παρομοιώσεως, ἐμφανίζεται βαθμιαῖα ἡ ὑπολανθάνουσα ἀλήθεια καὶ ὡς ἐκ τούτου μεταβάλλεται ἡ μορφὴ τῆς παροιμίας σὲ διδακτική. Ἐδῶ ἀκριβῶς συναντῶνται οἱ παροιμίες μὲ τὴν ἄλλη μεγάλη ὁμάδα διδακτικοῦ περιεχομένου, τὰ γνωμικά, στὰ ὁποῖα ὅπως εἴδαμε συγκεντρώνεται πάντοτε ἐμπειρικὴ ἡ ἀλήθεια καὶ διδασκαλία. Ἔτσι πολλὲς φορὲς οἱ παροιμίες μεταβάλλονται σὲ γνωμικὰ καὶ προσφυέστατα ὁ Ἀριστοτέλης παρετήρησε ἐδῶ ὅτι: «ἔνιαι τῶν παροιμιῶν καὶ γνῶμαι εἰσίν». Ὄχι σπάνια, λοιπόν, δυσκολεύεται κανεὶς στὴν περίπτωση αὐτὴ ν' ἀποφανθῇ ἂν μιὰ φράση ἦταν ἀπ' τὴν ἀρχὴ κυρίως παροιμία ἢ γνωμικό.

Ἡ προέλευση τῶν παροιμιῶν ὀφείλεται τόσο στὴν θυμοσοφικὴ καὶ εἰρωνικὴ διάθεση τοῦ λαοῦ ἀπὸ τὴν ὁποία προέρχονται οἱ ἀστεῖες διηγήσεις καὶ ἀπὸ αὐτὲς οἱ παροιμιώδεις μῦθοι—ὅσο καὶ στὸν εὐφάνταστο χαρακτῆρα τῶν λαῶν ποὺ ζοῦν φυσικὸ τρόπο ζωῆς.

Ἐγκαίρως οἱ ἀρχαῖοι ποιηταὶ καὶ σοφοὶ διέγνωσαν τὴν ἀξία τῶν παροιμιῶν. Αὐτοὶ ὄχι μόνον ἐχρησιμοποίησαν τὶς παροιμίες στὰ ἔργα των—καὶ ὡς ἐκ τούτου ἀναφέρονται πολλὲς φορὲς στὰ συγγράμματά τους μὲ τὶς φράσεις «κατὰ τὴν παροιμίαν», «τὸ κατὰ τὴν παροιμίαν λεγόμενον», «καθάπερ ἡ παροιμία» κλπ.—ἀλλὰ καὶ ἐδημιούργησαν ἄλλες ποὺ γρήγορα ἔγιναν δημοφιλεῖς, ἐπειδὴ κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους ἡ μεταξὺ τοῦ λαοῦ καὶ τῶν ποιητῶν ἀπόσταση δὲν ἦτο τόσο μεγάλη ὅσο σήμερα. Πλουτίσθηκε μ' αὐτὸν τὸν τρόπο ὁ λαϊκὸς θησαυρός. Κύριον προσὸν μάλιστα στὴν ἀρχαιότητα, ἐθεωρεῖτο τὸ νὰ δύναται ὁ σοφὸς ποιητὴς καὶ συγγραφεύς, ἐκ τοῦ προχείρου, νὰ ἐκφέρῃ γνῶμες σὲ ὅ,τι ἐρωτᾶτο. Λέγεται γιὰ τὸν Ὅμηρο, ὅτι «καὶ περὶ τῶν λεγομένων ὑπὸ τῶν παρεόντων εἰς τὸ μέσον γνώμας ἀποφαινόμενος θαύματος ἄξιος ἐφαίνετο εἶναι τοῖς ἀκούουσι». Στὰ Ὁμηρικὰ ἔπη ἐπίσης εἶναι ἐγκατεσπαρμένες πολλὲς γνῶμες παροιμιώδεις, ὅπως «αἰὲν ἀριστεύειν καὶ ὑπείροχον ἔμμεναι ἀλλήλων», «εἷς αἴσιος ἄριστος, ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης»(1), «οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίη» κλπ.

Ὁ Ἡσίοδος πάλι, στὸ διδακτικό του ἔπος «Ἔργα καὶ ἡμέραι», δίδει πολλὲς γνωμικὲς παροιμίες. Ἀργότερα, ἡ γνωμοδοτικὴ παροιμία ἀπετέλεσε ἰδιαίτερο λογοτεχνικὸ εἶδος ποὺ ἀντιπροσώπευσε ὁ Φωκυλίδης καὶ ὁ Θέογνις. Καὶ οἱ τραγικοὶ ὅμως ποιηταί, ὅπως ὁ Εὐριπίδης ὁ ὁποῖος γιὰ τοῦτο ὠνομάστηκε «ὁ ἀπὸ σκηνῆς φιλόσοφος» καὶ ὁ Μένανδρος, παρεμβάλλουν στὰ ἔργα τους, μὲ τὸ στόμα τῶν ἡρώων τους, ἄφθονες γνωμικὲς παροιμίες. Τὸ ἴδιο κάμνουν καὶ οἱ ἑπτὰ σοφοί, οἱ ρήσεις τῶν ὁποίων εἶχαν μορφὴ γνωμικῶν παροιμιῶν.

Ἀπὸ τοὺς ἄλλους λαούς, ποὺ ἀνέπτυξαν τὴν γνωμολογία καὶ τὶς παροιμίες, πρῶτοι οἱ Ἰνδοὶ ἐκαλλιέργησαν τὴν γνωμικὴ καὶ παροιμιώδη ποίηση. Τὸ ἴδιο καὶ οἱ Ἑβραῖοι, τῶν ὁποίων ἀρχαιότατες συλλογὲς ὅπως οἱ «παροιμίες Σολομῶντος», ὁ «Ἐκκλησιαστὴς» καὶ ἡ «Σοφία Σειρὰχ» περιέχουν πολλὲς παροιμιώδεις γνῶμες. Προσέτι καὶ ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἐχρησιμοποίησε στὴ διδασκαλία του τὶς παροιμίες καὶ ἀπὸ τοῦτο τὸ γεγονὸς προῆλθε καὶ ἡ φράση «ἐν παροιμίαις λαλεῖς καὶ οὐκ οἴδαμεν τί λέγεις».

Πολὺ νωρὶς κατὰ τὴν ἀρχαιότητα ἄρχισαν νὰ καταρτίζωνται καὶ συλλογὲς γνωμικῶν παροιμιῶν ἀπὸ τοὺς σοφοὺς καὶ ποιητάς, εἴτε ὡς ρητορικὸν μέσον εἴτε ὡς παιδαγωγικὸς σκοπός. Διάφοροι σοφοί, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ὁ Σωκράτης καὶ ὁ Πλάτων, εἶχαν καταρτίσει συλλογὲς παροιμιῶν καὶ γνωμικῶν πρὸς ἀτομικὴν

(1) Πολλὲς γνῶμες ἔχουν διατυπωθῇ γιὰ τὴν προέλευση τοῦ ρητοῦ αὐτοῦ. Ἡ ὀρθὴ εἶναι ὅτι ἐλέχθη ἀπὸ τὸν Ἕκτορα στὴν πολιορκία τῆς Τροίας, ὅταν οἱ σύντροφοί του τοῦ ὑπεδείκνυαν πολλοὺς ἄσχημους οἰωνοὺς σχετικὰ μὲ τὴν ἔκβαση τῆς μάχης. Ὁ Ἕκτωρ τότε εἶπε τὸ ἀθάνατο ρητό, κατὰ τὸ ὁποῖο, «ἕνας οἰωνὸς ἄριστος ὑπάρχει: Πόλεμος—ἄμυνα—γιὰ τὴν πατρίδα».

χρήση. Βλέπομε λοιπὸν στὶς ἀναφερόμενες σχέσεις τῶν ἀνθρώπων πρὸς τὰ Θεῖα, νὰ ἀναφέρωνται οἱ παροιμίες. «Θεοῦ δῶρον ἐστὶν εὐτυχεῖν βροτούς»(1) «Θεῷ μάχεσθαι δεινόν» (2), «Θεοῦ θέλοντος κἀν ἐπὶ ριπὸς πλέοις» (3), κλπ. Στοὺς βιωτικοὺς κανόνες βλέπουμε τὶς παροιμίες: «Γνῶθι σαυτὸν», «τὴν μέσην ναίειν», «Ἂς μὴ κρέα παρῇ στερητέον τῷ ταρίχῳ» (4) κλπ. Συναντᾶμε ἀκόμα τὶς πρακτικώτερες: «Λίαν φιλῶν σεαυτὸν, οὐκ ἄξιος φίλου» (5), «ὁ πηλὸς ἂν μὴ δαρῇ κέραμος οὐ γίνεται», «ἀρχὴν ἰᾶσθαι λώϊον ἢ εἰς τελευτὴν» (6) κ.ἄ. Στὸ ἐρωτικὸ συναίσθημα βλέπουμε νὰ ἀναφέρονται: «Γυναικὸς ὄμμα τοῖς ἀκμάζουσι βέλος» (7), «Ἀφροδίτης ὅρκος οὐκ ἐμποίοιμος» (8), «οὐδεὶς ἐραστής, ὃς οὐκ ἀεὶ φιλεῖ» (9). Σχετικῶς μὲ τὴν φιλία «ὅμοιον ὁμοίῳ φίλῳ» «τέτιξ τέτιγι φίλος μύρμακι μύρμαξ» κλπ. Σὲ ἀνέφικτα πράγματα: «Θάλασσα ἀντλεῖς», «δικτύῳ ἄνεμον θηρᾷς» (10) καὶ τὸ Εὐαγγελικὸ «...πρὸς κέντρα λακτίζεις». Ἀπὸ φυσικὲς γνώσεις ἢ προλήψεις «γερανοὶ λίθους καταπεπωκυῖαι» (11). Λέγεται τοῦτο γιὰ τοὺς προνοητικούς, διότι ἐπιστεύετο ὅτι οἱ γερανοί, ὅταν ἔφευγαν γιὰ μακρυνὴ πτήση, κατάπιναν λίθους, οὕτως ὥστε ριχνοντας αὐτοὺς ὅταν πετοῦσαν ψηλά, νὰ μαθαίνουν ἂν πετοῦσαν πάνω στὴ θάλασσα ἢ στὴν ξηρά, στὴν ὁποίαν καὶ θὰ ἀνεπαύοντο.

Ἄλλες παροιμίες προέρχοντο ἀπὸ μύθους ἢ ἱστορικὰ γεγονότα, ὅπως: «Λευκώνης ζυλοτυπία» ἐπὶ ὑπερβολικῆς ζηλοτυπίας, ἀφοῦ ἡ Λευκώνη ποὺ παραμόνευε μέσα στοὺς θάμνους τὸν σύζυγόν της Κυάνιππον, τὸν ὁποῖον ἐζήλευε—«κατασπαράχθηκε ἀπὸ τοὺς σκύλους του». «Ἀκεσίας ἰάσατο» —τὸν ἐγιάτρεψε ὁ Ἀκεσίας—ποὺ δηλώνει τὴν χειροτέρευση τῆς ἀσθενείας, ἀφοῦ ὁ Ἀκεσίας τὸν ὁποῖον διακωμωδεῖ ὁ Ἀριστοφάνης ἦταν κακὸς γιατρός, «κομπογιαννίτης» τοῦ σημερινοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ.

Ἄλλες παροιμίες ἀκόμη σώζονται στὸν χαρακτῆρα κατοίκων διαφόρων πόλεων. Λέγεται λ.χ. «Ἀττικὸς μάρτυς» γιὰ τοὺς ἀξιοπίστους, ἐνῷ ἀντιθέτως: «Θράκες ὅρκους οὐκ ἐπίστανται»—οἱ Θρᾷκες δὲν ξεύρουν ἀπὸ ὅρκους.—«Πρὸς Κρῆτα κρητίζεις» ψεύδεσθαι πρὸς ψεύτην κλπ. Ἀπὸ ἱστορικὰ γεγονότα ἔχουμε τὴν παροιμία: «Ἤ τέθνηκεν ἢ διδάσκει γράμματα»—ἢ πέθανε ἢ κάνει τὸν δάσκαλο—ποὺ ἐννοεῖ τοὺς αἰχμαλώτους τῶν Ἀθηναίων στὴν Σικελία ἀπὸ τοὺς ὁποίους ὅσοι ἐπέζησαν ζοῦσαν ἀπὸ τὴν διδασκαλία κ.ἄ. πολλές.

Ἀπὸ ὅλους ὅμως τοὺς ἀρχαίους σοφούς, ὁ Ἀριστοτέλης πρῶτος ἐργάσθηκε συστηματικῶς καὶ ὄχι μόνον συνέλεξε τὶς παροιμίες, ἀλλὰ καὶ τὶς ἑρμήνευσε. Τὸν Ἀριστοτέλη ἀκολούθησαν οἱ μαθηταί του, Θεόφραστος, Κλέαρχος καὶ ἄλλοι. Ὁμοίως ὁ μαθητὴς τοῦ Ἰσοκράτη Κηφισόδωρος, ὁ Ἀντιφάνης, ὁ στωϊκὸς Χρύσιππος καὶ ἄλλοι πολλοί, τῶν ὁποίων τὰ συγγράμματα δὲν διέσωσαν μέχρι τῶν ἡμερῶν μας οἱ χρόνοι, σώθηκαν ὅμως ἐπιτομὲς τούτων ἀπὸ τοὺς λογεμένους παροιμιογράφους.

(1) Ἡ εὐτυχία εἶναι δῶρο τοῦ Θεοῦ.
(2) Εἶναι πολὺ δύσκολο νὰ τὰ βάζῃς μὲ τὸ Θεό.
(3) Ἂν θέλῃ ὁ Θεὸς, μπορεῖς νὰ ταξιδέψῃς καὶ πάνω σὲ μιὰ ψάθα.
(4) Ἂν δὲν ὑπάρχῃ νωπὸ κρέας, καλὸ εἶναι καὶ τὸ βρώμικο.
(5) Ἂν ἀγαπᾷς πολὺ τὸν ἑαυτό σου, δὲν ἀξίζεις νὰ ἔχῃς φίλους.
(6) Προτιμότερον εἶναι νὰ θεραπεύῃς κάτι στὴν ἀρχὴ παρὰ στὸ τέλος.
(7) Ἡ ματιὰ τῆς γυναίκας εἶναι βέλος γιὰ τοὺς ἀκμαίους ἄνδρες.
(8) Οἱ ὅρκοι τῆς ἀγάπης δὲν τιμωροῦνται.
(9) Δὲν εἶναι ἐραστὴς ὅποιος δὲν ἀγαπᾷ πάντοτε.
(10) Προσπαθεῖς νὰ πιάσῃς τὸν ἄνεμο μὲ τὸ δίχτυ.
(11) Γερανοὶ κατάπιαν πέτρες.

Ὅπως στὴν ἀρχαιότητα ἔτσι καὶ σήμερα ἀπαντᾶμε γενικῶς τὴν ὀνομασία παροιμία. Ὁ συνηθισμένος τρόπος εἰσαγωγῆς στὶς νεοελληνικὲς παροιμίες εἶναι ἡ φράση: «ὅπως λέει ὁ λόγος...», «εἶν' ἕνας λόγος ποὺ λέει...», «ὅπως λένε οἱ παλαιοί...» «ὅπως λέει ἡ παροιμία...» κλπ. Στὶς εἰσαγωγὲς αὐτὲς καὶ στὶς κυρίως παροιμίες ποὺ ἐπακολουθοῦν, περιλαμβάνονται ἔννοιες ποὺ ἔχουν κοινὸ γνώρισμα τὸ σκωπτικό, τὸ εὐτράπελο, τὸ εἰρωνικὸ ὕφος, λαμβάνονται δὲ ἀπὸ τὸ ὅλο φυσικὸ καὶ ἀνθρώπινο περιβάλλον. Ἀπὸ τὸν φυτικὸ κόσμο λ.χ. ἔχουμε τὴν παροιμία: «τὸ μῆλο κάτω ἀπὸ τὴν μηλιὰ θὰ πέσῃ» στὶς ἰδιότητες ποὺ κληρονομοῦνται ἀπὸ τοὺς γονεῖς στὰ παιδιά — ἢ τὴν ἄλλη παροιμία «ἀγάλια-ἀγάλια γίνεται ἡ ἀγουρίδα μέλι», ὅταν συνιστᾶται ὑπομονή. Ἀπὸ τὸν ζωϊκὸ κόσμο ἔχουμε τὴν παροιμία: «ὁ λύκος στὴν ἀναμπουμπούλα χαίρεται», ποὺ λέγεται γιὰ τοὺς πονηρούς, οἱ ὁποῖοι ἐπωφελοῦνται κάποιας ἀναταραχῆς. Ἀπὸ τὸν ἀνθρώπινο βίο: «Γεννήθηκε μέρα λαμπριὰ» γιὰ κείνους ποὺ ζοῦν σὲ εὐτυχία—ἢ «πότε πρόκοψε ἡ καϋμένη τὸ Σαββάτο ποὺ σημαίνει», —γιὰ τὶς ὀκνηρὲς γυναῖκες. Ἔχουμε ἀκόμη τὶς μικτὲς παροιμίες, ὅπως: «ψόφησε τὸ βόϊδι μας, πάει ἡ κολλιγιά μας», ποὺ λέγεται ὅταν διαλύεται συγγενικὴ σχέση ἀπὸ ἐπιγαμία, ἐξ αἰτίας θανάτου τοῦ ἑνὸς τῶν συζύγων καί, κατ' ἐπέκταση, γιὰ κάθε σχέση ποὺ διαλύεται ἀπὸ κάποια ἀπρόσμενη ἢ θελληματικὴ αἰτία. Ἔχουμε ἐπίσης καὶ τὶς παροιμίες ποὺ προέρχονται ἀπὸ προληπτικὰ ἔθιμα, ὅπως: «τὸ ἔρριξε στὰ κουκιά», —ἀπὸ τοὺς τρόπους μαντείας—, τό: «νὰ τὰ πῇς αὐτὰ στὸν Κλήδονα»—ἀπὸ τὸ ὁμώνυμο ἔθιμο— ἢ τό: «ἂν εἶσαι καὶ παπᾶς μὲ τὴν ἀράδα σου θὰ πᾷς», ἀπὸ τὸ ἔθιμο τηρήσεως σειρᾶς στοὺς μύλους, στὶς πηγές, στὰ...λεωφορεῖα κ.λ.π.

Οἱ περισσότερες ὅμως ἀπὸ τὶς νεοελληνικὲς παροιμίες ἔχουν τὴν ἀρχὴ των σὲ παροιμιώδεις μύθους, ποὺ πολλὲς φορὲς λησμονοῦνται καὶ ἀπομένει μόνον ἡ παροιμία. Τοῦτο συμβαίνει ἰδίως στοὺς τοπικοὺς μύθους, ὅπως στὴν Χίο λ.χ. ὅπου ἡ λεγομένη παροιμία «ρύζι κι' ἄναυλος» προῆλθε ἀπὸ διήγηση γιὰ κάποιον ἅρπαγα καὶ κακότροπο πλοίαρχο. Ὁμοίως, στὴ Μεσσηνία, γιὰ τοὺς Μανιᾶτες καὶ στὴν Κέρκυρα γιὰ τοὺς κατοίκους τῶν Παξῶν, ἡ λεγομένη παροιμία: «ἔχει ὁ σιοῦκος(1) ἄντερα», ἢ οἱ γενικώτερες, «τ' ἔχεις Γιάννη τ' εἶχα πάντα», «ἀφρίζεις ξαφρίζεις θὰ σὲ φάω», καὶ πολλὲς ἄλλες, προέρχονται ἀπὸ γνωστὲς εὐτράπελες καὶ σκωπτικὲς διηγήσεις. Καὶ ἀπὸ ἱστορικὰ ὅμως γεγονότα ἢ ἀπὸ τοπικῆς σημασίας συμβάντα. δημιουργοῦνται παροιμίες, ὅπως ἡ πανελλήνια: «Σὰν σ' ἀρέσῃ μπάρμπα Λάμπρο ξαναπέρνα ἀπὸ τὴν Ἄνδρο», ποὺ ὀφείλεται στὴν καταστροφὴ τοῦ Λάμπρου Κατσώνη, ἔξω ἀπὸ τὴν Ἄνδρο. Τὸ ἴδιο καὶ ἡ παροιμία ποὺ λέγεται στὰ Ἰωάννινα γιὰ ἐκείνους ποὺ διοικοῦν μονίμως τὰ κοινά: «πάλι ἐμεῖς καὶ μεῖς, πάλι Ἀλημπασᾶς βελῆς» ἐδημιουργήθηκε ἀπὸ τὴν μακροχρόνια δυναστεία τοῦ Ἀλῆ Πασᾶ.

Ἐκτὸς ὅμως αὐτῶν καὶ φράσεις ἀπὸ τὴν Ἁγία Γραφὴ καθιερώθηκαν σὰν νεοελληνικὲς παροιμίες, ὅπως: «ὁ ἔχων ὦτα ἀκούειν ἀκουέτω», «ἀπὸ τὸν Ἄννα στὸν Καϊάφα», «Εἰρήνη ὑμῖν», «Ἄρον τὸν κράββατόν σου καὶ περιπάτει», «Οὔτε φωνὴ οὔτε ἀκρόασῃ» «οὐκ ἦν φωνὴ οὐκ ἦν ἀκρόασις», «Ἀγαπᾶτε ἀλλήλους», κ.λ.π. Ἐπίσης, λόγοι μεγάλων καὶ διακεκριμένων ἀνδρῶν ἔγιναν παροιμιώδεις, ὅπως τοῦ Χαρίλαου Τρικούπη: «ἡ Ἑλλὰς προώρισται νὰ ζήσῃ καὶ θὰ ζήσῃ». Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ τὶς νεοελληνικὲς γνῶμες ποὺ ἐκφράζουν πρακτικὲς ἀλήθειες. Ἔχουν τὴν αὐτὴ μὲ τὶς κύριες παροιμίες προέλευση καὶ ἐκφέρονται ὑπὸ μορφὴ παραγγέλματος, ὅπως «ὅπου ἀκοῦς πολλὰ σταφύλια κράτα μικρὸ καλάθι», ποὺ λέγεται γιὰ ἐκείνους ποὺ ὑπόσχονται πολλὰ καὶ προσφέρουν ἐλάχιστα. Ἀκόμα καὶ ἀλληγορικὲς μεταφορὲς ἀπὸ τὸν φυσικὸ λόγο καθιε-

(1) «σιοῦκος» τὸ σῦκο.

ρώθηκαν σὲ παροιμίες ὅπως λ.χ. τό: «καθαρὸς οὐρανὸς ἀστραπὲς δὲν φοβᾶται»—γιὰ ὅσους ἔχουν ἥσυχη τὴν συνείδηση, ἀπὸ τὸ ζωϊκὸ βασίλειο, ὅπως τό: «ἕνας κοῦκος δὲν φέρνει ἄνοιξη»—γιὰ τὴν ἀνάγκη ὁμαδικῆς καὶ ὄχι μεμονωμένης ἐνεργείας, τό: «νυστικὸ ἀρκούδι χορὸ δὲν κάνει»—γιὰ τὴν ἀνάγκη τῶν ὑλικῶν ἐφοδίων—ἀπὸ τὸν ἀνθρώπινο βίο, ὅπως τό: «μάραθο τὸ μάραθο γεμίσ' ἡ γριὰ τὸν κάλαθο», ἢ τὸ ἄλλο: «φασούλι τὸ φασούλι γεμίζει τὸ σακκούλι», γιὰ τὸν ἀπὸ τὴν οἰκονομία ἀποθησαυρισμό, κ.ἄ.

Πολλὲς ἐπίσης νεοελληνικὲς παροιμίες προέρχονται ἀπὸ τὸν οἰκογενειακὸ βίο. Λέμε λ.χ.: «ἀδέρφια ἑνωμένα σπίτια εὐτυχισμένα» Ὁμοίως ἀπὸ τὸν γεωργικὸ βίο, ὅπως τό: «βάλε ἐλιὰ γιὰ τὰ παιδιά σου καὶ μηλιὰ γιὰ τὴν κοιλιά σου», ἀπὸ τὸν ποιμενικὸ βίο, ὅπως: «τ' ἀρνὶ ποὺ φεύγει ἀπ' τὴν κοπή του τὸ τρώει ὁ λύκος», ἢ ἀπὸ τὸν ναυτικὸ βίο, ὅπως τό: «ὀρθὸ τὸ φεγγάρι πλαΐ ὁ καπετάνιος» κ.λ.π. κ.λ.π. Ἄλλες παροιμίες νεοελληνικὲς ὀφείλονται σὲ προλήψεις, δοξασίες, ἔθιμα, ὅπως: «Τετάρτη καὶ Παρασκευὴ τὰ νύχια σου μὴ κόψῃς, καὶ Κυριακὴ νὰ μὴ λουστῇς, ἂν θέλῃς νὰ προκόψῃς», «Πολλὰ μαλλιὰ λίγα μυαλά» κ.λ.π.

Ἀλλὰ καὶ μὲ τὶς φυλές, οἱ νεοελληνικὲς παροιμίες ἐκφράζουν τὸν χαρακτῆρα των. Βρίσκουμε σήμερα τὶς παροιμίες: «Βρῆκε ὁ γύφτος τὴν γενιά του κι' ἀναγάλιασε ἡ καρδιά του»,—ποὺ λέγεται γιὰ ἐκείνους ποὺ ἀρέσκονται στὶς μεταξύ των συναναστροφές, «σκούζει σὰν τὸν Ὀβριὸ τὸ μάτι του»—ποὺ λέγεται γιὰ ἐκείνους ποὺ ἐπιδιώκουν νὰ κινήσουν τὴν συμπάθεια μὲ φωνὲς καὶ παρακλήσεις— «Βούλγαρο ἂν κάμῃς φίλο, βάστα καὶ κομμάτι ξύλο».—ποὺ λέγεται ἐπειδὴ οἱ Βούλγαροι δὲν ἐμπνέουν ἐμπιστοσύνη— «Τοῦρκος ἦρθε, γρόσια θέλει, κι' ἄλλος ἦρθε κι' ἄλλα θέλει», ποὺ λέγεται γιὰ τὴν γνωστὴ στοὺς πάντες φιλοχρηματία τῶν Τούρκων καὶ τὴν συχνὴ ἐπιβολὴ φόρων στὴν περίοδο τῆς Τουρκοκρατίας.

Καὶ στίχοι λαϊκῶν ἀσμάτων προσλαμβάνουν πολλὲς φορὲς παροιμιακὴ ἢ γνωμολογικὴ μορφή, καθὼς καὶ φράσεις ποὺ σχετίζονται μὲ πολὺ παλαιὰ ἔθιμα καὶ ποὺ μὲ τὴν συχνὴ χρήση καὶ ἐπανάληψη ἔγιναν παροιμιώδεις. Δεῖγμα τούτου εἶναι ἡ ἀπὸ τὸ ἔθιμο τῆς φιλοξενίας παροιμία: «Φάγαμε ψωμὶ κι' ἁλάτι», ποὺ σημαίνει τὸν στενὸ φιλικὸ σύνδεσμο, κ.ἄ.π.

Τὸ συμπέρασμα ἀπὸ τὴν παραβολὴ ἀρχαίων καὶ νεοελληνικῶν παροιμιῶν, εἶναι ὅτι τότε καὶ τώρα οἱ ἴδιες πηγὲς καθιέρωσαν τὶς παροιμίες, τὰ ἴδια κίνητρα τὶς ἔφεραν στὴ ζωή, ὁ ἴδιος χαρακτῆρας πρυτανεύει. Εἶναι τοῦτο δεῖγμα τῆς ἀδιάσπαστης Ἑλληνικῆς ἑνότητος ψυχῆς καὶ πνεύματος ἀπὸ τὴν μακρυνὴ ἀρχαιότητα μέχρι σήμερα.

Ἂν παραβάλουμε ὅμως τὶς νεοελληνικὲς παροιμίες—καὶ ὅσα ἀπὸ τὰ γνωμικὰ ἔχουν τὴν μορφὴ γενικῆς ρήσεως—πρὸς τὶς παροιμίες τῶν δυτικῶν εὐρωπαϊκῶν λαῶν, θὰ δοῦμε νὰ προκύπτῃ, σύμφωνα μὲ τὴν παρατήρηση τοῦ Κρουμβάχερ, ὅτι οἱ νεοελληνικὲς παροιμίες διακρίνονται γιὰ τὸν ἀφηγηματικό, τὸν ἀνεκδοτικό, τὸν παραστατικό, καί, σὲ πολλὲς περιπτώσεις, τὸν δραματικὸ χαρακτῆρα, ἐνῷ οἱ παροιμίες τῶν δυτικῶν λαῶν καὶ ὅταν ἀκόμη κατάγονται ἀπὸ μύθους, ἔχουν μορφὴ γενικῆς ρήσεως. Ἡ ἀφηγηματικὴ καὶ ἀνεκδοτικὴ λ.χ. νεοελληνικὴ παροιμία: «κάποιου χαρίζαν γάϊδαρο κι' ἐκεῖνος τὸν κύτταζε στὰ δόντια», στὴ Γαλλία λέγεται μὲ τὴν γενικὴ μορφὴ κρίσεως: «τὸ χαρισμένο ἄλογο δὲν πρέπει νὰ κοιτάζῃ κανεὶς στὸ στόμα».

Καὶ στὶς Ἑλληνικὲς ὅμως παροιμίες παρατηρεῖται ἡ ἐξέλιξη σὲ γενικώτερες μορφές, ἀφοῦ τῆς προηγουμένης παροιμίας, ὑπάρχει ἡ παραλλαγή: «τὸ χαρισμένο ἄλογο, στὰ δόντια δὲν τὸ βλέπουμε» ποὺ εἶναι ὅμοια

κι' αὐτὴ σχεδὸν μὲ τὴν εὐρωπαϊκή. Κατὰ συνέπεια, ἡ παρατήρηση τοῦ Κρουμβάχερ ἔχει ἀξία ἀπὸ γενικώτερη πλευρά, μόνον, ὅπως καὶ ἡ ἄλλη ἀπόδειξη του, ὅτι οἱ Ἑλληνικὲς παροιμίες ὁμοιάζουν πρὸς τὶς Ἀραβικὲς καὶ Τουρκικὲς στὴν δραματικότητα, χωρὶς τοῦτο νὰ προϋποθέτῃ καμμία ἀνατολικὴ ἐπίδραση, καθὼς ἀποδεικνύει ἡ ὁμοιότης τῶν νεοελληνικῶν πρὸς τὶς ἀρχαῖες παροιμίες. Γι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν λόγο δὲν μποροῦμε νὰ παραδεχθοῦμε καὶ τὴν ἄλλη παρατήρηση τοῦ Κρουμβάχερ, ὅτι οἱ νεοελληνικὲς καὶ βυζαντινὲς παροιμίες δὲν ἔχουν σχέση πρὸς τὶς ἀρχαῖες, διότι δῆθεν, ἡ ρωμαϊκὴ κατάκτηση καὶ ὁ Χριστιανισμὸς ἔφεραν διακοπὴ στὴν παράδοση. Καὶ τοῦτο, διότι οἱ ἀρχαῖες παροιμίες ποὺ διεσώθηκαν ἀπὸ τοὺς παροιμιογράφους, στὴν οὐσία εἶναι ἀποσπάσματα ἀπὸ ἀρχαῖες συγγραφὲς, οἱ συλλογὲς δὲ τῶν Βυζαντινῶν δὲν περιέλαβαν τὶς ἀρχαῖες λαϊκὲς παροιμίες, ἐπειδὴ καταρτίζονταν ἁπλῶς ὡς συμπληρώματα τῶν ἀρχαίων τούτων καὶ ἐπομένως δὲν ἐπανελάμβαναν στὶς ἰδικές των ἐκεῖνες ποὺ περιείχοντο στὶς κυρίως θεωρουμένες συλλογές. Ἐκτὸς αὐτῶν ὅμως, ἡ συνέχεια τῆς παραδόσεως ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὸ ὅτι καὶ λαϊκὲς σημερινὲς παροιμίες βρίσκονται ὡς ἀρχαῖες δημώδεις, ὅπως ἡ παροιμία: «γαϊδάρου λύραν ἔπαιζαν κι' αὐτὸς τ' αὐτιὰ του κούναγε» ἀντιστοιχεῖ στὴν παροιμία ποὺ ὁ Λουκιανὸς καὶ ἄλλοι ἀναφέρουν: «Ὄνος λύρας ἀκούει κινῶν τὰ ὦτα». Τὸ ἴδιο ἀποδεικνύει καὶ ἡ ἄλλη νεοελληνικὴ παροιμία: «τὸ μάτι τοῦ νοικοκύρη παχαίνει τὸ βώδι», ποὺ προῆλθε ἀπὸ τὴν ἀρχαία: «τάχιστα παχύνει βοῦν δεσπότου ὀφθαλμός», καὶ ποὺ περιέχεται στὸν «Οἰκονομικὸν» τοῦ Ξενοφῶντος. Ὅσο γιὰ τὶς νεοελληνικές, εἶναι οἱ ἴδιες μὲ τὶς Βυζαντινές, ὅπως ἀναγνωρίζει καὶ ὁ Βυζαντινολόγος Κρουμβάχερ. Τὸ μόνο συνεπῶς σημεῖο ποὺ ὁ Κρουμβάχερ παραγνωρίζει εἶναι τὸ ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ παράδοση καταρρίπτει τὴν γενικῆς φύσεως ἄποψη γιὰ ἔλλειψη σχέσεως τῶν ἀρχαίων πρὸς τὶς νέες παροιμίες (Βυζαντινὲς καὶ νεοελληνικές).

Ὡς πρὸς τὴν ἀξία τῶν παροιμιῶν θὰ παρατηρήσουμε ὅτι—κατὰ τὸν Ἀριστοτέλη—εἶναι λείψανα παλαιᾶς φιλοσοφίας, ἂν δὲ καὶ πέρασαν τόσες χιλιετηρίδες ἀπὸ τότε ποὺ δημιουργήθηκαν, περιεσώθηκαν χάρις στὴν συντομία των καὶ τὴν εὐκολία μὲ τὴν ὁποία λέγονται. Σᾶν προϊόντα λοιπὸν τῆς παρατηρητικότητος τῶν λαῶν τόσων αἰώνων, περικλείουν ὅλην τὴν πεῖρα ποὺ ἀποκτήθηκε στὸ διάστημα αὐτό. Κληροδοτούμενες ἀπὸ γενιὰ σὲ γενιά, κληροδοτοῦν καὶ τὴν συγκεντρωμένη σοφία τῶν λαῶν ποὺ ρυθμίζουν σύμφωνα μ' αὐτὲς τὶς σκέψεις καὶ τὶς πράξεις των. Καὶ τοῦτο διότι οἱ λαοὶ ὅλοι, ἀπὸ τῆς βαθειᾶς ἀρχαιότητος μέχρι σήμερα, πιστεύουν ἀπόλυτα στὴν ἀλήθεια τῶν παροιμιῶν, ὅπως ἀποδεικνύουν οἱ φράσεις—παροιμίες παροιμιῶν: «Λόγος ποὺ λέγεται, ψωματινὸς δὲν εἶναι», ἢ «τὰ παλαιϊνὰ λόγια δὲν παρέρχονται». Τόση εἶναι ἡ πίστη τῶν λαῶν πρὸς τὶς παροιμίες, καὶ μάλιστα τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, ποὺ παραβάλλονται πρὸς τὰ θεῖα ρήματα, καθόσον: «τῶν πρωτινῶν τὰ λόγια εἶν' εὐαγγέλια» ὅπως ἀκοῦμε στὰ Κύθηρα. Καὶ τοῦτο χωρὶς νὰ παραβλέπεται καὶ ἡ μεταξὺ τῶν παροιμιῶν ἀντίφαση, ποὺ τόσο συχνὰ παρουσιάζεται, καὶ ἐξ αἰτίας τῆς ὁποίας πολὺ σωστὰ παρετηρήθη ὅτι «ὁ λόγος ἔχει ἀντίλογο».

Ἐκτὸς αὐτῶν ὅλων, στὶς παροιμίες ἀντανακλᾶται ὁ βίος καὶ ἡ ψυχοσύνθεση τοῦ λαοῦ καὶ γενικὰ ὁ χαρακτήρας του, ἀποτελοῦν δὲ πολύτιμη πηγὴ γιὰ νὰ μελετηθῇ ἡ γλῶσσα, ἡ σκέψη, ἡ θρησκευτικότητα, τὰ ἤθη, τὰ ἔθιμα, οἱ προλήψεις, οἱ δεισιδαιμονίες, οἱ κοινωνικὲς ἀντιλήψεις καὶ καταστάσεις, οἱ δοξασίες, καὶ γενικὰ ὁ πολιτισμὸς παλαιοτέρων καὶ νεωτέρων ἐποχῶν. Μεγάλες λοιπὸν εἶναι οἱ ὠφέλειες γιὰ τὴν ἐπιστήμη ἀπὸ τὴ μελέτη τῶν παροιμιῶν, τόσο γιὰ τὸν σύγχρονο ὅσο καὶ τὸν παλαιότερο βίο τῶν λαῶν. Ἰδιαίτερα γιὰ τὸν Ἑλληνικὸ λαό, τὸν λαὸ τοῦ «Ἑλληνικοῦ Μηνολογίου», ἡ μελέτη τῶν παροιμιῶν τῆς ἀρχαιότητος, τοῦ Βυζαντίου καὶ τῆς σήμερον, ἀποτελεῖ τὸν συνεκτικὸ δεσμὸ τῆς ἀρχαίας καὶ τῆς νέας παραδόσεως.

(Συνεχίζεται)

Ὑπὸ QIL. CESBRON, κατὰ μετάφρασιν «Ἀστυνομικῶν Χρονικῶν»

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

.....

.....

—«Καλὰ παιδιὰ» εἶπε κάπως ἀφῃρημένα ὁ «Ἄσπρο Δόντι». «Κι' ὅμως!.. Μιὰ μέρα, χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ μαντεύσῃ κανεὶς τὴν αἰτία, βγάζουν τὰ μάτια τῶν κουνελιῶν, τρῶνε ἕνα κοτσύφι, περιλούζουν ἕνα γατὶ μὲ βενζίνα καὶ τοῦ βάζουν φωτιά... Βέβαια δὲν φταῖνε αὐτὰ γιὰ τὶς πράξεις τους τὸ ξέρουμε. Ποιὸς δὲν τὸ ξέρει;.. Φταίει τὸ περιβάλλον... ἡ εὐλογία τοῦ παππού... οἱ δέκα πληγὲς τοῦ πατέρα τους, ἡ φυματίωση τῆς μάννας... ἡ ἀνηθικότης, ἡ φτώχεια, ἡ κάθε εἴδους φριχτὴ ἀρρώστεια τῶν μεγάλων. Τὸ ξέρουμε αὐτό, καλέ μου Ρομπέρ, μὰ τί νὰ κάνουμε; Τοὺς μεγάλους εἶναι πολὺ ἀργὰ νὰ τοὺς θεραπεύσουμε. Γι' αὐτὸ προστατεύουμε αὐτά... Προσπαθοῦμε νὰ ἐπιδράσουμε ἐπάνω τους, νὰ ἀντιδράσουμε κάπως...».

—«Μοῦ κάνει κακὸ νὰ σᾶς πιστεύσω... Ὅταν παρατηρῶ...». Κάτι πῆγε νὰ πῇ ὁ Ἀρχηγὸς Ρομπέρ, μὰ σώπασε... Μιὰ ὀχλαγωγία ἀκουγότανε ἀπ' τὸ βάθος τοῦ κήπου... Ἀπ' τὸ παράθυρο ὁ «Ἄσπρο Δόντι» εἶδε μέσα στὴ νύχτα μιὰ ὁμάδα παιδιῶν ποὺ κάτι ἔκαναν μὲ θόρυβο...

—«Ἐλᾶτε μαζί μου Ἀρχηγὲ Ρομπέρ» εἶπεν ὁ «Ἄσπρο Δόντι» ἀνοίγοντας τὴν πόρτα...

Ὅταν ἔφθασαν λαχανιασμένοι στὴν ἄκρη τοῦ δάσους εὑρήκανε τὸ δάσκαλο καὶ τὸν Μπουφαλὸ σκυμμένους μπροστά... («Μὰ τί εἶναι αὐτὸ λοιπόν;»...) σκυμμένους μπροστὰ σὲ μιὰ κίσσα...

—«Τὴν περιποιήθηκαν σήμερα τὸ πρωΐ... Νὰ δῆτε αὐτὸν τὸν γελοῖο ἐπίδεσμο...» τοὺς ἐξήγησεν ὁ Τομαβάκ.

—«Καὶ τὸ βράδυ τὴν λιθοβόλησαν...» συμπλήρωσεν ὁ «Ἄσπρο Δόντι»...

—«Ἴσως νὰ τοὺς ἐξενεύρισεν ἡ συγκέντρωσις» ὑπέδειξεν ὁ Ἀρχηγὸς Ρομπέρ.

—«Ἴσως... Ἴσως ὅμως νὰ τὴν λιθοβόλησαν γιατὶ γίνηκε καλὰ ἡ κακομοίρα... Αὐτοὶ εἶναι οἱ γενναῖοι, καλοὶ ἀνθρωπάκοι σου;..».

Τὸ πουλὶ στὰ πόδια τους κουνοῦσε τὸ ράμφος του, κτυπῶντάς το στὸ χῶμα ἀπ' τὴ μιὰ πλευρά... τὰ μικρὰ ματάκια του ἔλαμπαν παράδοξα... Ξαφνικὰ ἀναποδογύρισε τὸ κεφάλι του τὸ τίναξε λίγες φορὲς καὶ στὸ τέλος τεντώθηκε ἀκίνητη... Τότες ἐπάνω στὴ μαύρη ρόμπα του εἶδαν μιὰ κηλίδα ἀπὸ φρέσκο αἷμα... Ἰδού!!! Ἕνας δολοφονημένος δικαστής!!!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'

ΛΑΒΥΡΙΝΘΟΣ ΠΡΑΣΙΝΑΔΑΣ

...«Θαῦμα!!!... εἶναι Κυριακή!!!» συλλογίστηκεν ὁ Ραντάρ, ἀνοίγοντας τὰ μάτια. Μὰ ἀμέσως τὰ ξανάκλεισε κι' ἄφησε καὶ πάλιν τὸν ἑαυτό του νὰ ξαναγλυστρήσῃ στὸ βάθος τοῦ χλιαροῦ του λουτροῦ, τοῦ ὕπνου... Στὸ ἀπέναντι κρεβάτι ὁ Μάρκ,

πιὸ πονηρὸς δὲν ἄνοιξε καθόλου τὰ μάτια, ἀφήνοντας νὰ τὸν γλυκονανουρίζουν κι' οἱ δυὸ ὅμορφες πρωϊνὲς θάλασσες, ποὺ εἶχαν ὁρμήσει αὐτὸ τὸ ὅμορφο πρωϊνὸ μέσα στὸν κοιτῶνα: 'Ο ὕπνος ποὺ τοὔφερνε ἕνα γλυκὸ μούδιασμα σ' ὅλο του τὸ σῶμα καὶ τὸ ἁπαλὸ ξύπνημα ποὺ τοῦ ἐπέτρεπε νὰ ὀνειροπολῇ... Ἔτσι ὁ Μὰρκ μισοξύπνιος ἀπελάμβανε τὴν νωχέλεια τοῦ ὀνειροπόλου μισοκοιμισμένου. Συνέχισε τὶς ἀόριστες ἱστορίες, ποὺ ὁ ὕπνος ἔφερνε στὸ μυαλό του, προσπαθῶντας νὰ βάλῃ πάνω στὰ κουρέλια τῶν νυκτερινῶν ὀνείρων του κι' ἄλλα μεγάλα κομμάτια ἀπ' τὶς πρωϊνὲς ὀνειροπολήσεις, ποὺ ὅμως σὲ λίγο ξεσχιζόντουσαν καθὼς ὡρμοῦσε ἡ μέρα ἀπ' τ' ἀνοιχτὰ παράθυρα... Στὴν τελευταία ἱστορία τῆς φαντασίας του, ἔβλεπε τὴν 'Αρχηγὸ Φρανσουάζ, μὲ τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς μητέρας του, καὶ τοῦ 'Αλὲν Ρομπέρ, μὲ τὴ μορφὴ τοῦ ἀδελφοῦ του, νὰ ἔχουν καταφύγει πάνω στὴ στέγη ἑνὸς σπιτιοῦ σὲ μιὰ πλημμυρισμένη πεδιάδα, ζητῶντας βοήθεια... κι' ἔβλεπε ὕστερα τὸν ἑαυτό του, καβάλλα ἐπάνω σ' ἕνα περήφανο ἄλογο ποὺ πετοῦσε, νὰ καλπάζῃ σιωπηλὰ καὶ ἀποφασιστικὰ πρὸς τὸ μέρος τους...

...'Ακριβῶς ἀπέναντι ἀπ' τὸν Μὰρκ ὁ «Βελοῦδος» εἶχε κρυφθῆ κάτω ἀπ' τὰ σκεπάσματά του, γιὰ νὰ παίξῃ ἥσυχα τὴν φυσαρμόνικά του...

'Ονειρευότανε τὴν 'Οντέτ, τὴν ἀδελφὴ ἐκείνου τοῦ παιδιοῦ στὸ κτίριο 2... Τὴν προπερασμένη Κυριακὴ εἶχεν ἀποφασίσει ἐπιτέλους ὁ γκρινιάρης φίλος του νὰ τοὺς γνωρίσῃ, ἀφοῦ προηγουμένως ὁ «Βελοῦδος» τὸν εἶχε δωροδοκήσει μὲ ὀκτὼ πλακάκια σοκολάτα, ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ τοῦ συστήσῃ τὴν ἀδελφή του... Μὰ ὁ γάϊδαρος, ἀφοῦ πῆρε τὴν σοκολάτα, δὲν εἶπε τίποτε ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ ὀκτὼ ἁπλὲς λέξεις, μιὰ γιὰ κάθε πλακάκι σοκολάτας:

«...'Η ἀδελφούλα μου 'Οντὲτ... 'Ο Ντογκανά, ἕνας φίλος...».

Τί τοῦ κόστιζε νὰ πῇ καὶ κανένα καλὸ λόγο ἀκόμα!!!... 'Ο Βελοῦδος φύλαγε μιὰ ἀκόμα σοκολάτα... Μὰ θὰ τὴν δώσῃ ὁ ἴδιος στὴν 'Οντέτ, χωρὶς μεσάζοντες...

Πόσο τοῦ ἄρεσεν αὐτὴ ἡ μικρή!!!... Γι' αὐτὴν τώρα, μὲ μισόκλειστα μάτια καὶ διαρκῶς ἀναστενάζοντας, παίζει στὴ φυσαρμόνικά του τὸν ἐρωτιάρικο σκοπό: «Μικρή μου εἶσαι τρέλλα...» σ' ἕνα ἀλλοιώτικο ρυθμό, ὅπως περίπου τὸν τραγουδᾷ ἡ 'Οντέτ!!!».

...Εἶναι Κυριακὴ...Κυριακὴ πρωΐ, καὶ καθένα ἀπ' τὰ παιδιὰ ξαπλωμένο, διπλωμένο μᾶλλον μέσα στὸ κρεβάτι του σὰν μέσα σ' ἕνα δεύτερο σῶμα, αἰσθάνεται εὐτυχισμένο, μέσα στὴ σιωπηλὴ ἔκσταση τοῦ πρωϊνοῦ.

Ὅλα ἐτοῦτα τὰ κρεβάτια τὰ ἀραδειασμένα μὲ τάξη, μέσα στὸν μεγάλο θάλαμο εἶναι ὅμοια μεταξύ τους... Εἶναι ἴδια κι' ἀπαράλλακτα... Κι' ὅμως κάθε κρεβάτι ἔχει τὸ δικό του γνώρισμα, τὶς δικές του ἀδυναμίες, τὸ χαρακτηριστικό του...

Ἔτσι τὰ παιδιὰ μποροῦν νὰ βροῦν τὰ κρεβάτια τους στὰ τυφλά, μονάχα μὲ τὴν ἀφή, κι' ἀπὸ τὶς ἰδιαίτερες λεπτομέρειές τους... 'Απὸ ἕνα ἀνέβασμα σ' ἕνα σημεῖο... ἀπὸ κάποιο ζάρωμα... ἀπὸ τὸν τρόπο ποὺ βουλιάζει στὸ βάρος τοῦ σώματος... κι' ἴσως κάπου-κάπου ἀπὸ κάποιον ἀναστεναγμό..

Ἔξω ὁ οὐρανὸς εἶναι πεντακάθαρος καὶ ἡ δροσιὰ τοῦ Νοεμβρίου μπαίνει ἀπ' τ' ἀνοιχτὰ παράθυρα, περνῶντας πάνω ἀπ' τὰ πρόσωπα τῶν παιδιῶν...

Οἱ μισοξυπνημένοι παρατηροῦν σωπηλοὶ καὶ μ' ἕνα εἶδος περιφρονητικοῦ οἴκτου αὐτοὺς ποὺ κοιμοῦνται βαθειὰ καὶ δὲν μποροῦν ν' ἀπολαύσουν ἐτούτη τὴν πρωϊνὴ Κυριακάτικη εὐτυχία.

Σιγὰ-σιγά, τὸ ἕνα μετὰ τὸ ἄλλο, τὰ παιδιὰ ξυπνοῦν... 'Ενῶ πάνω στὰ πρόσωπά τους διαγράφονται διαδοχικὰ διάφορες γκριμάτσες... Τὸ ἄνοιγμα τοῦ ἑνὸς ματιοῦ, τὸ χοσμουρητό, τὸ τέντωμα τῆς νωχελείας ποὺ συσπᾷ τὸ πρόσωπο, κι' ὕστερα... ὕστερα... ἄλλοι χαμογελοῦν χαρούμενα... κι' ἄλλοι εἶναι κατηφεῖς καὶ βαρυεστημένοι... Κι' ὁ λόγος εἶναι ἁπλούστατος... Οἱ ἐπισκέψεις τῆς Κυριακῆς!!! Πατέρες μὲ τραγιάσκες, ἀχτένιστες μητέρες, χλωμὲς γιαγιάδες... Θὰ ἔρθουν σὲ λίγο...

Ψεύτικα χαμόγελα, πολυκοσμία καὶ μερικοὶ μονάχα θὰ κυττοῦν μὲ φθόνο, γιατὶ δὲν θἄχουν αὐτοὶ καμμιὰν ἐπίσκεψη...

...Κρυμμένος κάτω ἀπ' τὰ σκεπάσματά του ὁ 'Αλλὲν Ρομπέρ, ἔχει βγάλει ἀπ' τὸν κρυψώνα του τὶς τρεῖς λωρίδες τῶν ἐφημερίδων ποὺ παίρνει κάθε βδομάδα, καὶ τὶς συγκρίνει, χωρὶς νὰ κινῆται καθόλου....

Γράψιμο ἀνδρὸς στὴν πρώτη, γυναικεῖος χαρακτήρας στὶς ἄλλες δυό... 'Ο πατέρας κι' ἡ μητέρα του προφανῶς. 'Επὶ τέλους τὸν θυμήθηκαν, κυνηγημένοι ἀπ' τὶς τύψεις τους, καὶ κάθε Πέμπτη τοῦ στέλνουν αὐτὴν τὴν ἐφημερίδα ποὺ ἴσως νὰ σημαίνῃ: «Συγχώρεσέ μας...».

'Ο 'Αλλὲν Ρομπὲρ κλείνει τὰ μάτια καὶ φέρνει μπροστὰ στὸ πρόσωπό του τὰ γκρίζα αὐτὰ χαρτιά, ποὺ τόσες φορὲς τἄχει βρέξει μὲ δάκρυα καὶ μὲ φιλιά...

Πάνω στὰ μάγουλά του, πάνω στὰ χείλη του, νοιώθει τὸ χέρι τῆς μητέρας του, τὸ χοντρὸ χέρι τοῦ πατέρα του, ποὺ τὸν χαϊδεύουν... Μπορεῖ εὔκολα νὰ ξεχωρίσῃ τὸ ἕνα ἀπὸ τὸ ἄλλο...

«...Εἶμαι λοιπὸν τόσο ἄσχημος;» ψιθυρίζει ὁ Ρομπὲρ μὲ δάκρυα στὰ μάτια «μὰ δὲν μπορεῖ... Μήπως εἶμαι κακὸς τότες; Μά, ὄχι.. ὄχι... 'Απὸ ἑνὸς ἔτους μὲ διώξανε... Τί κακὸ τοὺς εἶχα κάνει; Τότε; Γιατί; Γιατί; Εἶμαι ἔνοχος... Αὐτοὶ εἶναι κακοί... θὰ τοὺς τὸ πῶ... θὰ τοὺς ζητήσω λογαριασμὸ... θὰ τοὺς τὰ ψάλλω... "Ομως... τί θὰ μοῦ ποῦν; Δὲν ντρέπεσαι, βρωμιάρη, νὰ προσβάλῃς τὴν μητέρα σου; "Αχ!!! Συγνώμην... Συγνώμην...'Εγὼ φαίνεται φταίω...'Εγώ... Δὲν ξέρω νὰ κάνω τοὺς ἄλλους νὰ μ' ἀγαποῦν... Γι' αὐτὸ κανεὶς ποτὲ δὲν πρόκειται νὰ μ' ἀγαπήσῃ... Θαρθοῦν ἴσως τὸ ἀπόγευμα... Μοῦ ἔστειλαν τὴν ἐφημερίδα γιὰ νὰ μὲ προειδοποιήσουν...».

Μὲ χαμηλὴ φωνὴ καὶ μὲ τὰ φρύδια μαζεμένα, τὸ ἄγριο ἀγόρι ψιθυρίζει: «...Μπαμπά!.. Μαμά!...».

Προφέρει αὐτὲς τὶς λέξεις μὲ κάποια προφύλαξη, σὰν ἄγνωστες λέξεις μιᾶς ξένης γλώσσας...

Μὰ ξαφνικὰ συνέρχεται, σοβαρεύεται, γίνεται σκληρὸς καὶ λέει ἀποφασιστικά:

«..."Ε! ὄχι... 'Αρκεῖ ὡς ἐδῶ... Δὲν εἶμαι βλάκας... Θὰ τοὺς ἀνταποδώσω τὴ διαγωγή τους... "Αν ἔρθουν δὲν θὰ μὲ βροῦν ἐδῶ... Θὰ λείπω... "Οχι πολὺ μακρυὰ βέβαια, μὰ σὲ περίπατο... Γιὰ νὰ νοιώσουν κάποιο κτύπημα. Μ' ἔχουν κάνει νὰ περιμένω ἀρκετά... Θὰ περιμένουν κι' αὐτοὶ τώρα... Θὰ ὑποχρεωθοῦν ἔτσι νὰ κτυπήσουν τὴν καμπάνα, νὰ στείλουν τὰ παιδιὰ νὰ μ' ἀναζητήσουν... Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο θὰ τὸ μάθουν ὅλοι. Καὶ τί μούρη θὰ κάνουν τὰ παιδιὰ σὰν ἰδοῦν ἐπὶ τέλους τὰ ξανθειὰ μαλλιὰ τῆς μάννας μου καὶ τὸ ὕψος 1.90 τοῦ πατέρα μου... Ναί! Αὐτὸ εἶναι... Βρῆκα... Θὰ πάω περίπατο μαζὶ μὲ τὸν 'Ολάφ!!!».

Στρέφει ὕστερα πρὸς τὸν 'Ολὰφ καὶ τοῦ φωνάζει:

«"Ε! μικρέ! Ξύπνησες;...».

'Ο Τοτὸ ξυπνάει μ' ἕνα τίναγμα... Μοιάζει ἐτούτη τὴ στιγμὴ σὰν ἕνας τρελλὸς ποντικὸς ἐπάνω σ' ἕνα σωρὸ γκριζωπὰ κουρέλια... μορφάζει, τεντώνεται κι' ὕστερα χαμογελᾷ, καθὼς συλλογίζεται ὅτι εἶναι Κυριακὴ καὶ πὼς στὴν ὥρα τῶν ἐπισκέψεων θὰ βρῇ τὴν εὐκαιρία νὰ μείνῃ μὲ τὸν Κλεμανσώ...

«Πές μου λοιπὸν 'Ολάφ, τί θὰ κάνουμε σήμερα τ' ἀπόγευμα;» ρωτᾷ ὁ 'Αλλὲν Ρομπέρ.

«Μὰ... ὁ παπποῦς θὰ μᾶς πάῃ στὸ δάσος...».

—«Οὔφ... τὰ μανιτάρια!!! τὸ δάσος!!!» ἔκανεν ὁ Ρομπὲρ δῆθεν δυσαρεστημένος, ἐνῷ πετοῦσε ἀπ' τὴ χαρά του, γιατὶ θ' ἀπουσίαζε τὴν ὥρα τῶν ἐπισκέψεων...

'Ο 'Ολὰφ τακτοποιεῖ τὴν θέση του... Πρῶτα βεβαιώνεται ὅτι δὲν ἔβρεξε τὸ κρεβάτι... Εἶναι χλιαρό, ξερὸ βέβαια... Καὶ δὲν ἔχει ἐκείνη τὴν ξυνὴ ὑγρασία ποὺ ἔχει κάθε πρωϊνό. (Συνεχίζεται)

ΕΙΔΗΣΕΙΣ & ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

ΜΕΤΑΒΟΛΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Παρῃτήθησαν τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος οἱ κάτωθι ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι: 'Αστυνόμος Α' κ. Γιαννουλάκος Εὐστάθιος, 'Ανθυπαστυνόμοι κ.κ. Φίλης 'Αναστάσιος, Φράγκος 'Αναστάσιος καὶ Χειμαριὸς Μιχαήλ, 'Αρχιφύλαξ: Φιορέντζης Μιχαήλ, 'Υπαρχιφύλαξ: Καρούκης 'Ανδρέας καὶ 'Αστυφύλακες: Βερυκοκάκης 'Εμμανουήλ, 'Ανδρικογιαννόπουλος Πέτρος καὶ Πετρόπουλος Βασίλειος.

—'Απηλλάγη τῶν καθηκόντων του διὰ λόγους ὑγείας ὁ 'Υπαστυνόμος Α' κ. Νικολόπουλος 'Ιωάννης.

—Διεγράφησαν τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ Πειθαρχικοῦ Συμβουλίου οἱ ἀστυφύλακες: Ἴσαρης Κωνσταντῖνος καὶ Παπανικολάου Χρῆστος.

***

ΑΜΟΙΒΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. 'Υφυπουργοῦ 'Εσωτερικῶν ἀπενεμήθη ἠθικὴ καὶ ὑλικὴ ἀμοιβὴ εἰς τὸν ἀρχιφύλακα Μπεάκον Γεώργιον καὶ ἀστυφύλακα Γιαλαμᾶν Λεωνίδαν, διότι οὗτοι τὴν 22αν ὥραν τῆς 17-3-58 διετεταγμένοι εἰς ὑπηρεσίαν περιπόλου διὰ τὴν ἀναζήτησιν καὶ σύλληψιν ἀγνώστου ἐπικινδύνου κακοποιοῦ, δράστου πολλῶν σοβαρῶν διαρρήξεων οἰκιῶν, ἐπέτυχον χάρις εἰς τὴν ἐξαιρετικήν των παρατηρητικότητα καὶ τοῦ ἐνδιαφέροντός των πρὸς τὴν ὑπηρεσίαν τὴν σύλληψιν τοῦ ὑπόπτως περιφερομένου Μαρκάκη Μιχαήλ, ὅστις ὡς ἀπεδείχθη ἐκ τῆς προανακρίσεως, ἦτο ὁ καταζητούμενος δράστης 49 κλοπῶν εἰς τὴν περιφέρειαν 'Αθηνῶν.

—'Ομοίως ἀπενεμήθη ἠθικὴ καὶ ὑλικὴ ἀμοιβὴ εἰς τοὺς ἀστυφύλακας Τετραδάκον Κωνσταντῖνον καὶ Μανωλόπουλον Χαράλαμπον, διότι οὗτοι διατεταγμένοι εἰς ὑπηρεσίαν ἐνεδρῶν εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ Η' Παραρτήματος 'Ασφαλείας μὲ εἰδικὴν ἐντολὴν τὴν ἐπίβλεψιν τῶν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ 'Αγίου Μελετίου κρεοπωλείων, διὰ τὴν ἀνακάλυψιν καὶ σύλληψιν ἐπικινδύνου κακοποιοῦ καὶ ἐργασθέντες μετ' ἐξαιρετικοῦ ζήλου, ἐπέτυχον τὴν ἐπ' αὐτοφώρῳ σύλληψιν τοῦ διαρρήκτου Τσίγκα Νικολάου, ὅστις εἶχε διαπράξει 21 κλοπὰς διαρρήξεως κρεοπωλείων.

—'Ομοίως ἀπενεμήθη ἠθικὴ ἀμοιβὴ εἰς τοὺς 'Υπαστυνόμους Α' κ.κ. Καρκούλιαν Γεώργιον, Γιαννημάραν Κωνσταντῖνον, Καραγιαννόπουλον Δημήτριον, Βουτσινᾶν Εὐάγγελον, 'Αρχιφύλακα: Παπακωνσταντίνου Νικόλαον καὶ ἀστυφύλακας: Ζαλαχώρην 'Αναστάσιον καὶ Γιαμπάνην 'Ιωάννην, διότι ἐργασθέντες μετ' ἐνδιαφέροντος καὶ ζήλου, ἐν τῷ κύκλῳ τῆς ἁρμοδιότητός των ἕκαστος καὶ πολὺ πέραν τῶν κεκανονισμένων ὡρῶν ἐργασίας, συνέβαλον εἰς τὴν ἐξιχνίασιν τῶν ὡς ἄνω διαπραχθεισῶν κλοπῶν.

***

ΕΥΓΕΝΕΙΣ ΠΡΟΣΦΟΡΑΙ

—Περιῆλθον εἰς τὰ γραφεῖα μας δύο ἐπιστολαὶ τοῦ 'Αρχηγοῦ τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος κ. Νικολάου Κοκκίνου δι' ὧν ὁ κ. 'Αρχηγὸς ἐκφράζει τὰς εὐχαριστίας του πρὸς τὸν κ. Δημήτριον Σταθόπουλον, διὰ τὴν ἀγάπην του πρὸς τοὺς ἀστυνομικοὺς ὑπαλλήλους καὶ τὰ ἀλτρουϊστικά του αἰσθήματα ὑπὸ τῶν ὁποίων οὗτος διαπνέεται, δεῖγμα δ' αὐτῶν ἀποτελεῖ ἡ προσφορὰ ὑπὸ τούτου αἵματος ὑπὲρ τῆς μνήμης ἀποβιωσάν των ἀστυνομικῶν καὶ ὑπὲρ ἐπιτόκων συζύγων ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων. Τὰς ἐπιστολὰς αὐτὰς εὐχαρίστως δημοσιεύομεν κατωτέρω.

ΑΡΧΗΓΕΙΟΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ
Α Ρ Χ Η Γ Ο Σ

'Εν 'Αθήναις τῇ 6 'Ιουνίου 1958

Κύριε Σταθόπουλε,

'Ελάβομεν τὴν ἀπὸ 1ης τρέχοντος μηνὸς ἐπιστολήν σας, δι' ἧς μᾶς γνωρίζετε

ὅτι εἰς μνήμην τοῦ 'Αστυνόμου Α' Μητροπούλου 'Αλεξάνδρου προσεφέρατε τὴν 31ην Μαΐου ἐ.ἔ. εἰς τὸ Κέντρον Αἱμοδοσίας τοῦ Μαιευτηρίου «ΜΑΡΙΚΑ ΗΛΙΑΔΗ» ἐθελοντικῶς 650 γραμμάρια ἐκ τοῦ αἵματός σας καὶ σᾶς εὐχαριστοῦμεν θερμῶς, διότι καὶ πάλιν κατὰ τρόπον ἀφιλοκερδῆ καὶ τόσον παραστατικὸν ἐξεδηλώσατε τὰ εὐγενῆ σας αἰσθήματα πρὸς τὴν 'Αστυνομίαν καὶ τὸν σεβασμὸν πρὸς τὴν μνήμην ἀειμνήστων συνεργατῶν μας.

Μετὰ πλείστης τιμῆς
Ο ΑΡΧΗΓΟΣ
Ν. ΚΟΚΚΙΝΟΣ

ΑΡΧΗΓΕΙΟΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ
ΤΜΗΜΑ ΥΓΕΙΟΝΟΜΙΚΟΝ

'Εν 'Αθήναις τῇ 23 'Ιουνίου 1958

Πρὸς

Τὸν Κον Δημήτριον Εὐαγγ. Σταθόπουλον
Κτηματίαν
'Οδὸς Πάφου ἀριθ. 14

'Ενταῦθα

'Εν σχέσει μὲ τὴν ἀπὸ 1-6-1958 ἐπιστολὴν ὑμῶν πρὸς τὸν κ. 'Υφυπουργὸν τῶν 'Εσωτερικῶν, ἔχομεν τὴν τιμὴν νὰ ἐκφράσωμεν ὑμῖν τὰς θερμὰς εὐχαριστίας ἡμῶν καὶ τῶν ἀνδρῶν τοῦ Σώματος 'Αστυνομίας Πόλεων, διὰ τὴν ἐθελουσίαν ἐκ μέρους ὑμῶν προσφορὰν αἵματος εἰς μνήμην ἀποβιωσάντων ἀστυνομικῶν καὶ ὑπὲρ ἐπιτόκων συζύγων ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων.

Τοιαῦται εὐγενεῖς ἐκδηλώσεις ἀλληλεγγύης πολιτῶν πρὸς τὰ ὄργανα τῆς Πολιτείας τὰ ἐντεταλμένα τὴν διαφύλαξιν τῆς ζωῆς, τιμῆς καὶ περιουσίας αὐτῶν συγκινοῦσι βαθύτατα τοὺς ἀστυνομικοὺς ὑπαλλήλους καὶ ἐνισχύουσιν αὐτοὺς εἰς τὴν εὔορκον ἐκτέλεσιν τοῦ καθήκοντος.

Μετὰ πάσης τιμῆς
Ο ΑΡΧΗΓΟΣ
Ν. ΚΟΚΚΙΝΟΣ

***

ΤΕΛΕΤΗ ΟΡΚΩΜΟΣΙΑΣ ΝΕΩΝ ΑΝΘΥΠΟΛΟΧΑΓΩΝ

Τὴν Κυριακὴν 3/8/58 ἐγένετο εἰς τὸν ἐπὶ τούτῳ χῶρον τῆς Στρατιωτικῆς Σχολῆς Εὐελπίδων ἡ τελετὴ τῆς ὁρκωμοσίας τῶν νέων 'Ανθυπολοχαγῶν τῆς 123ης Σειρᾶς, τῆς Τάξεως 1958, παρουσίᾳ τῆς Α.Μ. τοῦ Βασιλέως, ὅστις ἐπέδωσε εἰς αὐτοὺς τὰ ξίφη, καὶ πλείστων ἄλλων ἐπισήμων. Μετὰ τὸ πέρας τῆς τελετῆς, τοὺς νεοορκισθέντας ἀπεχαιρέτησεν ὁ Διοικητὴς τῆς Σχολῆς Εὐελπίδων 'Υποστράτηγος κ. Κυριάκος Παπαγεωργόπρυλος δι' ἐμπνευσμένης ἡμερησίας του διαταγῆς, τὴν ὁποίαν λόγῳ τοῦ λίαν ἐξαιρετικοῦ τοῦ περιεχομένου της μὲ πολὺ εὐχαρίστησιν δημοσιεύομεν κατωτέρω.

ΗΜΕΡΗΣΙΑ ΔΙΑΤΑΓΗ ΤΗΣ ΣΧΟΛΗΣ τῆς 3-8-1958

—Μὲ ἰδιαιτέραν ἱκανοποίησιν καὶ ὑπερηφάνειαν παρουσιάζει σήμερον ἡ Στρατιωτικὴ Σχολὴ τοὺς νέους 'Ανθυπολοχαγοὺς τῆς 123ης ἐξερχομένης σειρᾶς, τῆς Τάξεως 1958, οἵτινες κατόπιν σκληρᾶς προσπαθείας κατώρθωσαν ν' ἀνταποκριθῶσι πρὸς τὰς ηὐξημένας λόγῳ ἐξελίξεων ἀπαιτήσεις τοῦ προγράμματος ἐκπαιδεύσεως καὶ ἐπέτυχον πάντες εἴς τε τὰς μερικὰς καὶ τὰς τελικὰς ἐξετάσεις.

Νέοι 'Ανθυπολοχαγοί,

"Οταν τὸ πρῶτον εἰσήλθατε πρὸ τριετίας εἰς τὴν Σχολὴν ἐδώσατε τὸν ὅρκον τοῦ Στρατιώτου, ὅστις ὑπῆρξεν ὁ ἀρραβὼν τῆς ἑνώσεώς σας μὲ τὴν Πατρίδα.

—'Η τριετὴς φοίτησίς σας ἐν τῇ Σχολῇ ὑπαρξεν ἡ εἰδυλλιακὴ ἐποχὴ τῆς μνηστείας.

—Ὁ ὅρκος τοῦ Ἀξ/κοῦ ὃν ἐδώσατε σήμερον ἀποτελεῖ τὴν ἐπίσημον πρᾶξιν τῆς ὁριστικῆς πλέον καὶ διὰ βίου ἑνώσεώς σας μὲ τὴν Ἑλληνικὴν Πατρίδα τὴν ἁγιωτέραν καὶ ἐνδοξωτέραν Πατρίδα τοῦ Κόσμου, τὴν γῆν τῶν Θεῶν, τὴν κοιτίδα τοῦ ἀληθοῦς ἀνθρωπίνου πολιτισμοῦ ἥτις ἐξέθρεψε τοὺς διαπρεπεστέρους σοφοὺς ἀλλὰ καὶ τοὺς διασημοτέρους Στρατηγοὺς τῆς ἀνθρωπίνης ἱστορίας τῆς σκέψεως καὶ τοῦ Πολέμου.

—Πρέπει ὁπωσδήποτε νὰ σᾶς γίνῃ βίωμα τῆς ζωῆς σας ὅτι ὅλα τὰ ἄλλα ἐνδιαφέροντα τῆς ζωῆς, οἰκογένεια, περιουσία, αἰσθήματα, δεσμοί, διασκεδάσεις, ἔρχονται πλέον εἰς δευτέραν μοῖραν καὶ παραμένει μόνη καὶ πρώτη, πανίσχυρος καὶ ὁλοκληρωτική, μία καὶ ἀδιαίρετος, ἡ ἀφοσίωσίς σας πρὸς τὴν Πατρίδα. Μόνιμος σκέψις σας θὰ εἶναι ἡ καλλιέργεια τοῦ πνεύματός σας, ἡ συνεχὴς βελτίωσις τῆς στρατιωτικῆς σας ἱκανότητος, καὶ ἡ διατήρησις καὶ ἐπαύξησις τῆς σωματικῆς σας ἀντοχῆς ὥστε νὰ γίνετε πράγματι οἱ ἄγρυπνοι καὶ ἐπιδέξιοι φύλακες τοῦ περιφήμου αὐτοῦ ἱεροῦ χώρου εἰς ὃν φυλάσσεται τὸ πολυτιμώτερον ἀγαθὸν ἡ Ἑλληνικὴ Ἐλευθερία.

—Διὰ ποταμῶν αἱμάτων τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος διεφύλαξε τὸ ἀγαθὸν αὐτὸ διὰ μέσου τῶν αἰώνων καὶ ἀπὸ τὸν χῶρον αὐτὸν ἤναψαν τὰς λαμπάδας των ἅπαντες οἱ ξένοι δρομεῖς καὶ μετέφεραν τὴν ἐλευθερίαν εἰς ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου, ἀκόμη καὶ ἐκεῖ ὁπόθεν προσπαθοῦν τινὲς νὰ μᾶς διδάξουν σήμερον ἡμᾶς τί ἐστὶ ἐλευθερία.

—Ἑκατὸν εἴκοσι δύο τάξεις Εὐελπίδων ἐχάραξαν ἐπὶ ἓν καὶ τέταρτον αἰῶνος σαφῶς τὴν ὁδὸν ἣν καλεῖσθε νὰ ἀκολουθήσετε, ἡγηθέντες τοῦ Ἐνόπλου Ἔθνους εἰς ὅλους τοὺς θρυλικοὺς ἀγῶνας διὰ τῶν ὁποίων ἐκερδίθη ἡ ἐλευθερία τῆς ὑπερηφάνου φυλῆς μας.

—Μετ' ὀλίγον θὰ λάβετε ἀπὸ τὰς χεῖρας τῆς Α.Μ. τοῦ Βασιλέως τὸ ξῖφος σας, τὸ ἔμβλημα τῆς ἀρχηγίας.

Κρατήσατέ το μὲ σεβασμό. Τὸ ἔχει ἐξαγιάσει ἡ σπάθη τοῦ Μιλτιάδου καὶ τοῦ Παλαιολόγου, ἡ πάλα τοῦ Νικηταρᾶ καὶ τὸ ξῖφος τοῦ Βελισσαρίου καὶ τοῦ Παπακυριαζῆ.

—Σφίξατε καλῶς τὴν λαβήν του, ἀναλογισθῆτε ὅτι μὲ γυμνὸν αὐτὸ τὸ ξῖφος οἱ προγενέστεροί σας Εὐέλπιδες Ἀξιωματικοὶ ὡδήγησαν τοὺς Στρατιώτας των εἰς τὰς θρυλικὰς ἐπιθέσεις τοῦ Κιλκὶς τοῦ Λαχανᾶ καὶ τῶν ἄλλων ἐπικῶν μαχῶν τῆς Ἑλληνικῆς ἱστορίας καὶ ὁρκισθῆτε εἰς τὸν Θεὸν καὶ εἰς τὸν ἑαυτόν σας ὅτι ἐὰν λόγῳ τῶν περιστάσεων δὲν θὰ κρατῆτε σεῖς εἰς τὴν μάχην ξῖφος, ἀλλὰ περίστροφον ἢ χειροβομβίδα, εἰς τοὺς ὀφθαλμούς σας θὰ ἀπαστράπτῃ ἡ λάμψις τοῦ ξίφους ἐκείνων καὶ οἱ στρατιῶται σας θὰ σᾶς ἀκολουθοῦν ἀρρενωποὶ καὶ ὁρμητικοὶ εἰς τὴν μάχην ὅπως ἠκολούθουν ἐκείνους.

—Σήμερον δὲν θὰ σᾶς δώσω πλέον συμβουλάς. Ἐπὶ τρία ἔτη ἠκούσατε καὶ ἐδιδάχθητε τὰ πάντα εἰς ὅτι ἀφορᾷ τὰς ὑποχρεώσεις πρὸς τὴν Πατρίδα πρὸς τὸ Στράτευμα καὶ πρὸς τὴν ἔννοιαν τοῦ καθήκοντος.

—Σήμερον θὰ σᾶς εἴπω μόνον:

—Κύριοι Ἀξιωματικοί.

—Ἡ ἐποχὴ καθ' ἣν ἐξέρχεσθε ἐκ τοῦ Στρατιωτικοῦ Σχολείου εἶναι κρίσιμος διὰ τὴν ἀνθρωπότητα καὶ κίνδυνοι πολλοὶ ὑπάρχουν διὰ τὴν εἰρήνην τοῦ κόσμου ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὴν ὕπαρξιν τοῦ Ἔθνους μας.

—Συσπειρωθῆτε μὲ γυμνὸν τὸ ξῖφος γύρω ἀπὸ τὸν ἔνδοξον θρόνον τοῦ Βασιλέως μας, ὑψηλόφρονες, ἰσχυροὶ καὶ ἀποφασισμένοι νὰ ὁδηγήσετε θαρραλέως τὴν Ἑλληνικὴν νεότητα εἰς τὰ πεδία τῶν μαχῶν ἂν ἡ ἀνάγκη τὸ καλέσῃ διὰ νὰ παραδώσετε καὶ σεῖς ἀργότερον μὲ τὴν σειράν σας τὴν ἱερὰν κιβωτὸν τῆς Ἑλληνικῆς Ἐλευθερίας ἀλώβητον καὶ ἀμόλυντον ἀπὸ τοὺς βαρβάρους τῶν ὁποίων τὴν σκοτεινὴν σκέψιν πάντοτε ἠνόχλησε τὸ ἐκτυφλωτικόν της φῶς.

—Ἔχετε τὴν τιμήν νὰ ἔχετε πρῶτον μεταξύ σας ἀρχηγὸν τῆς τάξεώς σας φίλον

καὶ παραστάτην σας τὸν προσφιλῆ εἰς ὅλους μας Διάδοχον τοῦ Ἑλληνικοῦ Θρόνου.

—Εἴθε ὁ Θεὸς ὅστις πάντοτε ἐπροστάτευσε τὸ Ἔθνος μας νὰ τὸν ἀξιώσῃ ὅπως μαζὶ μὲ σᾶς ὁλοκληρώσῃ κάποτε τὰ ὡραῖα καὶ ἁγνὰ ὄνειρα τῆς φυλῆς μας.

—Ὁ Διοικητής σας, οἱ Ἀξιωματικοὶ καὶ οἱ Καθηγηταί σας καὶ οἱ νεώτεροί σας Εὐέλπιδες σᾶς ἀποχαιρετοῦν μὲ συγκίνησιν καὶ σᾶς εὔχονται λαμπρὰν καὶ ἔνδοξον Στρατιωτικὴν σταδιοδρομίαν.

ΖΗΤΩ Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ

Κ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΣ
Ὑποστράτηγος

***

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΑΙ ΕΚΠΟΜΠΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

—Ἡ ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων συγκεντρώνει τὴ γενικὴ ἀγάπη καὶ τὸ θαυμασμὸ τοῦ κοινοῦ, ποὺ τὴν ξεχωρίζει καὶ τὴν προτιμᾶ χάρις στὸν ἁπαλὸ ρυθμό της, τὲ γεμᾶτα ἀνθρωπισμὸ κείμενά της καὶ τὸ πλούσιο διδακτικό, μουσικὸ καὶ ψυχαγωγικὸ περιεχόμενό της. Ἔτσι ἐξακολουθοῦν νὰ καταφθάνουν, κάθε βδομάδα, πολυάριθμα ἐνθουσιώδη γράμματα ἀκροατῶν πρὸς τὴν Ὑπηρεσίαν Ἐκπομπῶν τῆς Ἀστυνομικῆς Σχολῆς, ποὺ δείχνουν καθαρὰ τὴ μεγάλη δημοτικότητα τῆς Ἀστυνομικῆς Ἐκπομπῆς.

*

Στὴν ἐκπομπὴ τῆς 9/7/1958 μετεδόθη ἕνα ποικίλο, μουσικὸ πρόγραμμα, μὲ τραγούδια κάθε γούστου κατ' ἐκλογὴν τῶν ἀκροατῶν.

*

—Δεμένο, εὐχάριστο, συγκινητικὸ καὶ δυνατὸ τὸ πρόγραμμα τῆς 16/7/58 ἄρεσε ξεχωριστὰ καὶ ἐνθουσίασε μὲ τὴν ὄμορφη λογοτεχνικὴ πρόζα του, τὰ εὐχάριστα τραγούδια του καὶ τὴν ποικιλία τῶν ρυθμῶν τους. Στὴν ἐκπομπὴ αὐτή, ποὺ ἔλαβαν μέρος ὁ Τώνης Μαρούδας, ἡ Μαριάννα Χατζοπούλου καὶ ὁ Ζάχος μὲ τὸ συγκρότημά τους μετεδόθη καὶ διδακτικὸ ἀντικομμουνιστικὸ ἀπόσπασμα τοῦ Ἡμερολογίου τῆς Ἀστυνομίας, γραμμένο ἀπὸ τὸν Ἀρχιφύλακα Σπῦρο Πηλό, μὲ τίτλο: «Ὁ γυρισμὸς τοῦ Γιάννη».

*

(Κείμενα, ἐπιμέλεια: Ὑπηρεσίας Ραδιοφωνικῶν Ἐκπομπῶν Ἀστυνομικῆς Σχολῆς. Τὰ προγράμματα παρουσιάζει ὁ Ἀρχιφύλαξ Σπῦρος Πηλός).

***

ΕΥΧΑΙ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΕΟΡΤΑΖΟΝΤΑΣ

Τὰ Ἀστυνομικὰ Χρονικὰ» εὔχονται χρόνια πολλὰ ἐπὶ τῇ ὀνομαστικῇ των ἑορτῇ εἰς τοὺς Ἀστυνομικοὺς Διευθυντὰς Α' κ.κ. Ἀντωνιάδην Σωτήριον καὶ Συνοδινὸν Παναγιώτην καὶ τοὺς Ἀστυνομικοὺς Διευθυντὰς Β' κ.κ. Μπαρδόπουλον Παναγιώτην, Αὐγερινὸν Παναγιώτην, Δραγουμᾶνον Παναγιώτην καὶ Καραμπούλην Παναγιώτην, ὡς καὶ εἰς ἅπαντας τοὺς ἑορτάζοντας κ.κ. Ἀξιωματικοὺς καὶ κατωτέρους ἀστυνομικοὺς ὑπαλλήλους.